

Friedrich Nietzsche

İyinin ve Kötünün Ötesinde (Bir Gelecek Felsefesini Açış)

Çeviren: Prof. Dr. Ahmet İnam

Yorum Yayınevi 1
Felsefe Dizisi: 1
2. Baskı
Yorum Yayınevi, Ekim 2001
Dizgi: Mehmet Yılmaz
Düzeltili: Murat Karagöz
Kapak Tasarım: Serdar Bal
Baskı: Kitap Matbaacılık
Mücellit: Fatih Mücellit

Yorum Yayınevi, Atatürk Oto Sanayi
Nazmi Akbaç İş Merkezi
No: 129 Maslak/ İSTANBUL

Tel: 0212 286 1751
Faks: 0212 286 0886

İÇİNDEKİLER

<i>Çevirenin Önsözü</i>
<i>Önsöz</i>
<u>Felsefecinin Önyargıları Üstüne</u>
<u>Özgür Ruh</u>
<u>Dinsel Olan</u>
<u>Aforizmalar ve Oyun Arası</u>
<u>Ahlakın Doğal Tarihi Üstüne</u>
<u>Biz Akademisyenler</u>
<u>Erdemlerimiz</u>
<u>Halklar ve Vatanlar</u>
<u>Nedir Soyluluk?</u>
<u>Çevirenin Notları</u>

Friedrich Nietzsche

İyinin ve Kötünün Ötesinde

(Bir Gelecek Felsefesini Açış)

Çeviren: Prof. Dr. Ahmet İnam

Yorum Yayınevi 1

Felsefe Dizisi: 1

2. Baskı

Yorum Yayınevi, Ekim 2001

Dizgi: Mehmet Yılmaz

Düzeltili: Murat Karagöz

Kapak Tasarım: Serdar Bal

Baskı: Kitap Matbaacılık

Mücellit: Fatih Mücellit

Yorum Yayınevi, Atatürk Oto Sanayi

Nazmi Akbacı İş Merkezi

No: 129 Maslak/ İSTANBUL

Tel: 0212 286 1751

Faks: 0212 286 0886

İÇİNDEKİLER

Çevirenin Önsözü

Önsöz

Felsefecinin Önyargıları Üstüne

Özgür Ruh

Dinsel Olan

Aforizmalar ve Oyun Arası

Ahlakın Doğal Tarihi Üstüne

Biz Akademisyenler

Erdemlerimiz

Halklar ve Vatanlar

Nedir Soyluluk?

Çevirenin Notları

ÇEVİRENİN ÖNSÖZÜ

3. Baskısını yapan bu çevirinin ilk baskısı 1989'da çıkmıştı. Bu yıllar içinde GÖNÜL

FELSEFESİ adını verebileceğim görüşümün tohumlarını atmaya çalıştım. Nietzsche'den epey

"şey" öğrendim. Öğrendiklerimin bir bölümünü de yayımladım.

Kendi hayatımıza dair sorduğumuz sorulara aradığımız yanıtlarda Nietzsche'nin payı ne olabilir dersiniz?

Şubat 1997, Ankara

ARKA KAPAKTAN:

Nietzsche'nin her yazdığı *stratejik* tir-düz lojistikteki anlamıyla: Bir *meydan savaşı* nın nasıl kazanılabileceğine, bir *düşmanın* nasıl yenilebileceğine yöneliktir- bir sorunun nasıl çözülebileceğine...

Çünkü Nietzsche'nin her yazdığı *perspektifli* dir: "Belirli bir açıdan bakınca nasıl görünüyor?"

diye düşünür, bir konuyu ele aldığı anda.

Oruç Aruoba

ÖNSÖZ

Diyelim ki hakikat bir dişidir-, tüm felsefeciler dogmacı oldukları sürece, dişileri anlamada güdük kalmıyorlar mı? Yoksa, şimdiye dek, hakikate, ürkütücü bir ağırbaşlılık, yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları koşuşturmalarla yaklaşma alışkanlıkları, bir yosmayı elde etmek için uygunsuz, beceriksiz bir yol değil mi? Öyleyse, nedir bu temelsiz kuşku? Kesinlikle vermez kendini o: - - Bugün her çeşit dogmacı, acıyla, yüreğini burkulmuş, boynu bükük dikilip durmakta! Eğer durma denirse buna. Artık yıkıldığını söyleyen iğneleyiciler de var, - - tüm dogmacılar yığılmış yere,

kalkamıyormuş; dahası, son nefesini vermekteymiş.

Ciddi konuşalım haydi. Umut için iyi dayanaklarımız var. Felsefedeki tüm dogmalaştırmalar, kendilerini son, en son oldukları gibi, onca ağırbaşlı onca kutsal, bir hava yaratsa da, soylu bir çocukluk ve toyluktan öte bir şey değil. Belki zaman da geldi iyice, o koşul tanımaz felsefeciler binasına temel taşı koyabilmek için neyin yeterli olduğu tekrar kavranacak.

Dogmacıların şimdiye yaptıklarıysa - - halk arasında yaygın bazı kör inançlar, artık anımsayamadığımız bir zamanda, kalan ruh kör inancı gibi, örneğin bugünlerde bile başımızın etini yemeği sürdüren, özne ve ben kör inancı, bazı sözcük oyunları belki, gramer ayartmaları ya da çok dar, çok kişisel, çok insani ama tümüyle insani olgulardan kalkan atak genellemeler.

Dogmacıların felsefesi, umalım ki, yalnızca şu bin yılın bir umudu olarak kalsın, tıpkı daha önceki çağlarda astrolojinin durumu gibi; onun da uğruna, şimdiye dek gerçek bir bilime harcanandan belki daha çok emek, para harcanmış, nice nice buluşlarla göz nuru dökülmüştü.

Asya ve Mısır'daki büyük mimari stilleri ona ve onun "yeryüzü ötesi" savlarına borçluyuz.

Öyle görünüyor ki bütün büyük şeyler sonsuz talepleriyle kendilerini insanlığın yüreğine yazdırabilmek için dünyanın üzerinde devasa büyüklükleriyle, korku salıcı ucube anıtlar olarak dolaşmalı önce: İşte bu ucube anıtlar dogmacı felsefeydi, örneğin Asya'daki Vedangalar öğretisi, Avrupa'daki Platonculuk. Yine de teşekkürü esirgemeyelim ondan.

Kesinlikle kabul etmeliyiz: Gelmiş geçmiş hataların en kötüsü, en uzun süreli yıpratıcı olanı, en tehlikelisi dogmacı hatadır. Yani, Platon'un *saf ruhu* ve *kendi başına iyi* yi buluşu ama şimdi, o ortadan kaldırılıp Avrupa bu kâbustan sonra yeniden nefes aldığı anda, en azından sağlıklı bir uykunun keyfini çıkarmaya durduğunda, görevi uyanıklığın kendisi olan bizler, bu hatayla olan kavgamızın büyütüp beslediği tüm gücümüzü devralmış oluyoruz.

Doğrusu, Platonun yaptığı gibi ruhtan ve iyiden söz etmek, hakikati baş aşağı çevirip, onu kafa üstü tutmak ve bütün yaşamının temel koşulu olan gerçek görünüşünün kendisini yadsımak demek oluyor. Evet, bir doktor gibi soralım şimdi: "Geçmişin en sevgili ürününün başına bu bela hastalık nasıl geldi, ya Platon?" Yoksa şu kötü Sokrates mi çarkına okudu onun? Gerçekten Sokrates gençliği kötü yola iten biri miydi? Hak etti mi baldıranı?

Ama Platon'a karşı savaş, ya da 'halk' için daha basit söylersek, bir yıllık Hıristiyan - kilise baskısına karşı savaş - çünkü Hıristiyanlık 'halkın Platonculuğudur - Avrupa'da, yeryüzünde daha önce eşi görülmemiş bir ruh gerginliği yaratmış bulunuyor: Yay o denli gergin ki, kuşkusuz kişi çok uzaklara atabilir okunu.

Avrupalı bu gerginliği tehlikeli bir acil durum olarak duyumsuyor, yayı gevşetecek iki büyük çaba şimdiden gerçekleştirildi; bir kez Cizvitlerce, ikincisi demokratik aydınlanmayla basın özgürlüğünün yardımı ve gazete okumayla öyle bir duruma geldi ki, artık tin, bunu kolay kolay tehlikeli bir acil durum olarak duyumsamıyor! (Almanlar barutu buldular. - Vebali onların boynuna! Ama sonucu dengelemek için basını icat ettiler.) Oysa biz ne Cizvit, ne demokrat, ne de yeterince Alman olmayanlar; biz iyi Avrupalılar, özgür, çok özgür ruhlar -

bizler hala tinin* bütün tehlikeli durumunu yaşıyoruz, yayındaki tüm gerginliği! Ve belki oku da, yani görevi, kim bilir? Hedefi de...

Sils - Maria, Yukarı Enganden

Haziran, 1885

* Geist sözcüğünü, bağlama göre “ruh” ya da “tin” olarak çevirme tehlikesini göğüslüyorum.

Çevirmen

BİRİNCİ ANA BÖLÜM

FELSEFECİLERİN ÖNYARGILARI ÜSTÜNE

1

Bizi hala nice tehlikeli serüvene kışkırtan *hakikat istemi*, filozofların şimdiye dek saygıyla söz ettiği şu ünlü *hakikat perestlik...* Karşımıza şimdiden ne sorunlar çıkardı, bu hakikati isteme! Ne tuhaf, ne belalı, sorgulanası sorular! Uzunca bir tarihi olmuş - Yeni de, henüz başlamış gibi görünmüyor mu? Sonunda inancımız sarsıldı, sabrımızı yitirdik, dönüverdük sırtımızı; ne harika değil mi?

Bu *Sfinks1* bize soru sormayı da öğretmedi mi? Bize soru soran kim gerçekten? Nedir bu içimizde “hakikati” isteyen? - Aslında, bu isteminin kökeni sorusunun önünde uzun süre durduk, - sonunda daha temel bir soru önünde tümüyle duruncaya dek. Bu istemenin değerini sorduk. Hadi hakikati istiyoruz diyelim, peki neden hakikat olmayan değil- Belirsizliği- Hatta bilgisizliği? - Hakikatin değeri sorunu çıkıyor önümüze - yoksa sorunun önüne biz mi çıkıyoruz? Hangimiz burada *Odipus2*, hangimiz Sfinks? Soruların ve soru işaretlerinin bir buluşması bu, öyle görünüyor. Ve inanıyor musunuz, sonunda bu sorun sanki daha önce hiç karşımıza çıkmamış gibi gelmeye başlıyor, - ilk gören bizmişiz gibi, gözümüzü üstüne dikip, tehlikeye mi atıyoruz onu? Demek ki tehlike var onda, belki hiç de büyüğünden değil.

2

"Bir şey kendi karşıtıdan nasıl kaynaklanabilir ki? Hatadan hakikat nasıl doğar örneğin? Ya da aldanma isteminden hakikat istemi? Ya da çıkarıcılıktan çıkara dayanmayan davranış? Ya da aç gözlülükten bilgenin saf pırıl pırıl bakışı? Böylesi kaynaklanma olanaksız. Kim bunu düşlerse budaladır, aslında budaladan da beterdir. En yüksek değerdeki şeylerin bir başka kaynağı, kendi kaynağı olmalı. - Bu gelip geçici ayartıcı, aldatıcı, aşağılık dünyadan, bu kuruntu ve hırsın keşmekeşinden türetilmiş olamazlar. Daha çok, varlığın ana rahminde, gelip geçici olmayandan, gizlenmiş Tanrı'da, *'kendi başına'* şeyde - işte burada olmalı onların temeli, başka hiç bir yerde değil!"

Bu çeşit yargılama, onunla bütün çağdaşların metafizikçilerin tanıyabileceğimiz tipik bir önyargıyı içeriyor; bu çeşit değer biçmeler onların bütün mantıksal işleyişlerinin ardında³

duruyor; bundandır, metafizikçilerin "bilgiyle" sonunda, törenle '**hakikat**' diye vaftiz ettikleri şeyle uğraştıkları inancı. Metafizikçilerin temel inancı, değerlerin karşıtlığına olan inançtır.

En dikkatli olanların bile aklına eşikte durup düşünmek gelmemiştir. en çok düşünmeleri gereken yerde; kendi kendilerine de omnibus dubitandum⁴ (her şeyden kuşkulanmak) andını içseler de, Çünkü, önce genel olarak karşıtların varlığından, sonra, halk arasında yaygın, metafizikçilerin kendi damgalarını vurduğu değer biçimler ve değer karşıtlıklarının belki de yalnızca işin dış yüzeyindeki değerlendirmeler olup olmadığından kuşku duyulabilir. Yalnızca iğreti perspektiflerdir, belki de belli bir açıdan, kim bilir aşağıdan bakmışlardır, ressamın deyimini kullanırsak, sanki kurbağa perspektifi⁵ gibi bir şey olmasınlar sakın? Bütün bu değerlerle, hakikate, has olana, özveriye ulaşılabilir; yine de, her yaşam için daha yüksek, daha temelde olan bir değer, görünüşe, aldanma istemine, çıkarıcılığa, aç gözlülüğe bağlanabilir. Ayrıca şu da olanaklı: İyi ve saygın şeylerin değerini oluşturan her neyse o. şu belalı, şu görünüşte karşıt olarak konulmuş şeylere yakışsızca dönüştürülmüş, bağlanmış, onlarla örülmüşlüğünde, belki de onlarla temel benzerlik taşıyarak bulunuyor.

Belki! Kim bu tehlikeli belkilerle uğraşmaya gönüllü ki! Yeni bir felsefeci türünün gelişini beklemeli, kendinden öncekilerle zıt eğilimleri ve beğenisi olan,- her anlamda tehlikeli

'belkiler'in felsefecilerini - ve tüm ciddiliğimizi takınarak söylendiğinde: görüyorum işte, böyle yeni felsefeciler geliyor.

3

Yeterince uzun bir süredir felsefecileri yakından gözledikten, onların satır aralarını okuduktan sonra, kendi kendime diyorum ki: Bilinçli düşünmenin büyük bir bölümü hala içgüdüsel etkinlikler arasında sayılmalı, felsefe düşünme bile; nasıl kalıtsal olanla, 'doğuştan olan'

konularında düşüncelerimiz değiştirdiysek, burada da değiştirmeyi öğrenmeliyiz. Doğma eyleminin, kalıtımın bütün işleyiş ve gelişmesinde yeri ne denli azsa, "bilinçli olmanın", sonuca götürücü anlamda, içgüdüsel olanla karşılaştığı o denli azdır, - bir felsefecinin en bilinçli düşünmesi içgüdü aracılığıyla gizlice yönlendirilir ve belli kanallara itilir. Bütün mantığın görünüşteki özerk işleyişinin gerisinde de, değer biçimler, daha açık söylersek, yaşamının belli türlerini korumak için fizyolojik gereksinimler bulunur. Örneğin, belirgin olan, belirsiz olandan daha fazla değerli olacaktır, görünüş "hakikat"ten daha az: Ama böylesi değer biçmeler, bizim için düzenleyici önlemleri bir yana, yalnızca yüzeyde değer biçmelerden fazla bir şey olmayacak bizim gibi varlıkların kendilerini korumaları için belki kesinlikle gerekli belli bir tür niaiserie⁶(budalalık). Öyleyse diyelim haydi, özellikle insan değildir, "her şeyin ölçüsü" ... ⁷ (Protogoras'a gönderme) 4

Bir yargının yanlışlığı bizim için hiç de o yargıya karşı çıkmak değildir: Burada yeni dilimiz belki pek de tuhaf geliyor kulağa. Soru, onun ne ölçüde yaşam-ilerletici, yaşam-koruyucu, tür-koruyucu belki de tür-yetiştirici olduğudur; ve biz asıl olarak şunları ileri sürmeye eğilimliyiz: En yanlış yargılar (bunlara sentetik a priori yargılar aittir.) bizim için en vazgeçilmez olanlardır; mantığın uyduruklarına bir geçiş izni vermeksizin, gerçeği safça bulunmuş, koşulsuz, kendi kendine-denkdünyayla-ölçmeden, sayılar aracılığıyla dünyanın sürekli yanlışlaması olmaksızın insanlık yaşayamaz, - yanlış yargılardan vazgeçme yaşamdan vazgeçme, yaşamı yadsımadır, hakikat olmayanı

yaşam koşulu olarak tanımak: Elbette bu, alışılmış değer duygularına tehlikeli biçimde karşı çıkmak demek; ve buna kalkışan felsefe, yalnızca bununla bile kendini iyinin ve kötünün ötesine koyar.

5

Filozofların yarı yarıya güvenilmez, yarı yarıya da alaycı biçimde görülmesi onların ne denli masum olduklarının tekrar tekrar fark edilmesi değildir, - ne denli sık ne denli kolay yanılaşa düşüp yollarını şaşırıyorlar, kısacası çocuklukları ve çocuksulukları, - ayrıca yeterince namusluluk göstermiyorlar: Oysa hakikat düşkünlüğü* sorusuna uzaktan da olsa ilişir ilişmez, hep birlikte görkemli ve erdemli bir yaygara basıyorlar. Hepsi birden düşüncelerinin sanki soğuk, saf, tanrısal çarpıtılmamış bir diyalektiğin kendi kendine gelişmesiyle keşfedilip elde edildiği havası yaratıyorlar (daha namuslu, daha yontulmamış, her derecede mistikten farklı olarak - bunlar “esin” konuşmaları-): Oysa, temelde bir öncelenmiş önerme, apansız rastlanan bir düşünce, bir vahiydir, çoğunlukla ayıklanıp, soyutlanmış bir yürek tutkusudur, onlar tarafından iş işten geçtikten sonra savunulur; topu da, öyle görülmek istemeyen avukatlıklar, hakikat diye vaftiz ettikleri önyargılarının kurnaz savunucuları - ve bunu üstlenecek vicdan yürekliliğinden çok uzakta, bir düşmanı ya da bir dostu ya da bir küstahı hakikatle dalga geçmesi için uyarma gibi iyi bir cesaret zevkinin çok uzağında, Tartüflük⁸ (kurnazca ikiyüzlülük) katılığı kadar usulüğü yaşlı Kant’ın, bizi diyalektiğin gizli yoluna çeken; bu yol, doğrusu bu yanlış yol, onun “Kategorik İmperativ”ine çıkar - Bu oyun, eski ahlakçıların ve ahlak övgücülerinin ince hilelerini gözlemeyi bir parça bile eğlenceli bulmayan biz zor beğenenleri gülümsetiyor. Ya da matematiksel formun bu hokus-pokusuyla Spinoza felsefesini - “bilgeliğinin sevgisini” sözcüğü haklı ve yerinde yorumlamak - sanki demirdenmiş gibi zırhladı, maskeleydi; başa çıkılmaz bakire ve Pallas Athena⁹’ya bir göz atma yürekliliğini gösteren saldırganın yüreğine korku salmak için: -tam bir çekingenlik ve saldırılabilirlik, bir münzevi gibi yaşama hastalığının foyasını ne de güzel ortaya çıkarıyor! **10**

*Wahrhaftigkeit deyimini yerine göre “hakikatperestlik” ve “hakikat düşkünlüğü” olarak çevirdim. Ç.N.)

6

Bana gittikçe açık görünüyor, şimdiye kadar ki her büyük felsefe şöyle ola gelmiş: Yazarının gönüllü itirafı ve bir çeşit istem dışı, kayda geçirilmemiş bellek; üstelik, her felsefede ahlaksal (ya da ahlak dışı) niyetlerin, her zaman bütün bitkilerin kendisinden geldiği asıl yaşam tohumunu oluşturması. Bir felsefecinin en uzak metafiziksel savlara sahiden nasıl ulaştığını anlamak için, önce şunu sormak iyi (ve akıllıca)dir: Hangi ahlaka yöneliyor o? Bundan dolayı, felsefenin babasının “bilgi dürtüsü” **11** olduğuna değil de, bir başka dürtünün burada da başka yerlerde olduğu gibi, bilgiye (ve yanlış bilgiye!) bir araç olarak hizmet ettiğine inanıyorum.

Ama kim insanın temel dürtülerinin esin verici ruhlar (ve devler ya da cinler) olarak, ne ölçüde oyunlarını ortaya koyabileceklerini kurcalasa; her dürtünün, vaktiyle felsefeyi etkilemiş olduğunu, - ve her birinin kendini varlığın en son amacı ve diğer dürtülerin *efendisi* olarak ortaya koyduğunu bulacaktır. Her dürtü güç tutkunudur: Ve böyle olarak felsefe yapmaya çabalar. - Elbette akademisyenler, gerçek bilim adamları için durum biraz değişik -

“daha iyi”, diyebiliriz, isterseniz, - orada, gerçekten bilgi dürtüsü gibi bir şey olabilir, küçük,

bağımsız bir saat gibi, iyi kurduğunuzda, akademisyenin diğer dürtülerinin esaslı *etkileri olmaksızın*, cesurca çalışmayı sürdüren akademisyenin gerçek “ilgisi”, bundan dolayı genellikle başka bir yöndedir; belki ailesiyle ya da para kazanmakla, politikayla ilgilidir; küçük makinesinin bilimin o bölgesinde ya da şu bölgesinde kurulmuş olup olmaması ya da gelecek vaat eden genç işçinin iyi bir filolog ya da mantar bilimci ya da kimyacı olarak ortaya koyması hemen hemen önemsiz bir konudur: - Şu ya da bu olması onun en olduğunu göstermez. Felsefede durum tümüyle tersinedir; kişisel olmayan hiçbir şey yoktur ve her şeyden öte, felsefecinin ahlakı, onun *kim olduğuna* karar vermiş, karar verdirecek tanığıdır -

yani, karşılıklı olarak bir araya getirilmiş doğasının en içten dürtülerinin sıralama düzeneğinin tanığı.

7

Filozoflar ne denli gönlü kara olabiliyor! Epikür’ün, Platon ve Platonculara layık gördüğü zehir zikkim şakadan daha ağırını bilmiyorum: Onları Dionysiokalakes diye adlandırdı. Bu sözcüğün yüzeydeki sözlük anlamı “Dionysisos’un şakacısı”, yani tiranın adamı, çanak yalayıcısı, şöyle de demek ister; “Tümü de oyuncudur onların, sahici hiçbir şey yoktur onlarda.” (Çünkü, Dionysiokolax bir oyuncuya söylenen en yaygın sözdür). Bu sonuncu anlam, gerçekten, Epikür’ün Platona attığı çamurdur: Muazzam bir biçimde çileden çıkmıştır; hazırlanan mizansende Platon ve öğrencileri ustaymış da Epikür usta değilmiş! Samoslu ihtiyar okul öğretmeni, Atina’daki küçük bahçesinde gizlenip oturmuş, üç yüz kitap yazmış, kim bilir, belki de, Platon’a karşı gözü dönmüş biçimde ateş püskürtürken? - Üç yüz yıl gerekti, şu bahçe tanrısı Epikür’ün kim olduğunu Yunanistan’ın keşfetmesi - keşfetti mi dersiniz?

8

Her felsefede felsefecinin “kanılarının” su yüzüne çıktığı bir nokta vardır; ya da eski gizemli öğretinin sözlerine döküldüğünde:

Adventavit asinus

pulcher et fortissimus 12

(Geliyor eşek işte

Güzel ve güçlüymüş de)

9

“Doğanın ölçüsüne göre” yaşamak mı istiyorsunuz? Ey siz soylu Stoacılar, ne de aldatıcı sözler böyle! Doğa gibi bir varlığı düşünün, ölçüsüzce savursun, ölçüsüzce kayıtsız, amaçsız ve niyetsiz, acımasız ve adaletsiz, hem bereketli hem kısır hem de kesin olmayan; bir güç olarak kayıtsızlığın kendisini düşünün - bu kayıtsızlığın ölçüsüne göre nasıl *yaşayabilirdiniz*?

Yaşamak -bu, kesinlikle doğadan başka bir şey olmayı istemek değil mi? Yaşamak, değerlendirmeyi, tercih etmeyi, haksız olmayı, sınırlı olmayı, farklı olmayı istemek değil mi?

Üstelik, “doğanın ölçüsüne göre yaşamak” sözü, temelde “yaşamının ölçüsüne göre yaşamak” anlamına gelse bile, buna uymamak nasıl elimizde olabilirdi ki? Kendinizin ne olduğundan, ne olması gerektiğinden yola çıkan bir ilke koymak niye? - Aslında durum, oldukça değişik: Yasalarınızın esaslarını doğadan devşirdiğinizi, kendinizden geçercesine coşkuyla savunsanız da, burada tersine bir şey istiyorsunuz; sizi gidi müthiş oyuncular, kendi kendilerini kandıranlar siz! Kibriniz, doğayı, hem de doğanın kendisine ahlakınızı, idealinizi katmak, dikte etmek istiyor: doğanın “Stoanın ölçüsüne göre” olması gerektiğini talep ediyorsunuz; bütün varlığın yalnızca kendi kafanıza göre olmasını diliyorsunuz - Stoacıların bitmeyen müthiş övünme ve genelleştirmesi olarak! Bütün hakikat aşkınızla, kendinizi böylesine uzun süre, öylesine inat ve hipnotik katılıkla doğayı yanlıştır, yani Stoacı açıdan görmeye zorluyorsunuz, artık onu, bir daha başka türlü göremeyinceye dek - bilmem hangi temelsiz kuruntu, sizi zırva bir umuda sürüklüyor. Çünkü kendinize zulmetmeyi biliyorsunuz

- Stoacılık kendi kendine zulümdür-, öyleyse, doğaya da zulmedilebilir, çünkü Stoacı da doğanın bir parçası değil mi?... Ama, bu eski ve hiç bitmeyen bir hikaye: Eskiden Stoacılarla ortaya çıkan, felsefe kendine inanmaya başlar başlamaz, bugün bile sürüyor. Kendi kafasına göre bir dünya yaratıyor, bu dünya başka türlü olamıyor; felsefe bu zulmedici etkinin kendisidir, en yüksekteki ruhsal güç istemi, dünyayı yaratma, *causa prima*¹³ istemi.

10

Tutkulu bir istek ve incelikle, kurnazlıkla da diyebilirsiniz, bugün tüm Avrupa’da, insana baskı uygulayan, “gerçek ve görünüşte olan dünya” sorunu, onu düşündürüyor; oysa arkada duran biri, “hakikat istemi”nden öte bir şey duymuyor, en duyarlı kulaklara da kesinlikle hoş

geliyor. Az rastlanır tek tek durumlarda, bu hakikat istemi, bu gelişigüzel, taşkın ve serüvenci atılganlık, bu metafizikçinin yitip gitmiş konumunu koruma hırsı, gerçekten işe karışabilir bir avuç dolusu “kesinliği”, bir araba dolusu güzel olanaklara tercih eder; giderek, belirsiz bir şey üstüne yatıp uzanmak yerine, güvenceli bir hiçlikten yatıp uzanmayı - ölmeyi yeğleyen *püriten*¹⁴ bir vicdan fanatığı de olabilir. Ama bu nihilizmdir, umudu kesik, öylesine yorgun ruhun işaretidir: Her ne kadar cesur olsa da, böyle bir erdem davranışı, kendini gösterebilir.

Hala yaşama susamış, daha güçlü, daha canlı düşünürlerse daha farklı bir konumda görünebilirler: Bu görünüşün zıddına taraf tuttuklarında, kibirle 'perspektifsel' ¹⁵ sözcüğünü kullansalar da, kendi bedenlerinin güvenilirliğini, 'dünya dönmüyor' diyen, görünüşe dayalı inancın aşağı yukarı güvenilirliği kadar düşük derecede değerlendirdiklerinde, görünüşte keyifli, en sağlam mülklerini elinden kaçırmış olurlar. (Şimdilerde, bedenden daha sağlam inanılacak ne var?) - Onların temelde eskiden *daha sağlam* mülkü, önceki zamanların eski inanç olaylarıyla ilgili bir şeyi, belki “ölümsüz ruh”u, belki de “eski Tanrı’yı, kısaca onlarla daha iyi, yani “modern düşünceler”den daha canlı, daha şenlikli yaşayabileceğimiz düşünceleri yeniden kazanmaya çabalayıp çabalamadıklarını kim bilir? Bu bakışta, böylesi düşüncelere bir *güvensizlik* var, dün ve bugün kurulmuş bütün her şeyi bir inançsızlık; kim bilir belki de, ayrıca biraz bugünlerde piyasaya çıkan pozitivizm gibi çeşitli kaynaklara sahip kavramların bric-abrac’ına¹⁶ artık katlanmayan usanç ve hor görme de var; bir tiksinti kokmuş zevklere karşı, panayır yeri alacalığını bulacalığı, yalnızca bu alacalık bulacalıktan başka sahici ve yeni bir şey taşımayan bütün gerçeklik filozofçuklarının paçavralığı önünde.

Bunda, bana öyle geliyor ki, bugünün şu kuşkucu karşı gerçekçi ve bilgi mikroskopçuları haklı; onları

modern gerçeklikten uzaklaştıran dürtüleri yadsınamadan duruyor- biz onların tersine giden gizli yoluyla ilgilimiz! Onlar için asıl olan, ‘geriye’ gitmeyi değil, çekip gitmeyi istemeleri. Biraz kuvvet, uçuş, yüreklilik, sanatsallıktan öte yükselip, çekip gitmek istiyorlar -

geriye değil!

11

Bana öyle geliyor ki, bugünlerde her yerde Kant’ın Alman Felsefesi üzerindeki gerçek etkisini saptamak, özellikle kendine verdiği değeri maharetle es geçmek için büyük çaba gösteriliyor.

Kant, ilkin, özellikle kendi kategoriler tablosundan gurur duyuyordu, elindeki bu tabloyla şöyle dedi: “Metafizik adına girişimde bulunulabilecek en zor şeydir bu” - Ama hadi şu

“bulunabilecek” sözünü anlayalım bir. İnsanda yeni bir yeti, sentetik a priori yargılar yetisi keşfettiği için gurur duyuyordu. Bunda kendini aldattığını kabul edelim: Oysa, Alman Felsefesinin evrimi ve çabucak çiçeklenmesi, yine de, onun bu gururlanmasına, tüm genç kuşağın, olanaklı olduğu yerde daha gurur verici bir şey - her ne olursa olsun, yeni yetiler! -

keşfetmesine bağlıydı. Durup da düşünelim: Böyle yaptığımız bir zamandı. Sentetik yargılar, a priori olarak nasıl olanaklıdır? diye sordu Kant, - gerçekten yanıtladı mı bu soruyu? Bir *yetinin yetisiyle*: Yazık ki, üç sözcükle, ama öylesine dolaşık, saygın biçimde ve Alman derinliğinin, çetrefilliğinin zahmetiyle böyle bir yanıtın içerdiği gülünç *niaiserie allemande* 117

gözden kaçırdı. İnsan bu yeni yeti karşısında kendinden geçti ve sevinç doruğuna erişti. Kant daha ileri gidip insandaki ahlak yetisini keşfettiğinde: - çünkü o zaman Almanlar hala ahlaklıydı ve “Real-politik” 18 uygulayıcısı değildi. - Alman Felsefesinin balayına erişildi.

Tübingen dinsel kurumunun güç ilahiyatçıları doğrudan çalılığa saplandılar - tümü de ‘yetiler’

peşindeydi. Ve buldukları - şu günahsız, zengin, hala da genç Alman ruhu döneminde, kötülükçü perinin, Romantizmin kaval çalıp şarkı söylediği, şu, ‘bulma’ ile ‘uydurma’

arasındaki ayrımın bilinmediği zamanlarda! Her şeyden önce ‘duyular üstü’ için bir yeti buldular: Schelling onu, entelektüel görü olarak vaftiz etti¹⁹, böylece de, Almanların, temelde dinsel olan en yürekten özlemlerini giderdi. Ne denli atılganlıkla kırılmış ve kocamış

kavramların örtüsüyle kendini sunsa da, aslı gençlik olan bu tümüyle yüksek ruhlu ve coşkun harekete, onu ciddiye alıp ona öfkeli davranmaktan daha büyük haksızlık yapılamaz; kocadı artık, yok oldu düş. Artık, gözlerin ovuşturulacağı bir zaman geldi. Bugün de ovuşturuluyor hala düşteydiler: İlk ve en öndeki düşçü yaşlı Kant’tı. “Yetinin yetisiyle” demişti. Ya da en azından bunu demek istemişti. Ama bu yanıt mı? Açıklama mı? Yoksa salt sorunun bir tekrarı mı? Niçin uyku ilacı uyku verir? “Yetinin yetisiyle”, yani *virtus darmitiva*²⁰ diye yanıtlıyor Moliere’de doktor: :

quia est in eo virtus dormitiva,

Oysa, bu tür yanıtlar komediye aittir, artık şu Kantçı soruyu, sentetik yargılar a priori olarak nasıl olanaklıdır? Bir başka soruyla geliştirmek zamanı geldi: “Niçin böyle yargılara inanmak gerekli?” - Yani, bizler gibi varlıkların korunması amacıyla, bu yargılara doğru olarak inanılması gerektiğinin kavranması zamanı geldi; hala yanlış yargılar olabilseler de? ya da, daha açık söylendiğinde kabaca ve temelden: Sentetik yargılar a priori olarak hiç de

“olanaklı” olmamalı: Buna hakkımız yok, söylenenler yalnızca yanlış yargılardır. Ama onların doğruluğuna olan inanç, doğal ki, yüzeydeki bir inanç, yaşamın perspektif optiğine ait, görünüşten kalkan dayanak olarak zorunludur. - Sonunda, “Alman Felsefesine” büyük etkisini göz önüne aldığımızda - Umarım, buradaki tırnak işaretinin yerinde oluşu anlaşılır? - tüm Avrupa’da etkili oldu. Kuşkusuz bunda belli bir *virtus domitivaus*²² önemli bir yer tuttu: Başiboş soylular, erdemliler, sanatçılar, dörtte üç Hıristiyanlar, bütün ulusların politik karanlık insanları hoşnuttular; Alman Felsefesi sayesinde geçen yüzyıldan akıp gelen karşı konulamaz duyumculuğa²³ karşı bir panzehir, kısaca “sensus assoupire”²⁴ vardı ellerinde.

12

Maddeci atomculuğa gelince: Var olan şeyler içinde en iyi yadsınmış olanlardan biridir; ve belki de işe yarar günlük kullanımının dışında, ciddi anlamına uymak için, bugün Avrupa’da hiçbir bilim adamı, hala bu denli bilimden uzak davranmıyor - önce Dalmaçyalı Boscovich²⁵, Polonyalı Kopernik’le birlikte, şimdiye dek göz yordamıyla kavradığımız dünyanın en muzaffer muhalifiydi. Oysa, Kopernik, tüm duyulara karşı, dünyanın yerinde durmadığına bizi inandırdı; “değişmeden duran” dünyanın en son şeylerine, “töz”e, “maddeye, yeryüzü kalıntısına, atom parçacığına inancımızdan vazgeçmeyi öğretti: Yeryüzünde şimdiye dek duyulara karşı kazanılan en büyük zaferdi. - Yeni de daha önce gitmeli - Savaş açmalı, acımasız bir bıçak savaşı, “atomcu gereksinmeye” karşı; kimsenin kuşku duymadığı alanlarda hala tehlikeli bir kalıntı olarak yaşamasını sürdüren daha ünlü “metafizik gereksinmeye”

olduğu gibi: - Ayrıca, her şeyden önce, daha vahim bir başka atomculuğu da ortadan kaldırmalı, yani, Hıristiyanlığın en uzun sürede ve en iyi öğrettiği *ruh atomculuğunu*. Bu sözle, ruhun tahrip edilemez, öncesiz ve sonrasız, bölünemez bir monad, bir atomun olduğu anlaşılın: Bu inanç bilimden kovulmalı! Aramızda kalsın; hiç de gerekli değil, “ruh’un kendisini bu yolla başımızdan savabiliriz; böylece, en eski, en saygın hipotezlerin birinden vazgeçmiş oluruz: Tıpkı ruhu yitirmeden ona dokunamayan natüralistin başına geldiği gibi.

Oysa, ruh hipotezinin inceltirilip yeni kavrayışlar kazanmasına giden yol açık duruyor: “ölümlü ruh”, “özne çokluğu olarak ruh” ve “itkilerin ve duyguların toplumsal yapısı olarak ruh” gibi kavramlar, bilimde bundan böyle *vatandaşlık hakkı* kazanmak istiyorlar. Yani, psikoloji ruh ideası çevresinde şimdiye dek, tropik bir orman bereketiyle yeşeren kör inançlara son vermek istediğinde, sanki kendini yeni bir vahşiliğin ve güvensizliğin içine atıyormuş gibidir - eski psikologlar daha neşeli ve rahat olabilirler bu konuda: - Sonunda, yine de, bu davranışlarıyla, kesinlikle, kendini yeniyi icada (uydurmaya) - ve kim bilir belki de, *bulmaya* mahkum etmiş, olduğunu görür.

13

Fizyologlar, kendini koruma güdüsünün, organik varlığın nasıl güdüsü olduğunu ileri sürmeden önce iyice düşünmeliler. Her şeyden önce, canlı olan, kuvvetini üzerinden atmak, boşaltmak ister. Yaşamın kendisi, güç istemi- : Kendi korumak onun dolaylı ve sık rastlanır sonuçlarından biridir. - Kısaca, burada, her yerde olduğu gibi, gereksiz amaçsal²⁶ ilkelere dikkat! - kendini koruma iç güdüsü gibi (onu Spinoza'nın tutarsızlığına borçluyuz). Çünkü, özünde, ilkelerin tutumluluğu olması gereken, bir yöntem hükmüdür.

14

Henüz beş ya da altı kafa, fiziğin de bir dünya açıklaması olmayıp yalnızca bir dünya yorumu ve düzenlemesi olduğunu (bize göre! söylememize izin verilirse) yavaş yavaş anlamaya başlıyor. Oysa, duyumlara olan inanç üstüne oturtulduğunca, bir açıklama olarak daha çok ele alınacak; gelecek uzun sürede de böyle sürdürülmeli. Bunun için gözleri ve parmakları var, göz yordamı ve el yordamı var: Temelde kaba bir zevki olan bir çağ üzerine büyüleyici, akıl çelici, inandırıcı etki yapıyor, - çünkü güdüsel olarak halkın sevdiği öncesiz ve sonrasız duyumculuğun hakikat kurallarını izliyor. Açık olan nedir, nedir “açıklanan”? İlk görülen ve tadılan - Şimdiye dek gelen her sorun irdelenmelidir. Zıttına: Seçkin bir düşünme biçimi olan Platoncu düşünme biçiminin büyüyle apaçık olana kesinlikle karşıydı, - çağdaşlarımızın sahip olduğundan daha güçlü, daha zor duyulardan hoşlanan ama daha yüksek bir zaferi onlarda bulmayı bile, bunda ustalaşan insanlar açısından; bunu duyanların alacalı bulacalı girdabına - Platon onlara duyular yığını diyor - atılmış, soluk, soğuk gri ağlarla sağlıyorlar.

Platon'un yaptığı gibi, dünyanın üstesinden gelinip yorumlanması, bugünün fizikçilerinin ya da olanaklı en az çaba ve “olanaklı en fazla aptallık” ilkesini kullanan Darwincilerin ve fizyoloji çalışanlarının arasındaki 'karşı-amaççı'ların²⁷ bizi sunduğundan farklı bir tadı içeriyor.

“İnsanın görececek ya da kavrayacak şeyinin olmadığı yerde araştırarak bir şeyi de kalmamıştır.” - Kesinlikle Platoncu imperatiften tümüyle değişiktir, ama dayanıklı, çalışkan makinistler dölü için geleceğin köprü yapımcıları, bitirilecek kaba işlerden başka hiçbir şeyleri olmayanlar için yerinde bir imperatif²⁸ olabilir.

15

Fizyolojiyi temiz bir vicdanla izlersek, duyu organlarının idealist felsefe anlamında görüntüler (Erscheinungen) olmadığını kabule zorlarız. Öyle olsaydı, onlar birer neden olmazlardı!

Duyumculuk, bulgucu²⁹ bir ilke olmasının yanında, en azından düzenleyici bir hipotezdir. -

Nasıl? diyecek diğerleri, dış dünya bizim organlarımızın bir işi mi? O zaman bedenimiz, dış

dünyanın bir parçası olarak, organlarımızın bir işi olurdu! Bu, bana tümüyle *reductio ad absurdum*³⁰ geliyor, *causa sui*³¹ kavramının temelde saçma bir şey olduğunu varsayarsak.

Öyleyse dış dünya organlarımızın bir işi değil?

16

Dolaysız kesinliklerin olduğuna inanan, zararsız, kendini gözleyen insanlar var; örneğin,

“düşünüyorum” ya da Schopenhauer’ın kör inancında olduğu gibi “istiyorum”: Sanki bilgi, burada nesnesini saf ve çıplak olarak kavramış, “kendi başına şey” gibi, ne özne ne de nesne tarafından yanlışlanmaya uğramıyor. Ama, “dolaysız kesinlik”, “mutlak bilgi” ve “kendi başına şey”, bir *contradictio in adjecto*³² içerir, yüz kez söyledim: Şu, sözcüklerin ayartmasından kurtulalım artık! Halk bilginin bir sonuç bilgisi olduğuna inana dursun, filozof kendine seslenmelidir: “Düşünüyorum” önermesiyle dile getirilen süreyi çözümlediğimde, kanıtlanması güç, belki de olanaksız bir dizi atak savlar görüyorum, - örneğin, düşünenin ben oluşu, düşünen bir şeyi olması gerektiği, düşünmenin, bir neden olduğu, bir "ben" in var olması ve sonunda düşünmenin gösterdiği şeyin zaten belirlenmişliği - düşünmenin ne olduğunu bilirim. Çünkü, kendimde onun ne olduğuna karar vermemiş olsam, tam şimdi olup bitenin, belki de “isteme” ya da “duyma” olup olmadığını hangi ölçüyle belirleyecektim?

Kısaca, “düşünüyorum” savı, ne olduğunu belirlemek için, “diğer bilgilerle”, geriye dönüşlü bağlantısı yüzünden, şimdiki durumumun, bildiğim diğer durumlarla *karşılaştırdığımı* varsayar. Her ne olursa olsun, benim için dolaysız kesinlik yoktur, - Halkın verilen duruma inandığı dolaysız kesinlik yerine felsefeci böylece, bir dizi metafizik sorular bulur, zihnin yerinde, asıl vicdan sorunları, yani: “Düşünme kavramını nereden elde ediyorum? Niçin, neden ve sonuca inanıyorum? Bana ‘benden, hatta bir neden olarak ‘ben’den, giderek düşünmenin nedeni olarak ‘ben’den söz etme hakkını veren nedir?” Kim bu metafizik soruları yanıtlamaya kalkarsa, hemen bir tür bilgi sezgisine başvurur. “Düşünüyorum ve biliyorum, bu en azından doğru, gerçek ve kesin” diyen biri gibi, - bugün bir gülümseme ve iki soru işaretiyle hazır bir felsefeci bulan biri. Felsefecinin üzerinde bıraktığı izlenimden kalkarak

“efendim”, diyecek ona, “yanlış yapma olasılığı yok, ama niye hakikatin peşindesiniz?”

17

Mantıkçıların kör inançlarıyla ilgili olarak: bu kör inançlı kafaların gönülsüzlükle kabule yanaştıkları bir küçük kısa olguyu vurgulamaktan usanmayacağım. - yani, düşüncenin “o”

istediği zaman gelmesi, “ben’ istediğim zaman değil: böylece, “ben” öznesi “düşünüyorum”

yüklemine koşuludur demek durumu yanlışlama olacak. O düşünür: Oysa, bu ‘o’, kesinlikle şu, eski ünlü “ben”dir, yumuşatarak söylersek, yalnızca bir kabul, bir sav ama hiç de ‘dolaysız kesinlik’ değildir. Her şeyden önce bu, “o düşünüyor”la çok ileri gidilmiş oluyor: bu, “o”, sürecin *yorumunu* içerir, sürecin kendine ait değildir. Buradaki çıkarım (usa vurma), gramer alışkanlığına uygundur: “Düşünmek, bir etkinliktir, her etkinlikte bir etkin olan vardır, sonuç olarak-. ‘Aşağı yukarı eski atomculuğun aradığı şemaya uygundur, etkileyen “kuvvetin yanında, ondan çıkarak etkili olduğu, dayandığı şekilsiz madde, atom vardır-, daha titiz kafalar sonunda bu “yeryüzü kalıntısı” olmadan idare etmeyi öğrendiler ve belki biz, mantıkçılar da, bir gün kendimizi, şu küçük “o” (onurlu eski “benin buharlaşarak kendisine dönüştüğü) olmadan yaşamaya alıştıracacağız.

18

Bir kuramın çürütülebilir oluşu hiç de küçümsenir bir çekicilik değildir: Kesinlikle bu albeni

incelmiş kafaları kendine çekiyor. Yüz kez çürütülmüş “özgür istem” kuramı, sürüp giden varlığını, yalnızca bu albeniye borçlu görünüyor-; tekrar tekrar, kendini, onu çürütecek denli güçlü hissedenden biri çıkıp geliyor.

19

Felsefeciler “istem”i sanki dünyanın en iyi bilen şeyymiş gibi söz konusu etmeye alışmışlar, gerçekten de Schopenhauer, yalnızca “istemin asıl olarak bilindiği, mutlak olarak tümüyle, çıkarma ve ekleme olmaksızın bilindiği anlayışını getirdi. Ama tekrar tekrar bana öyle görünüyor ki, bu durumda Schopenhauer, felsefecilerin yapmaya alıştığını yaptı: Yaygın bir önyargıyı uyardı ve abarttı. İstem her şeyden önce, *karmaşık* bir şey, yalnızca sözde kalan birliğe sahip- ve kesinlikle bu tek sözde yatıyor yaygın önyargı, bu söz her zaman felsefecilerin yetersiz uyarısına üstün geldi. Öyleyse bir kez olsun ihtiyatlı olalım, “felsefi olmayalım” - şöyle diyelim: Her istemede³³ önce, duyuların çokluğu, yani *ardımızda bıraktığımız* duyuların duyumu, ona doğru yöneldiğimiz durumların duyumu, bu bırakmamızın ve yönelmemizin kendilerinin duyumu vardır, ayrıca, o zaman bunlara

“kollarımızı ve bacaklarımızı’ oynatmadan bile, eşlik eden kas durumu, biz bir şeyi

“isteyince”, bir tür alışkanlıkla harekete geçer ve etkisini gösterir. Öyleyse, nasıl duyular (aslında çok çeşitli duyular) istemenin yapı taşları olarak tanınacaksa, ikinci olarak, düşünme de öyle olmalı. Her isteme aktında buyurucu bir düşünce vardır, -bu düşüncenin

“istemeden koparabileceğine inanmamalı, sanki geriye isteme kalırmış gibi.

Üçüncü olarak, isteme, yalnızca duyum ve düşünme karmaşası değil, bir *duygusallık* aslında, buyruğun duygusallığı, istem özgürlüğü denen, aslında boyun eğmesi gereken bir; üstünde duygusallığıdır: “Özgürüm, o itaat etmeli- bu bilinç istemde bulunur; eşit olarak yoğun dikkatte, kendini bir hedefe yönelmiş doğrudan bakışta, “bunun dışında başka hiçbir şey gerekli değil şimdi” diyen koşulsuz değerlendirmede, uyulması gerekli içsel kesinlikte ve buyuran kişinin durumuyla ilgili olan ne varsa; isteyen insan, kendi içindeki boyun eğecek ya da boyun eğeceğine inandığı bir şeye buyurur.

Gelin şimdi istemenin en acayip şeyine dikkat edelim, - bu çok yanlış şey için halkın tek bir sözcüğü var: Verilen koşullar altında olduğumuz sürece, aynı zamanda hem buyurucu hem boyun eğiciyiz, boyun eğici olarak isteme aktından hemen sonra başlama alışkanlığında olan, zorlama, itki, basınç, direnç, hareket duyumunu biliriz. Diğer yandan bu ikiliği göz önüne almayıp kendimizi sentetik “ben” kavramıyla aldattığımız sürece, bir dizi yanıltıcı sonuçlar, sonuç olarak istemenin kendisinin yanlış değerlendirilmeleri, isteme aktına yoruluyor,-

isteyen insan, istemenin eylem için yettiğine içtenlikle inanır, böylece. Çünkü, durumların büyük çoğunluğunda, buyruğun etkisinin, yani boyun eğmenin, yani eylemin beklendiği yerde, görünüşün kendini sanki burada etki zorunluluğu varmış gibi duyuma dönüştürdüğü yerde isteme gerçekleşir; kısacası. istemede bulunan, uygun bir kesinlik derecesiyle, isteme ve eylemin nasılsa bir olduğuna inanır-, başarıyı, istemenin gerçekleşmesini, istemenin kendisine bağlar, böylece tüm başarıyı getiren güç duyumunun yükselmesinin keyfini çıkarır. “İstem özgürlüğü” -buyuran ve aynı zamanda kendini

buyruğun gerçekleştiricisi olarak gören,- böyle biri olarak, dirence karşı kazanılan zaferin keyfini çıkararak, ama bu dirençleri aslında istemenin yendiğini varsayan, istemede bulunan kişinin çok yanlı keyif dirimini anlatan söz.

İstemede bulunan böylece, kendi başarıcı araç ve gereçlerinin, iş görebilir “düşük istemleri”

ve düşük ruhların - bedenimiz yalnızca birçok ruhtan oluşan toplumsal bir aydır keyif duygusunu buyurucunun keyif duygusuna katar, *L'effet, c'est moi*³⁴. Burada olup biten, iyi kurulmuş hem mutlu devlette olup bitendir, yönetici sınıf, kendini devletin başarısıyla özdeşleştirir. Bu tür istemde, buyurmak ve boyun eğmek, söylemiş olduğum gibi, birçok

‘ruhtan’ oluşan toplumsal yapının temelindedir; demek ki, filozof böyle bir istemeyi, ahlak alanını, “yaşama” fenomeninin ortaya çıktığı güç ilişkilerinin öğreticisi olarak anlaşılan ahlak alanına katma hakkını kendinde görmektedir.

20

Tek tek felsefe kavramları, kendileri için, kendi başlarına gelişen rastgele şeyler değildir; tersine, birbirlerine bağlı, birbirleriyle ilişkili olarak gelişirler; düşünce tarihinde ne denli apansız, gelişigüzel ortaya çıkıyor gibi görünürlerse görünsünler, yine de bir kıtada yaşayan hayvanlar topluluğunun üyeleri gibi, bir sisteme aittirler: Bu durum sonunda en farklı felsefecilerin, belli bir olanaklı felsefeler temel şemasına uygun düşmesinde kendini gösteriyor. Görünmeyen bir çekim altında, aynı yörüngede döner dururlar bir kez daha: Eleştiri ve sistemleştirme isteğiyle kendilerini birbirleri karşısında ne denli bağımsız duysalar da, onlardaki bir şey, yönlendirir onları: bir şey birbiri ardınca belli bir düzene iter: doğuştan gelen bir sistemli yapıya, kavramların ilişkisine. Düşünceleri, aslında, keşfetmekten daha çok, yeniden tanımaktır, yeniden anımsamadır. bir geriye yuvaya dönüştür; kavramların ortaya çıktığı, bir uzak, çok eski ruhun ev işlerine dönüş -bu ölçüler içinde, felsefe yapma, bir çeşit en yüksek derecede atıcılıktır³⁵. Tüm Hint, Yunan ve Alman Felsefe yapıları arasında tuhaf aile benzerliği, yeterince kolaylıkla açıklanabilir. Özellikle de diller arasında yakınlığın olduğu yerde, ortak felsefe gramerinden dolayı - benzer gramer işleviyle, bilinçsiz egemenlik ve yönetimden dolayı demek istiyorum - felsefe sistemlerinin benzer biçimde art arda gelmesi ve evrimi için, önceden hazırlanan her şeyi önlemek oldukça imkansızdır: Diğer bazı dünya yorumlarına, yolun kapalı oluşu gibi. Özne kavramının en az geliştiği Ural - Altay dillerinin³⁶

alanından olan felsefeciler, büyük olasılıkla “dünyaya” farklı bakacaklar ve Hint - Avrupa ailesinden ve Müslümanlardan farklı yollar bulacaklardır: Belli gramatik işlevlerin çekiciliği, en son durağında, *fizyolojik* değer yargılarının ve ırksal koşulların çekiciliğidir.- Locke’un, ideaların kökeniyle ilgili üstünkörü lüğünü yadsımak için bu kadar yeter.

21

*Causa Sui*³⁷, şimdiye dek düşünülmüş en iyi çelişkidir, bir çeşit mantıksal ırza geçme ve yapaylık: Oysa, insanlığın aşırı kibiri, derinliğine ve korkunç biçimde kendini tam bu saçmalığın içine soktu. “İstem özgürlüğü”, özlemi; en yüksek metafiziksel anlamıyla, yazık ki yarı eğitilmiş insanların kafalarına egemen; eylemlerinin tek tek sorumluluğunu taşıma özlemi ve Tanrı’yı, dünyayı, şansını, toplumu onlar için sorumluluktan kurtarma özlemi, tam bu causa sui özleminden, Münchhausen

gözüpekliliğiyle. kendi saçlarından tutup, hiçliğin bataklığından kendini varlığa çekme özleminden aşağı kalmaz. Diyelim ki, bu yolla, herhangi biri, bu ünlü özgür istem kavramının yontulmamış basitliğinden öteye geçebiliyor, onu kafasından silip atıyor, ondan bu “aydınlanmasını” bir adım daha artırmasını istiyorum ve kafasından bu yapa kavramın karşıtını da atıyor: Neden ve sonucun yanlış kullanılması demek olan “kısıtlı ismi” demek istiyorum. “Neden” ve “sonuç” doğal bilimcilerin yaptığı gibi (onlar gibi düşüncelerini doğallaştıranların-) şeyleştirilmemeli; yürürlükteki mekanik aptallığa göre, neden, “sonuç” elde edilinceye dek bastırır, iter; “neden” ve “sonuç”, yalnızca saf kavramlar olarak iş görmeli, yani ad verme ve karşılıklı anlaşma amacıyla, uzlaşımalsal uyduruklar olarak; açıklama amacıyla değil. “Kendi-başına-olan”da, “nedensel bağ”, “zorunluluk”, “psikolojik özgür olmayış” diye bir şey yok; orada sonuç, nedeni izlemiyor, “yasa” işlemiyor orada; nedeni, artarda gelmeyi, birbiri için olmayı, görevliliği, zorlanmayı, sayılı, yasayı, özgürlüğü, gerekçeyi, amacı düzenleyen biziz; bu simge -dünyayı, “kendi başınaymış” gibi, şeylerin arasına katıp, karıştırırsak, o zaman, bir kez daha, her zamanki gibi, yani, mitolojik davranmış

oluruz. “Özgür olmayan isteme”, mitolojidir: Aslında gerçek yaşamda yalnızca güçlü ve zayıf istemeler söz konusudur. - Bir düşünür “her nedensel bağ” ve “psikolojik zorunluluğu”, bir zorlama, gereksinme, boyun eğme yükümlülüğü, baskı, kısıtlanma olarak duyarsa, bu, hemen her zaman kendinde eksik olan bir şeyin belirtisidir: Böyle bir duyum aldatıcıdır- kişi kendini ele verir. Ve genellikle, gözlemlerimde yanılmıyorsam, “isteme kısıtlılığı”, tümüyle iki zıt noktadan, ama hep derin bir kişisel yolla, sorun olarak kavranıyor: Biri, ne pahasına olursa olsun, kendi “sorumluluğundan”, kendine olan inancından, çıkarlarıyla ilgili kazandığı haklardan vazgeçmek istemez (budala ırklar bu sınıfa ait-) diğeri, tersine, hiçbir şeyden sorumlu olmayı, suçlu bulunmayı istemiyor, içindeki bir kendini aşağı görüşten çıkararak, bunu başka yere kaydırabilmeyi istiyor. Bu sonuncular, kitap yazdıklarında; bugünlerde suçlulardan yana olma alışkanlığındadır; bir tür toplumcu acıma en hoş maskelerdir. Ve aslında, isteme zayıflığının yazgıcılığı, kendini şaşırtıcı biçimde güzelleştirir, “*la religion de la souffrance humaine*” **38** olarak sunabildiğinde kendini; bu onun “incelmiş zevkidir”.

22

Parmağın, kötü yorumların biçimlerin üstüne koyma belasından kurtulamayan eski bir filolog olarak beni bağışlayınız: Ama siz fizikçilerin o denli kibirle konuştuğu “doğanın yasaya uygunluğu”, sanki - yorumlarınızın ve kötü “filolojinin” sayesinde vardır, - bir olgu değildir, bir “metin” hiç değil, yalnızca bir çocuksu insancıl düzenleme ve modern ruhun demokratik güdülerine fazlasıyla kolaylık gösteren anlam saptırması! “Her yerde yasa önünde eşitlik; doğa bu bakımdan farklı değil, bizden daha iyi durumda değil”: Ondan ayrıcalıklı ve özerk her şeye, aynı zamanda ikinci ve daha ince tanrıtanımsızlığa karşı kaba bir düşmanlık bulduğumuz incelikli bir art düşünce, bir kez daha örtülmüş oluyor. *Ni Dieu, ni maitre***39** -

sizin de istediğiniz o; öyleyse “çok yaşa doğa yasası!” - öyle değil mi? Ama, dediğim gibi, yorumdur bu, metin değil; biri çıkıp gelebilir, karşıt bir niyet ve yorumlama biçimiyle, aynı

“doğanı, aynı görünüşler bakımından güç savlarının oldukça despotça, kayıtsız, acımasız sokuşturulmasıyla anlamlandırılabilir - gözlerinizin önüne, “gücü istemenin” tüm istisnasızlığının, koşulsuzluğunu öylesine canlı serip, hemen her sözcüğün, "despotluk"

sözcüğünün kendisinin bile, sonuçta kullanılmaz ya da zayıflatıcı ve yumuşatıcı eğretileme**40** -

çok insani biçimde- olarak görünmesine yol açan yorumcu; ama yine de bu dünya üstüne sizinkinin aynısını söyleyen, yani, dünyanın “zorunlu” ve “hesaplanabilir” gidişin olduğunun ama bunun yasaların egemenliğinden değil de, mutlak olarak eksikliğinden ileri geldiğini, her gücün varmayı amaçladığı en uçtaki hedeflerine her an ulaşabildiğini ileri sürerek bitiren.

Diyelim ki, bu da yalnızca yorum - siz yeterince heveslisiniz karşı çıkmaya? - peki, böylesi daha iyi ya.-

23

Tüm psikoloji, şimdiye dek, ahlaksal önyargılara ve korkulara takılıp kalmış: Derinlere inmeyi göze alamamış. Onu morfoloji olarak, güç isteminin gelişim öğretisi olarak kavramak, benim kavradığım gibi - kimse bunu henüz aklından bile geçirmemiş: Şimdiye dek yazılanların, şimdiye dek susulanların belirtisi olarak, bilinmesine izin verildiği sürece.

Ahlaksal önyargıların gücü, tinsel gücü en yüksek, görünüşte soğuk ve önceden dayandığı düşüncelerin en az olduğu dünyanın içinde derinden derine işliyor - ve bunun açıkça, zedeleyici, ket vurucu, kör edici ve çarpıtıcı biçimde yapıyor. Halis bir fizyo-psikoloji, araştırmacının yüreğindeki bilinçdışı dirençle savaşılmalıdır; araştırmacının kendine karşı çıkan

“yüreği” vardır çünkü; “iyi” ve “kötü” itkilerin karşılıklı bağımlılığı öğretisi, daha incelmış

ahlaksızlık olarak, güçlü ve yiğit bir vicdanda sıkıntı ve bıkkınlık verir-, daha da fazlası, tüm iyi itkilerin kötülerden türetilmesi öğretisi. Ama, diyelim ki, birisi, nefret, kıskançlık duygusunu, mal-mülk tutkusu, egemen olma tutkusunu, yaşamı koşullandıran duygular, yaşamın tüm ev işlerinde⁴¹ temel ve öz olarak bulunması gerekli bir şeyler olarak alsın, o zaman onlar yüceltilmelidir, eğer yaşam yükseltilecekse-, bu görüşünden dolayı, deniz tutmasından çektiği gibi çekecektir. Yine de, bu varsayım, bu koskoca, hemen hemen yeni bir tehlikeli bilgi alanında, en tuhaf en acı verici olmaktan uzak: - Niçin herkesin ondan uzak kalması gerektiğinin gerçekten de yüz ayrı gerekçesi vardır - becerebilene! Öte yandan, gemisi, eğer bu sulara itilmişse, iyi, hadi öyle olsun! Sıksın dişini şimdi! Gözlerini dört açsın!

Sıkı sıkı yapışsın dümene! - Dosdoğru ahlakın üstüne doğru gidiyoruz, ezip geçiyoruz, oraya dek seferimizi uzatmaya kalkışarak; belki de ahlakımızın geri kalanını hurdahaş ediyoruz -

ama, kim umursar ki bizi! Yürekli seyyahlara ve serüvencilere, hiç bir zaman daha derin bir sezgi dünyası kendini açmamış ki: Ve psikolog böylece “özveride bulunuyor” - Hiç de *sacrifizio dell' intelletto*⁴² değil bu, tersi! - diğer bilimlerin varlığına hizmet ve hazırlık için, psikolojinin yeniden bilimlerin kraliçesi olarak tanınmasını en azından karşılıklı olarak isteyebilecek Psikoloji, şimdi yeniden temel sorunlara giden yoldur. ⁴³

İKİNCİ ANA BÖLÜM

ÖZGÜR RUH

24

O sancta simplicitas! 44 Ne de tuhaf basitlikler ve sahtelikler yaşıyor insanoglu! İnsanın bir kez mucizeyi görebilecek gözleri olunca, durmadan şaşırıyor! Nasıl da çevremizdeki her şeyi aydınlık, özgür, kolay ve basit kılıyor! Duyumlarımıza, bütün derme çatmalığı, düşüncemize, Tanrısal serseri sıçrama yapma isteğinin ve yanlış çıkarımların girmesi için geçiş izni vermeyi nasıl da biliyoruz! Başından beri, hemen hemen kavranamaz bir özgürlük, düşüncesizlik, temkinsizlik, bir yaşam yürekliliğı ve şenliğinden tat almak için - yaşamdan tat almak için, bilgisizliğı korumaya nasıl da akıl erdirebiliyoruz? Ve yalnızca bu katı, sert bilgisizlik temelinde şimdiye dek bilgi yükseldi; çok daha güçlü istemenin temeli üstündeki bilgi istemesi, bilmemeyi, bilgisizliğı, yanlış isteme! Onun karşıtı olarak değil de - daha incelmış biçimi olarak! hatta *dil* bile, burada, diğer yerlerde olduğu gibi, beceriksizliğinin üstesinden gelemiyor: yalnızca, derecelenmenin, çeşit çeşit aşama inceliklerinin olduğu yerde karşıtlıktan söz ediyor; hatta, şimdi bizim başa çıkılamaz "et ve kanımıza" ait olan, derinlere kök salmış ahlak Tartüfçülüğü, daha iyi bilenlerimizin bile sözlerini saptırır: Orada burada.

kavrar da güleriz, en iyi bilimin en iyisinden bizi bu *basitleştirilmiş* durumda tutmaya çalışmasına; istemeye istemeye yanlış sevmesine, tümüyle yapay, yolunca yordamınca uyduruk. düzmece dünyada yaşayan bir varlık olduğu için - yaşamayı sevmesine!

25

Bu şenlikli girişin ardından ciddi bir söz işitilmek ister: En ciddi olana seslenecek.

Felsefeciler ve bilgi dostları, açın gözünüzü, şehit olmaktan sakının! "Hakikat isteğı için" acı çekmekten! Hatta kendinizi savunmaktan! Vicdanınızın tüm günahsızlığını, ince yantutmazlığını bozar: sizi karşı çıkışlara ve kırmızı kumaşlara direngen kılar, aptallaştırır, hayvanlaştırır, boğalaştırır: tehlikeyle, iftirayla, zan altında olmakla, sürülmekle ve hatta düşmanlığın daha kötü sonuçlarıyla savaşırken, sanki yeryüzünde hakikatin koruyuculara gereksinimi varmış gibi! ve işte siz, siz en acıklı kılıkların şövalyeleri⁴⁵ sevgili avareler, ruhun örümcek ağı örücüleri! Sonunda, yeterince öğrendiğiniz; haklı olup olmamanızın pek de önemi yok, şimdiye dek hiçbir filozof haklı olmadı ki, savcıların ve yargıçların önünde tüm debdebeli tavırlarınızdan, kozlarınızdan daha bir övülesi hakikatçilik, özel sözcüklerinizden, tuttuğunuz öğretilerden sonra (arada bir kendinizden sonra) kondurduğunuz her küçük soru işaretinde bulunabilir! İyisi mi çekilin şöyle bir kenara! Gidin saklayın kendinizi!

Maskelerinizi ve incelmışliğinizi takının da yanlış anlaşılın! Ya da biraz korkun! Ve bahçeyi unutmayın, altın çitlerle çevrili bahçeyi! Çevrenizdeki insanlara bir bahçeymiş gibi sahip çıkın - ya da suların üstündeki müzik, günbatımına doğru, günün anımsamalara döndüğü; - iyi bir yalnızlık seçin, özgür, uçarı, kolay yalnızlık. size de böylece bir anlamıyla iyi kalma hakkını versin! ne zehirli, ne hileci, ne kötü yapıyor herkesi; gözler önüne serilmiş güçle yürütülemeyen her uzun savaş! Nasıl da kişisel kılıyor insanı, bir uzun korku, uzun bir süre düşmanı kullanarak, olası bir düşmanı! Bu toplumdaki sürülmüşler, bu uzun süre izlenmiş, kötü biçimde saldırıya uğramışlar - ayrıca zorlanmış münzeviler. Spinozlar ve Giordano Brunolar - eninde sonunda hep, en yüce tinsellik maskesi arkasında, belki kendileri bile bilmeden. incelmış intikamcılara, zehir hazırlayıcılara dönüşüyorlar. (Spinozanın ahlakını ve ilahiyatının temelini açın bakın da görün!) - bir felsefecinin şaşmaz biçimde felsefi mizah duygusunu yitirişinin işareti olan ahlaksal öfkenin yontulmamışlığından söz etmeyelim.

Felsefecinin şehit olması, "hakikat için kurban olma"sı, içinde bulunan kışkırtıcıyı, gösterişçi artisti

ortaya çıkarmaya zorluyor; eğer biri onu şimdiye dek artistik merakla seyretmişse, birçok felsefeciyle ilgili olarak, tehlikeli bir isteği kolaylıkla kavrayacak, ondaki çöküntüyü bir kez daha görecektir (“şehitliğe” doğru çöküntü, sahneye, kürsü çığırtkanlığına). Ancak böyle bir istekle görülecek şeyin ne olduğu açık olmalı: Yalnızca satir dramı mı⁴⁶, yalnızca ek bir komik piyes mi, yalnızca uzun gerçek trajedinin sonuna *gelindiğinin* sürüp giden bir kanıtı mı: Her felsefenin daha doğuşunda uzun bir trajedi olduğunu varsayarak.

26

Her seçkin insan, güdüsel olarak, kalabalıktan, çokluktan, çoğunluktan *kurtulduğu*, onlardan ayrık biri olarak, kural “adamlarını” unutabildiği, sığınacağı kalesinin ve gizliğinin peşinde koşar: Büyük ve apayrı anlamıyla bilen biri olarak, daha güçlü bir güdüyle doğrudan doğruya bu kural “adama” çarpacağı bir durumun dışında. İnsanlarla alışverişinde, arada sırada gam ve kasavetin bütün renkleriyle, usancın, duygudaşlığın, iç karartısının, yalnızlığın yeşil ve grisiyle menevişlenmeyen biri, kesinlikle yüksek zevkli, insan olmayan biri, diyelim ki o, bütün yükü ve neşesizliği isteyerek üstlenmiyor; sürekli olarak kaçınıyor bundan, dediğim gibi, sessiz ve gururlu kalesinde gizleniyor; o zaman bir şey kesinleşir: O bilgi için yaratılmamış, bilgi onun alınına yazılmamıştır. Eğer öyle olsaydı, bir gün kendine şunu söylerdi: “Şeytan benim aklımı almış! kural, kural dışı olmaktan daha ilginçtir - yani benden, ben ayrıktan! - ve aşağı inerdi, her şeyden önce, “içeri” girerdi. *Ortalama* bir insan üstünde uzun ve ciddi araştırma ve bu amaçla birçok maskeleyme, kendini yenme içtenlik ve kötü ilişki

- her ilişki kötü ilişkidir, eşit olanların ilişkisi dışında:- İşte bu her felsefecinin yaşam tarihinin zorunlu parçasını oluşturuyor; belki de en kabul edilmez, en pis kokulu, en hayal kırıklığına uğraticı parçası. Eğer şanslıysa, bilginin kısmetli çocuğuna yakıştığınca, görevinden uygun kısaltmalara başlayacak, - Klinikleri demek istiyorum, hani şu hayvanın, “kuralın kendisini tanıyan, böylece de bir ölçüde tinsellik ve heves, kendilerinden ve kendi benzerlerinden söz etmeye götürür onları gözler önünde: - Kimi zaman gübrelerinin arasında olduğu gibi, yuvarlan salar da, Kinizm, bayağı ruhların namusluluğa yaklaştığı tek form, daha yüksek insan, her kaba ya da incemiş kinizme kulak verip dinlemeli; kutlamalı kendini, utanmaz bir şaklaban ya da bilimsel satir dramı, önünde sesini duyurduğun. Büyüyle tiksintinin birbirine karıştığı durumlar da vardır: yüzyılın en derin en keskin belki de en kirli insanında, Abbé Galianni⁴⁷ gibi birinde - Voltaire’den çok daha derindi, sonuç olarak da epey suskundu. Sık sık oluyor, daha önceden belirtildiği gibi, bilimsel bir kafa maymun gövdesi üstüne konduruluyor, incemiş, sıradan olmayan bir anlayış, aşağılık bir ruhta, hiç de, seyrek olmayan bir olay, özellikle doktorların, ahlak fizyologlarının arasında. Ve çileden çıkmamış, üstelik zararsız biri, insanlardan, iki gereksinmesi olan bir mide ve tek gereksinmesi olan kafa olarak söz ettiğinde, insan yapıp etmelerinin tek ve asıl güdüsünü açlık, şehvet, boşluk olarak görüp, araştırarak görmek *istediğinde*; kısaca, insandan “kötü” olarak söz ettiğinde, -beter olarak bile değil-, bilgiyi seven, özenle, inceliklerini yakalamaya çalışarak dinlemeli, nerede öfkemiz insan ve daima kendi düşleriyle kendini (ya da kendinin yerine Tanrıyı ya da toplumu) parçalayıp lime lime eden, belki ahlak açısından, gülen birinden ve kendinden hoşnut satirdan daha yüksek bir yerde; bir öteki anlamıyla ise, daha alışılmış, daha kayıtsız daha az öğretici bir durum. kimse öfkeli insan kadar çok *yalan* söyleyemez.-

27

Anlaşılması zor: özellikle insan, başka türlü yaşayan ve düşünen insanlar arasında *gangasrotagati*'yi⁴⁸ düşünüp yaşadığında, yani *kurmagati*'yi⁴⁹ ya da en iyisi "kurbağanın yürüyüşüne göre" *mandeikagati*'yi⁵⁰ - Açıkça kendimin "zor anlaşılması" için elimden geleni yapıyorum. - İnsan, bir yorum inceliğindeki iyi niyet için yürekten şükran duymalı, "iyi dostlara gelince de, daima çok tembel olma hakkına sahip olduğuna inanan! Başından beri, yanlış anlaşılmaya yer vermekle, imkan bırakmakla, iyi yapan: İnsan gülebilir de: - Ya da tümüyle kurtulabilir onlardan, bu iyi dostlardan,, - ve güler yine de!

28

Bir dilden bir başka dile çeviride en zor olan şey, anlatım biçiminin temposudur: Irk karakterinin temelinde ya da fizyoloji diliyle söylersek, "metabolizma"sının ortalama temposunda bilinen namusluca yapıma niyetini taşıyan, asıllarının istemeksizin basitleştirilmeleri olan çevriler var, hemen hemen yanlışlar, çünkü yürekli ve sevinçli çevrilemiyor; şeylerde ve sözcüklerdeki tüm tehlikeleri aşır ortadan kalkmasına yardım ediyor. Almanlar dillerindeki *presto*'yu⁵¹ pek beceremezler: Buradan denilebilir ki, özgür düşüncenin, özgür ruhlu düşüncenin en keyifli, en atılgan nüanslarından çoğunu. Soytarı ve satir yabancısıdır onlara, bedenen ve vicdanen Aristofanes ve Petronius'u çeviremezler. Bütün tantanalı, yapışkan, ağırbaşlı - kaba saba, can sıkıcı, dallı budaklı, zorluklar taşıyan, sert katı anlatım biçimlerini Almanlar zengin çeşitliliğiyle geliştirdi - bağışlayın beni ama, Goethe'nin düzyazısı bile, katılığın ve şıklığın karışımıyla, bu kuralın dışında değil; ait olduğu eski iyi zaman"ın aynası. Alman zevkinin ifadesi olarak, hala "Alman zevkinin" olduğu zamanın: Bir Rokoko zevki, *moribus et artibus*⁵². Lessing, farklı bir örnek yarattı, çok şeyi anlamış, çok şeyde ustalaşmış oyuncu kişiliği sayesinde: Bayle'nin⁵³ çevirmeni olması boşuna değildi.

Diderot ve Voltaire'in, dahası Romalı komedyenlerin yanına kaçmaktan hoşlanırdı: - Lessing, *tempo* olarak da özgürlüğü seviyordu, Almanya'dan kaçmayı. Ama nasıl oldu da, Alman dili, bir Lessing'in dünyasında bile, *Principie*'sinde⁵⁴ Floransa'nın ince kuru havasına götürüp, en ciddi olayı, gürültücü *allegro*⁵⁵ olarak ortaya koymadan edemeyen: Göze aldığı şeytanca bir karşıtlık duygusu olmaksızın Macchiavelli'nin temposuna öykündü, - Düşünceler, uzun, zor, sert, çetin, tehlikeli ve dörtnala bir tempo, en iyisi kaprisli şaka. Sonunda, Petronius'un Almanca çevirisine kalkışan, şimdiye dek müzisyenlerin sahip olduğundan daha büyük ölçüde buluşlar da, düşüncelerde, sözcüklerde *presto* ustası olan: - Hastalıklı kötü dünyanın, "eski dünyanın" bile, bütün bataklığı ona vız gelir; insanın onunkine benzer, fırtına gibi ayaklara, soluğa, hızlı esişe, her şeyi koşturarak sağlıklı kılan, rüzgarın özgürleştirici, alacı gülümsemesine sahipse. Aristofanese gelince, onun yüzü suyu hürmetine, tüm eski Yunanı bağışlayabildiğimiz, nurlandırıcı ve tamamlayıcı ruh; tabii burada, bağışlanacak ve nurlandırılacak şeyin ne olduğunun tüm derinliğiyle kavrandığını varsayıyoruz: - *Platon*'un gizliliği ve *Sfenks* i kişiliği üstüne mutlu olarak korunmuş ve *petit fait*'ten⁵⁶ daha fazla düşündürücü bir şey bilmiyorum: Ölüm döşeginde yastığının altında ne incil, ne Mısır, ne Pasogar'la, ne Platonla ilgili bir şey bulundu - yalnızca Aristofanes. Bir Platon bile yaşama nasıl tahammül etti - hayır dediği Yunan yaşamına - bir Aristofanessiz.

29

En azların işidir bağımsız olmak: - güçlü olanların ayrıcalığıdır. Ve buna kalkışan, buna en fazla hakkı olan, ama zorlanmadan; bu da gösteriyor ki, bir olasılıkla, yalnızca güçlü değil, ayrıca

taşkınlığa kalkıyor. Labirente yönelen böyle bir hayatın getirdiği tehlikeleri bir kez çoğaltır; bu tehlikelerin en küçüğü, hiç kimsenin nasıl ve nerede doğru yoldan çıkacağını, başkalarından kopacağını, Minotauros⁵⁷ vicdanıyla dilim dilim doğranacağını gözüyle görememesi. eğer böyle biri yok olup giderse, bu, insan anlayışının çok uzağında olup biter.

Ne duyulur ne yürek sızlatır: -ve artık geri dönemez! İnsanların acımasına bile geri dönemez artık!

30

En yüksek sezgilerimiz, ahmaklık gibi, belli koşullar altında suç gibi gelmeli kulağa - gelmek zorunda da, izin verilmeden, doğaları ve şartlanmışları uygun olmayanlarca işitildiklerinde, içrek ve dışrak* ayrımı, önceki filozoflarca, Hintlilerce, Yunanlılar, İranlılar ve Müslümanlarca da, kısa eşitliğe ve eşit haklara değil de, sıralanma düzenine** inananlarca yapıldığı gibi, -dışrak yaklaşım, içten değil de, dıştan gelen, görmede, değer biçmede, ölçmede, yargılamada değil: Aslında olan şu, dışrak yaklaşım şeyleri aşağıdan görür - içrek ise, yukarıdan bakar. Trajedinin bile, trajik işleyişini durdurduğu ruh yükseklikleri vardır ve dünyanın tüm acılarını bir araya toplayarak, kim görünüşünün zorunlu olarak bizi ayartıp acımaya zorlayıp zorlamadığına karar vermeye kalkar da bu acıyı iki katına çıkarır? Yüksek türden bir insana besin ya da serinleyici olan şey, daha farklı, aşağı türden birine adeta zehir olabilir. Sıradan insanın erdemleri, filozof için kötülük ve zayıflık anlamına gelebilir; yüksek türden insan soysuzlaşıp yok olup gittiğinde, batmış olduğu daha aşağı dünyada bulunanların ona bir aziz gibi saygı göstermek zorunda olduğu özellikler kazandırabilecektir. Ruh ve sağlık için daha aşağı ruhlara, daha aşağı yaşama kuvvetlerine ya da daha yüksek ve daha güçlülerine hizmet etmesine bağlı olarak, birbirine karşın değerler taşıyan kitaplar vardır: İlk durumdakiler, tehlikeli, bozguncu, un ufak edici kitaplardır: İkincilerse, çağrıcıların, en cesur olanları cesaretlerine çağıran çığlıklarıdır. Herkes için olan kitaplar her zaman pis kokan kitaplardır: Küçük insanların kokusu sinmiştir onlara. Halkın yediği içtiği, hatta tapındığı yerlerin kokması alışılmış bir şeydir. Eğer insan temiz hava almak istiyorsa, kiliseye gitmemelidir.

31

Gençlik yıllarında, hayattan elde ettiğimiz en iyi şeyi oluşturan şu ince ayrıntı sanatından yoksun olarak saygı duyarız, hor görürüz ve bu biçimde gafil avlanmış insanın ve şeylerin kefareti ucuz biçimde acımasızca, evet ve hayırla ödemeniz gerektiğini düşünürüz. Her şey öylesine yönlendirilir ki, sahici yaşama sanatçılarının yaptığı gibi, duygularına biraz sanat katmayı öğreninceye, yapay olanı denemeye kalkışınca dek, beğenilerin en kötüsü, koşulsuz olanın beğenisi, gaddarca alaya alınır, kötüye kullanılır. Genişliğin özelliği olan hiddet ve saygı, insanlara ve şeylere kalpazanlık yapıp onlardan öfkesini çıkarmadıkça huzur bulmaz görünüyor. - Gençliğin kendisi, biraz kalpazanlık ve dolandırıcılıktır da. Sonraları, genç ruh, her çeşit hayal kırıklığının cefasıyla, sonunda kuşkulu bir biçimde kendine karşı çıkar; hala sıcak ve vahşidir, kuşkusu ve vicdan azabında da: Nasıl da kızgındır kendine şimdi! Nasıl da sabırsızca parçalar kendini! Uzun sürmüş körlüğünün intikamını nasıl da alır, sanki bu körlük kendi iradesiyle olmuş gibi! Bu geçişte insan kendini, kendi duygularına güvenmeyerek cezalandırır; coşkusuna kuşkularıyla işkence eder; gerçekten de insan, temiz bir vicdanı bile bir tehlike gibi duyar, sanki o bir kendini örtme yolu ve daha ince bir namusluluğun yorgunluğuymuş gibi; ve her şeyden önce, taraf olur insan, ilkece taraf olur,

“gençliğe karşı!- Bir on yıl sonra: Anlar, bütün bunlar da - Hala gençlikti!

İnsanlık tarihinin en uzun dönemi boyunca - tarih öncesi dönem diyoruz buna - bir eylemin değeri ya da değer dışı oluşu sonuçlarından türetilmiş: Eylemin kendisi, kaynağı kadar az göz önüne alınmış: Oysa, bugün Çin’de aşağı yukarı olduğu gibi ödüllendirme ya da kepaze etme çocuktan ana babasına uzanıyor; insana bir eylemin iyi ya da kötü oluşunu düşündüren başarının ya da başarısızlığın geriye doğru işleyen gücüdür. Bu döneme insanlığın ahlak öncesi dönemi diyelim: “Kendini bil” buyruğu o zamanlar bilinmiyordu. Son on bin yılda, insan adım adım dünyanın birkaç büyük bölgesinde, sonuçlarının değil de, kaynağının eylemin değerini belirlediği görüşüne erişti: Bütününde, bir büyük olaydır bu, görüş ve ölçütlerin önemli biçimde incelenmesini içerir, aristokratik değer egemenliğinin ve “kaynağa”

olan inancın bilinçsiz sonucudur; dar anlamıyla, ahlaksal diyebileceğimiz bir dönemin işaretidir: Kendimiz hakkında bilgi elde etmek için ilk çabadır. Sonuçlar yerine kaynak: Nasıl da tersine döndürülmüş bir açı. Kesinlikle, bir uzun kavgalar ve bocalamalarla erişilmiş

tersine dönüş! Elbette: Uğursuz bir yeni kör inanç, bir tuhaf yorum darlığı böylece egemen olur. Bir eylemin kaynağı, en belirgin anlamıyla, niyetin kaynağı olarak yorumlanır; bir eylemin değerinin, niyetin değerinde bulunduğu konusunda karara varılır. Eylemin tüm kaynağı ve ön tarihi olarak niyet: Hemen hemen son zamanlara dek bu ön yargı, ahlaksal övgü ye, yergiye, yargıya ve yeryüzündeki felsefeye egemen olmuştur. - Ama bugün, bir kez daha tersine dönüş ve değerlerin temelden değişmesi konusunda, insanın kendisinin bir daha incelenip derinleştirilmesinden kalkarak, bir zorunluluğa erişemedik mi? - Ahlak Ötesi olarak olumsuzca nitelendirilmesi gereken bir dönemin eşiğinde durmuyor muyuz? Bugün en azından, biz ahlakdışı kalanların eylemi belirleyen değerini kesinlikle niyetsel olmayan da bulunduğundan kuşkumuz var; öte yandan, bütün niyetselliği, bütün görülebilirliği, bilinebilirliği, bilincinde olunabilirliği hala yüzeyine ve derisine aittir, - her deri gibi bir gizi söyler bize, ama daha fazlasını da saklar. Kısaca, niyetin yalnızca hala yorum gerektiren işaret ve belirti olduğuna inanırız; üstelik, birçok şey gösterdiğinden, bu işaretin kendi başına pek anlamı kalmıyor, - geleneksel anlamıyla ahlaka, niyetler ahlakının bir önyargı, belki de bir acelecilik, bir iğretlik, astrolojinin ve simyanın ilgi alanında bir şey olduğuna inanırım, ama her durumda bir şeyler aşılmalıdır. Ahlakın aşılması, kesin anlamda ahlakın kendi kendini aşması: Bu ad, ruhun yaşam dolu denek taşı olarak, bugünün en ince, en namuslu, ayrıca en kötülükçü vicdanı için ayrılmış, uzun, gizli bir çalışmanın adı olmalı.-

Başka yolu yok: Kendini verme, en yakını için özveride bulunma duyguları, tüm kendini yadsıma ahlakı, acımasızca sorguya çekilip yargı önüne çıkarılmalı: Bugün, sanatın erkekliğinin yok edilmesi için yeterince ayartıcı olan temiz bir vicdan oluşturmaya yönelik estetiği ondan aşağı kalmaz. Şu, “kendim için değil”, “bir başkası için” duygularından çok fazla büyü ve şeker var; bu noktada çifte kuruntulu olup sormaya gerek yok: “Yoksa bunlar birer ayartma olmasın sakın?” - Onları hoşnut kılan - onlara sahip olanları ve meyvelerinin tadını çıkaranları ve de düpedüz seyircileri - bu onlar adına kullanabilecekleri bir tartışma dayanağı sağlamıyor, bizi dikkatli olmaya çağırıyor. Hadi dikkatli olalım öyleyse!

Bugün hangi felsefi konumda olursanız olun: Her konumdan görülenin, yaşadığımızı inandığımız dünyanın yanlışlığı olduğu, gözümüzle yakalayabileceğimiz en emin, en sağlam olgusudur: - aldatıcı bir, “şeylerin özü” ilkesi üstüne varsayımlar yürütmeye, ayartılmamıza, sebep üstüne sebep buluruz. Ama kim, düşüncemizin kendisini, yani, “tini” dünyanın yanlışlığından sorumlu tutarsa - bu namuslu çıkış yolu, her bilinçli ya da bilinçsiz advocatus dei'nin yürüdüğü -:kim bu dünyayı, uzay, zaman, form, hareketiyle yanlış bir çıkarım olarak alırsa: Böyle birinin en azından, sonunda bütün düşüncelerin kendisine güvenmemeyi öğrenmek için iyi bir sebebi olur: Düşünme değil miydi bize en büyük muzipliği yapan? Ve şimdiye dek yapmış olduğu şeyi sürdürmeyeceğinin ne gibi bir güvencesi olabilir? Tüm ciddiyetle: Düşünürlerin masumluğunun doku nakli ve derin saygı uyandırıcı bir yanı var, onların namuslu yanıt isteğiyle bilincin karşısına çıkmalarına izin veren: Örneğin, onun

“gerçek” olup olmadığı, niçin dış dünyayı kararlı bir biçimde uzakta tuttuğu ve bu türden diğer sorular, “dolaysız kesinlikler”e olan inanç, biz felsefecilere onur veren bir ahlak çocuksuluğudur: Oysa - yalnızca ahlaksal insan olmamalıyız. Ahlakın dışında bir inanç, bize pek onur vermeyen bir ahmaklıktır! Burjuva yaşamında her zaman hazır olan kuşku, “kötü karakterin işareti sayılabilir ve akılsızca yapılan şeylere dahil edilir: Buraya, aramıza burjuva dünyasının ve onun evet ve hayırlarının ötesine - akılsızlığımızı önlemek zorunda olacak ve diyecek: Şimdiye dek yeryüzünde en iyi alaya alınmış biri olarak felsefecinin “kötü karakter”

üstünde hakkı vardır, - bugün kuşkulanma görevi vardır; her kuşku uçurumundan en kötülükçü biçimde şaşı bakmak. - Bağışlayın beni, bu çizdiğim karanlık karikatür ve şakacı sözlerim için: Ben kendim uzun yıllar, önce farklı düşünmeyi öğrendim, aldatma ve aldanma konularında farklı yargılarda bulunmayı; en azından bir çift böğür darbesini, felsefecilerin aldatılmaya karşı onunla direndikleri; kör hiddet için saklı tutuyorum. Niçin olmasın?

Hakikatin, görünüşten daha değerli olduğu bir ahlak önyargısından başka bir şey değil; hatta, dünyada var olan en kötü kanıtlanmış varsayım. En azından şu kadarı kabul edilsin: Açısal değerlendirmeler ve görünebilirlik olmasıydı, hiç hayat olmayacaktı ve eğer, bazı felsefecilerin erdemli coşkuları ve beceriksizlikleriyle, “görünen dünya” tümüyle ortadan kaldırılmak istenseydi, şimdi diyelim ki bunu yapabildiniz - en azından sizin “hakikatinize”

hiçbir şey kalmayacaktı. Evet, “hakikat” ve “hata” arasındaki temel zıtlığı varsaymaya bizi zorlayan nedir? Sanki daha aydınlık ve daha karanlık gölgeler ve görünüşün tüm tonlarının, ressamın diliyle söylersek, farklı valeur'ler gibi, görünürlüğü dereceleri olduğunu varsaymak yatmıyor mu? Niçin bizi ilgilendiren dünya bir uyduruk olmasın? Ve biri çıkıp sorarsa: “ Uyduruk, yazarına ait değil mi?” - Basitçe yanıtlanamayacak: Niçin? bu “ait olma”

uyduruğa ait değil midir? Yükleme ve nesneye olduğu gibi özneye karşı da, bundan böyle, biraz alaycı olmamıza izin var mı? Felsefeciler, gramere olan inançlarının üstüne çıkmayacaklar mı? Mürebbiyelere saygılarımızla: Ama artık, mürebbiyelere olan inancı yadsıma zamanı gelmedi mi felsefenin?

girerim, hiçbir şey bulamayacak!

36

Diyelim ki, arzu ve tutkular dünyamızın dışında, başka hiçbir şey gerçek olarak “verilmiyor”

bize, güdülerimizin gerçekliği dışında, başka bir gerçekliğe çıkıp inemiyoruz - o zaman düşünme, yalnızca bu güdülerimizin arasındaki ilişki olur, bu “verilen”in benzerinden kalkarak, şu mekanik (ya da “maddesel”) dünyayı anlamada yeterli olup olmadığının araştırıp sorular sormaya izin verilmiyor mu? Bir aldanım; “görüntü”, “tasarım” Berkeley’ci Shopenhauer’ci anlamıyla değil, demek istediğim, etkimizle aynı gerçeklik derecesine sahip -

her şeyin dallanıp budaklanıp organik sürecin dallanıp budaklanmalarından ve gelişimlerinden önce (daha akla uygun, daha yumuşak ve daha zayıf olarak) daha bir güçlü birlik içinde bulunduğu etki dünyasının daha bir ilkel formunu; bütün organik işlevlerin hala sentetik olarak kendi kendini düzenleme, sindirim, beslenme, boşaltım ve metabolizmayla iç içe bulunduğu bir tür güdü yaşamını — yaşama öncesi öncesi, yaşamı söylemek istiyorum.

Sonunda, yalnız bu araştırmayı yapmaya izin veriliyor: Yöntem vicdanı buyuruyor bunu. Bir etkiyle yetinen araştırma en uç sınırlarına değin, (saçmalama noktasına değin, denilebilir, izin verirseniz) zorlanmadıkça, çeşitli nedensellikler varsaymamalı. Bugünlerde yoksun kalmayı bildiğimiz bir yöntem ahlaki bu; - tanımından gelir matematikçilerin söylediği gibi, soru sonunda, istemeyi gerçekten etkin olarak tanıyıp tanımama, istemenin nedenselliğine inanıp inanmamamız sorusu oluyor. Eğer böyle yaparsak - temelde buna inancımız nedenselliğin kendisine olan inancımızdır - o zaman, istemenin nedenselliğinin hipotetik olarak tek olduğunu ileri süren bir araştırma yapmalıyız. “İsteme”, doğal olarak, yalnızca “isteme”yi etkileyebilir - “maddesini değil (“sınırları”, örneğin): Kısaca, nerede “etkiler” tanıınıyorsa, orada istemenin istemeyi etkileyip etkilemediği varsayımını ortaya atmalı - ve bütün mekanik olayların onlara kuvvet olarak etki etmedikçe, istemenin etkilerinin olmadığını - son olarak, diyelim ki, tüm güdüsel yaşamımızı tek bir temel isteme formunun dallanıp budaklanarak gelişimi açısından açıklamayı başardık - yani güç istemenin, kendi kuramında olduğu gibi diyelim ki tüm organik işlevler bu güç istemine indirgenebiliyor, onda üreme ve beslenme sorununun çözümü bulunabiliyor - tek bir sorun o zaman, bütün etkin kuvveti, kuşkuya yer bırakmasınız - güç istemi olarak belirleme hakkı kazanılmış olur. İçten bakıldığında, dünyanın

“kavranabilir karakterine” göre tanımlanmış dünyanın - “güç istemi”nden başka bir şey olmadığı görülür.

37

Nasıl? sıradan konuşmak değil mi: Tanrı yadsındı, ama şeytan değil-?” Tersine! Tersine dostlarım! Şeytandır sizi böyle sıradan konuşuran!

38

Son zamanlarda, yeni zamanların çok yönlü ışığı altında, Fransız devriminde olup biten, şu tüyler ürpertici ve yakından bakıldığında gereksiz kaba komedide, ama belli bir uzaklıktan, uzun süredir ve

tutkuyla kendi öfkeleri ve coşkularıyla yorumlarının altında, metin yitip gidinceye dek yorumlayan, Avrupa'nın dört bir yanından soylu ve hevesli seyircisiyle: Böylece, sonraki soylu bir kuşak bir kez daha tüm geçmişi yanlış anlayabilir ve belki yalnızca bu yolla görünüşüne katlanabilir - Ya da şöyle: Bu anda olup biten bu değil mi? Şimdi biz bu

“soylu sonraki kuşak” değil miyiz? Ve şimdi tam zamanı değil mi bunu anladığımız sürece,-
bu bitişin?

39

Kimse bir öğretiyi öyle kolayca, yalnızca insanları mutlu ya da erdemli kıldığı için doğru saymaz. Belki sevimli “idealistlerin” dışında, hani iyiye, hakikate, güzele bayılıp da, golcülüğünde her çeşit pılı pırtının, hantallığının karman çorman yüzmesine izin veren.

Mutluluk ve erdem birer gerekçe olamazlar. Ama insanlar hatta temkinli olanakları (olanları bile demek istemiş olmasın? çeviri hatası?) bile, mutsuzluk veren, şeytana uyduran şeyin pek de karşıt gerekçeler olmayacağını memnuniyetle unuturlar. Bazı şeyler doğru olabilir: Aynı zamanda en yüksek derecede zararlı ve tehlikeliyken de; hatta, onu tümüyle bilenlerin ortadan kalkacağı varlığın temel özelliği olabilir, -bu durumda bir tinin gücü, tahammül edebildiği

“hakikatin miktarıyla ölçülmelidir; daha açıkça söylersek, sulandırmak, örtmek, tatlılaştırmak, budalalaştırmak, saptırmak zorunda oldukları miktarla. Ama hiç kuşku yok ki, hakikatin belli parçalarının keşfi için kötü ve mutsuz olan yeğlenir, daha yüksek bir başarı olasılığıyla: -

mutlu olan kötünden söz etmezsek,- ahlakçıların sessizliğe gömdükleri bir tür. Belki de, sertlik ve kurnazlık, güçlü, bağımsız ruhun ve felsefenin ortaya çıkması için, bir akademisyen için, bir övgü, haklı olarak bir övgü alan, ince, yumuşak, alttan alan usluluğa ve şeylerin hafife alma sanatına göre, daha yeğlenir koşullar oluşturur. Her şeyden önce, “felsefeci” kavramını kitaplar yazan felsefeciyle - ya da kendi felsefesinin kitaplarda yürüten felsefeyle sınırlandırmadan!- Özgür ruhlu felsefeci imgesini son bir özelliği de Stendhal tarafından veriliyor, onu Alman beğenisine ilgili olarak vurgulamadan geçmek istemiyorum: - çünkü Alman beğenisine karşı çıkıyor. “Pour être bon philosophe” diyor, bu son büyük psikolog, “il faut être sec, clair, sans illusion. Un banquier, qui a faire des découvertes en philosophie, c'est-a, dire pour voir clairs dans ce qui est.”

40

Derin olan her şey maskeyi sever; en derin olan hele, tasvirden ve benzetmeden nefret eder.

Bunun zıttı, önce, tanrı utancının uygun bir maskelenmesi olmamalı mıydı? Tartışılması gerekli bir soru. Herhangi bir mistik, böyle bir şeyi düşünmeye kalkışmasaydı tuhaf olacaktı.

İnsanın bir kabalığı gömmek ve tanınmaz kılmakla

iyi yaptığı ince olaylar vardır; yine öyle aşk ve abartılmış eli açıklık davranışları vardır; işte böyle davranışlara tanık olanlara sopayı alıp bir güzel dayak ziyafeti çekmek evladır; bellekleri karışsın

diye. Kimileri kendi belleklerini karıştırmayı, hırpalamayı iyi bilirler, en azından biricik sırdaşlarından intikam almak için: - utanç icat ettiricidir. Bu en kötü utancı doğuracak şey, en kötü şey değildir: Maskenin ardında yalnızca hile yok - hilede birçok iyilik var. Bin adam düşünebilirim, değerli, duyarlı şeylerini saklayıp bin yeşil, eski, ağırca, çemberlenmiş bir şarap fıçısı gibi, kaba ve yuvarlak, yuvarlanır yaşamda: utancının inceliği böyle ister. Bin adam, utancında derinlik olan, yazgısını ve ince kararlarını çok azının ulaştığı yolda karşılayan, varlığının en yakınlarının en güvendiklerinin olduğu gibi, yaşam tehlikesi onların gözlerinden saklanır. Susmak ve susarak saklamak için güdüsel olarak konuşmaya gerek duyan, iletişimden kaçışlarında dur durak bilmeyen böyle gizlenmiş biri, maskesinin, kendi kafasında değil de, dostlarının kafalarında ve yüreklerinde dolaşmasını ister; istemiyor diyelim, bir gün anlayacaktır ki, buna rağmen maskesi oranıdır, - ve böylesi daha iyidir. Her derin ruha bir maske gerek: Üstelik, her derin ruhun çevresinde bir maske durmadan büyür, her sözcüğün, her adımın verdiği yaşam işaretinin sürekli yanlılığı, yani sığılığı sayesinde.

41

Sınamalı insan kendini, bağımsızlığa mı yazgılı, boyun eğmeye mi; bunu da tam zamanında yapmalı. Sınamalarını saptırmamalı yolundan, oynanabilecek en tehlikeli bir oyun sonunda, başka bir yargılayıcının değil de, yalnız kendinizin tanık olduğu sınamalar bile olsa, hiçbir kişiye bağlı olmadan: En sevilene bile. - Her kişi bir zindandır ve bir köşe. Ana yurduna bağlı kalmadan: En fazla acı çeken ve en fazla yardıma muhtaç da olsa, - daha az zordur insanın zafer kazanmış anayurdunu gönülden çıkarması. Bir acıma duygusuna bağlanmadan: Bu acıma, arada bir azabı ve çaresizliğine, bir rastlantının bakmamıza izin verdiği yüksek bir insan için duyulsa bile. Bilime bağlanmadan: Görünüşte kesinlik, bizim için ayrıldığı sanılan en değerli buluşlarla bizi kendine çekse de. Kendi kopmuşluğuna bağlanmadan: Aşağısında sürekli daha çok yer görmek için, daha yükseklere uçan kuşun, şu en iç gıcıklayıcı uzaklığı ve yabancılığına:- uçanın tehlikesi. Kendi erdemlerimize bağlanmadan, böylece de, içimizdeki bir ayrıntının tümüyle kurbanı olmadan örneğin konukseverlik gibi: Kendilerini hesapsız kitapsız, hemen hemen kayıtsızca harcayıp liberalliğin erdemini bir erdemsizliğe kadar götüren yüksek ve zengin ruhlar için tehlikeli olan konukseverlik gibi. Kendini korumayı bilmeli insan: Bağımsızlığın en zor denemesidir bu.

42

Yeni bir çeşit felsefeci geliyor: Tehlikesiz olmayan bir adla vaftiz etmemeye kalkışıyorum onları. Onları çözümüm, kendilerinin çözümlerine izin verdikleri ölçüde, çünkü, onlar yapıca bir çeşit bilmece olarak kalmak isterler-, bu geleceğin felsefecilerinin hakkı olabilir, olmayabilir de, onlara ayartıcılar derken. Bir adın kendisi sonunda yalnızca bir sınama oluyor, isterseniz bir ayartma.

43

“Hakikatin yeni dostları mı bu gelen felsefeciler? Olasılığı yüksek: Şimdiye dek tüm felsefeciler kendi hakikatlerini sevmişler. Ama kesinlikle de dogmacı olmamışlar. Öyleyse, yürüsünler kibirlerinin üstüne, beğenilerinin de, hakikatlerinin herkesin hakikati olmasını istiyorlarsa! Şimdiye dek tüm dogmacı atılımların gizli arzusu, gizli anlamı olan, “benim yargım, benim yargımdır: Bir başkası kolayca bu hakka sahip olamaz” diyecek, belki de geleceğin böyle bir felsefeci, “İnsan birçoğlarıyla uzlaşmak isteyen kötü beğeniden kurtulmalı. “İyi” artık iyi değildir, bir kez komşun onu

ağzına alınca. Nasıl olabilirdi “ortak iyi”? Sözcük kendisiyle çelişiyor. Ortak olabilenin değeri daima azdır. Sonunda, neyse o olarak kalıyor, kalacak: Büyük şeyler, büyükler için kalacak; uçurumlar, derin olanlar için; incelikler ve ürpermeler incelmışler için; toplarsak kısaca, tüm, pek az bulunanlar, pek az bulunanlar için.- (Yani herkes yönelik değil, kendilerini anlamak isteyenlere yönelik felsefe yapan felsefeciler?)

44

Hala açık açık söylemem gerekiyor, çok çok özgür olacaklar, bu geleceğin filozofları, -

yalnızca özgür ruh olmaları kesin, üstelik, daha fazla, daha yüksek, başka biriyle karıştırılmak ve yanlış anlaşılmak istemeyen, daha büyük, temelden daha farklı olacaklar. Ama bunu söylemekle, aynı ölçüde, onlara, kendilerine, bize, çığırkanlıklarına, öncülerine karşı, biz özgür ruhlara karşı - yükümlülük duyuyorum; hepimizin üstündeki, çok uzun süre “bir sis gibi” özgür ruh” kavramını karartmış, bir eski, bomboş ön yargıyı ve yanlış anlaşılmayı üfürüp kaldırmak için. Avrupa’nın tüm ülkelerinde, Avrupa’da da, şimdilerde bu adı yanlış

kullanan bir şey var, oldukça dar, kısıtlanmış, zincirlenmiş, amaçlarımızın ve güdülerimizde olanın hemen hemen tam zıddını isteyen bir ruh tipi, - kesinlikle kapalı pencere, sürgülü kapı olması gereken, gelmekte olan yeni felsefecilerin sözünü etmezsek. Onlar kısa ve vahim bir biçimde kabarcıklı su terazilerinden sayılırlar; o yanlışlıkla “özgür ruh” diye adlandırılanlar -

demokratik beğenin ve modern düşüncenin tükenmez yazıcıları, ağzı iyi laf yapanlar; yalnızlığı, kendilerine has yalnızlığı almayan tüm insanlar, ne yüreklilikleri ne de saygın ahlakları yadsınmaması gereken, yalnızca bağımlı ve şimdiye dek gelmiş toplum biçimlerinden hemen tüm insanlığın sefaletini ve başarısızlığının nedenini görmedeki, hakikati mutlu bir biçimde baş aşağı oturtmaktaki temel eğilimlerinde gülünesi yüzeysellikleri olan, uslu, hantal herifler. Bütün güçleriyle ulaşmak istedikleri, sürünün otlak mutluluğudur; güvenceli, tehlikesiz, ağız tadıyla herkes için yaşam kolaylığı; sık sık yineledikleri, ağızlarından düşürmedikleri iki türkü ve öğretisi “hak eşitliği” ve “acı çekenlere acıma”dır, - acının kendisini ise ortadan kaldırılması gereken bir şey olarak alıyorlar. Biz aykırı olanlar, vicdanımız ve gözümüzü “insan” bitkisinin şimdiye dek, nasıl ve nerede, en güçlü biçimde belli bir yüksekliğe eriştiği sorusuna açıyoruz; bunun her zaman aykırı koşullarda olduğunu düşünüyoruz; bu amaçla, durumun tehlikesi, önce müthiş büyümeli; buluş ve tasarım gücü (“ruhu” -) uzun süreli baskı ve zorlama ile inceliğe ve atılganlığa doğru gelişmeli; yaşama istemi koşulsuz güç istemine yükselmeli: - sertlik, güçlülük, kölelik, sokaktaki ve yürekteki tehlike, gizlilik, stoacılık, sına sanatı ve her çeşit şeytanlık, insanda, korkunç, zalim, leş

yiyci ve yalancı olan her şey, “insan” türüne yükselmesine ya da tam tersine yarayan: - bir kez olsun yetesiye söyleyemedik bunca konuşsak da, her ne olursa olsun, kendi mizi konuşurlar, susarken bulduk bu yerde, diğer ustaysa tüm modern ideoloji, sürü istekliliği var; belki de panzehir olarak kim bilir? Biz “Özgür ruhlar”ın hiç de konuşkan olmadıklarından ne şüphe? Ruhun nelerden kurtulup nerelere sürüklendiğini açığa çıkarmak korunduğumuz, tehlikeli “iyi ve kötünün ötesinde” formülüne gelince: Biz “libres penseurs”, “liberi pensatori”, “Friedenker” farklıyız ya da “modern düşünce” savunucuları kendilerine ne demekten hoşlanıyorlarsa. Ruhun birçok ülkesinin vatandaşı ya da en azından konuğu olarak düşkünlüğün, önyargının, gençliğin, kökenin, insan ve kitapların rastlantısının, hatta dolaşma yorgunluğunun bile, bizi sürüyor görüldüğü küflü, makbul köşelerden tekrar tekrar

kaçarak; onurlarda ya da parada ya da memurlukta ya da duyuların coşkuluğunda gizli bağımlılığın ayartmalarına karşı kötü duygularla dolu; bizi daima herhangi bir kuraldan ve onun önyargısından kurtardığı için değişip duran hastalığa ve zorluğa teşekkürle; tanrıya, şeytana, koyuna ve içimizdeki kurda teşekkürler ederek, ayıba meraklı, zalimliği araştırmacı, kavranamaz - sakınmadan uzanan parmaklarla, en sindirilemez olan için diş ve mideyle, kesinlik duygusu ve kesin duygu gerektiren hünere “özgür isteme”nin aşırılığı sayesinde, her türlü tehlikeye hazır, kimsenin kolaylıkla son niyetlerini göremediği sıg ve derin ruhlarla, hiçbir ayağın sonuna dek dolaşmadığı ön ve arka cepheleriyle; ışığın örtüsü arkasına gizlenmiş; kalıtlara, savurganlara, düzenleyicilere, toplayıcılara, sabahdan akşama benzesek de, fethedici, dolu dolu çekmecelerimiz ve zenginliğimizle cimri, öğrenmek ve unutmada idareli, kalıplar bulmada yaratıcı, bazen kategoriler tablosuyla övünen, bazen kılı kırk yaran, apaydınlık günde bile çalışan gece kuşu; evet gerektiğinde bostan korkuluğu ve bugün gerekiyor; doğduğumuz, yeminli olduğumuz, yalnızlığın korkunç dostları olmak, en derin, en gece yarısı gibi, en öğlesel yalnızlığın - böyle bir insanız biz, biz özgür ruhlar! Belki de siz de biraz öğlesiniz, siz gelenler? Siz yeni felsefeciler?

ÜÇÜNCÜ ANA BÖLÜM

DİNSEL OLAN

45

İnsan ruhu ve sınırları, şimdiye dek ulaşılan insanın iç yaşantısının genişliği, bu yaşantıların yükseklikleri, derinlikleri, uzaklıkları, ruhun şimdiye dek tüm tarihi ve tüketilmemiş

olanakları: İşte anasının karnından psikolog doğmuş ve “büyük avların” dostu psikologlar için önceden belirlenmiş avlanma alanı. Ne kadar da sık kendine umutsuzca söylemek zorunda: Tek kişi! Ah, yalnızca tek kişi! Ve bakın şu “koskoca ormana, bakir ormana! “ İşte o zaman birkaç yüz yardımcı, iyi eğitilmiş tazılar ister; onu insan ruhunun tarihine götürebilip orada yabanılığını bir araya getiren. Boşuna! Kaç kez kafasına dang etti: Temelli ve acıyla, onda merak uyandıran her şey için yardımcıları ve tazılar bulunamaz. Akademisyenleri yeni ve tehlikeli, yürekliliğin, kurnazlığın, inceliğin her anlamıyla gerektirdiği av alanına salmanın yanlışlığı şurada: “Büyük avın olduğu yer de hiçbir işe yaramıyorlar artık, üstelik büyük tehlike başlıyor: tam orada duyarlı gözlerini, duyarlı burunlarını yitiriyorlar homines religiosi’nin ruhunda bilgi ve vicdan sorununun, örneğin, şimdiye kadar ne çeşit bir tarihi olduğunu ortaya çıkarmak için, insan belki de Pascal’ın entelektüel vicdanı gibi derin, yaralı, muazzam olmamalı insan: - o zaman da parlak, engin gökyüzüne, yukarıdan bakabilip düzenleyen, bu tehlikeli ve acılı yaşantı kalabalığını formüllere zorlayabilen kötülükçü ahlaksallığa gerek olacak. Peki kim görecektir bu hizmeti bana! Bu hizmetçileri beklemeye kimin zamanı var! -Çok nadir yetiştikleri açık; herhangi bir çağda olasılıkları öylesine düşük!

Sonunda insan her şeyi kendi başına yapmak zorunda, kendisi birkaç şeyi bilebilmek için: Demek ki yapacak çok şeyi var! - Oysa benimki gibi bir merak, her şeyden önce, en makbulü bütün ayıpların - özür dilerim, şunu demek istiyordum: Hakikat sevgisi ödülü, hem gökyüzünde hem de yeryüzünde.

46

İmperium Romanum’un sağladığı hoşgörü eğitimiyle birlikte, felsefe okulları arasındaki yüzyıl süren

kavganın gerisinde ve içinde olan, skeptik ve güneysel özgür ruhlu dünyanın orta yerinde, ilk Hıristiyanların istediği, pek sık da elde edemediği inanç, - bu inanç Luther'in ya da Cromwell'in ya da bir başka kuzeyli ruh barbarının Tanrısına ya da Hıristiyanlığa sarıldığı gibi, tertemiz, içten, somurtkan, yönlendirici bir inanç değil; korkunç bir biçimde, aklın bir defada, tek bir darbeyle öldürülemeyen, çelik gibi, yedi canlı, kurtsu aklın sürekli intiharını andıran Pascal'ın inancına çok daha yakın. Baştan beri, Hıristiyan inancı bir özveridir: Bütün özgürlükten, bütün kibirden, bütün ruhun kendine güveninden özveri; aynı zamanda, boyunduruk altına girme, kendini alaya alma, kendini çarpıtmadır. Yıpranmamış, çok yüzlü, çok şımartılmış bilincin peşkeş çektiği bu inançta, zalimlik ve dinsel bir Fenikelilik vardır: Şöyle bir düşünceye yaslanır: Ruhun boyunduruk altına alınması, anlatılamaz biçimde acı vericidir, böyle bir ruhun bütün geçmişi ve alışkanlığı, inançla ortaya çıkan absurdissimum'a direnir. Modern insan, Hıristiyanlığın terminolojisine tümüyle duyarsız kalarak, "Tanrı çarmıhtadır" paradoksal formülündeki eski beğenide yatan tüyler ürpertici abartılı deyişi artık duymuyor. Şimdiye kadar hiçbir yerde, hiçbir zaman bu formülle dile getirildiği gibi, bir baş

şağı etme gözü pekliği, bir korkunç, sorgulayan, sorgulanabilir bir şey görülmüş değil: Tüm eski değerlerin yenileneceğini vaat ediyor. - Doğu bu, derin Doğu, Doğulu köle bu yolla Roma'dan ve onun soylu ve hafif meşrep hoşgörüsünden, Romalı inançsızlığın

"Katolikliğinden" intikam alır: - Ve daima inanç değil de. inançtan kurtulmuş, şu yarı Stoacı ve gülümsetici inancın ciddiyetine karşı pervasızlık, başkaldıran kızgın kölelerin efendilerine inancı, efendilerine karşı çıkma inancı, 'Aydınlanma' başkaldırır: Köle bağımsız olmak ister, çünkü; yalnızca zalim olanı anlar, ahlak da öyle; nefret ettiği gibi sever, ayırımızsız, derinlere, acıya hastalığa varıncaya değin, - birçok gizlenmiş acısı, acı çekmeyi yadsıyor görünen soylu beğeniye başkaldırır. Acıya karşı kuşkusu temelde, yalnızca bir aristokratik ahlak vardır, en azından Fransız devrimiyle başlayan son büyük köle başkaldırısını doğuran etken değil.

47

Şimdiye dek yeryüzünde nerede dinsel nevroz gürülse, orada birbirine bağlı üç tehlikeli perhiz düzenlemesi buluruz; İnziva, oruç ve cinsel perhiz, - Ama, burada kesinlikle neyin neden -

sonuç olduğunu, neden ve sonuç arasındaki ilişkinin olup olmadığını kararlaştıramıyoruz. Bu son kuşku yerinde, çünkü en düzenli belirtilerine, vahşi ve ehli insanlar arasında, en apansız, en taşkın şehvet gıcıklamalarına çit, işte o zaman, apansızlığına uygun olarak, onlar bir ceza spazmına, dünya ve isteklerin yadsınmasına dönüşüyor,- Belki ikisi de maskelenmiş sara olarak yorumlanabilir? Ama hiçbir yerde, bu yoruma daha fazla direnmemeli: Başka hiçbir tipin çevresinde şimdiye dek böylesi bir kör inanç ve saçmalık büyümedi; hiçbiri; şimdiye dek insanların, filozofların bile daha fazla ilgisini böylesine çekmiş görünmüyor,- zamanı gelmiştir burada, biraz soğuk olmanın, ihtiyatlı olmayı öğrenmenin, dahası; göz yummanın, yoldan çıkmanın - hala en son gelen felsefenin, Schopenhauerci olanın, arka yüzünde, sorunun kendisi olarak, dinsel krizin ve uyanmanın bu tüyler ürpertici soru işareti bulunuyor.

İstemenin yadsınması nasıl olanaklı? Aziz olma nasıl olanaklı? Gerçekten de bu, Schopenhauer'ı felsefeci kılıp işe başlatan bir soru. Tam bir Schopenhauerci sonuçu bu, en inandırılmış yandaşı (Almanya göz önüne alındığında, belki de sonuncusu) yani Richard Wagner, hayatının eserini tam bu noktada sona erdirdi, sonunda korkunç ve ölümsüz tipine, type vécu'ü. Kundry'i sahneye koydu;

hemen tüm Avrupa ülkelerinin ruh hekimleri onu yakından inceleme fırsatı bulduklarında, dinsel nevrozun - ya da benim deyimimle “dinsel olanın” “kurtuluş ordusu” olarak, en son salgın patlamasının ve geçit töreninin yaptığı yerde, -

Yine de bütün bu her çeşitten, her çağdan insanın, felsefecilerin bile, müthiş ilgisini çeken, bütün bu aziz olayının aslının ne olduğunu soralım. Kuşkusuz, mucizenin içkin görüntüsü, yani dolaysız, zıtlıklar dizisi, ahlakça zıt biçimlerde değerlendirilen ruh durumlarıdır: İnsan burada, eliyle yakalayacağını sanır, “kötü birinin, bir defada “aziz”, iyi insan oluvereceği olgusunu. Psikoloji bu noktada gemisini kayalara oturtmuş: Bu, özellikle kendini ahlakın egemenliğine bırakmasından, bu karşıtlıkları, metnin, olguların içinde görüp okuması, yorumlamasından değil mi?- Nasıl? “Mucize”, salt yorum hatası mı? Bir filoloji eksikliği?-

48

Katolikliğin Latin ırklarıyla ilgisinin daha içten olduğu görülüyor, biz kuzeylilerin genelde tüm Hıristiyanlıkla olan ilgisiyle karşılaştırıldığında, bundan dolayı, Katolik ülkelerdeki inançsızlık, Protestanlardan tümüyle ayrı bir anlam taşıyor - onlarda ırkın ruhuna başkaldırı var, bizde ise ırkın ruhuna (ya da karşı - ruhuna) geri dönüş var. Biz Kuzeyliler kuşkusuz barbar ırklardan geliyoruz, özellikle dine karşı yeteneğimiz açısından: yeteneğimiz çok az bu konuda. Keltleri konu dışına koyabiliriz, Hıristiyanlık hastalığının kuzeye yayılması için en iyi temeli attılar:- Hıristiyanlık ülkesi, kuzeyin soluk güneşi izin verdiğince Fransa’da çiçek açtı. Ne tuhaf dindarlık bizim beğenimiz için şu en son Fransız skeptiklerinin ki, damarlarında keltik kanı dolaşırken! Romalı içgüdü mantığıyla nasıl da Katolik nasıl da Alman olmayan koku veriyor burnumuza. Auguste Comte’un sosyolojisi! Cizvitlere olan düşmanlığına rağmen nasıl da Cizvit görünüyor şu Port-Royal’in lütufkar, akıllı kılavuzu Sainte - Beuve!

Hele Ernest Renan, her an bir dinsel gerilim yokluğunun incelmış anlamıyla şehvetli ve rahatına düşkün ruhunu dengelediği kişi: Biz kuzeylilere, böyle bir Renan dili ne de yanına yaklaşılmaz geliyor! Bir kez daha güzel sözlerini analım - ne kötülükler ne coşkunluklar doğuracak, tepki olarak, hemen, bizim, bir olasılıkla daha az güzel, daha katı, yani Alman ruhumuzda!-

“disons donc hardiment que la religion est un produit de l'homme normal, que l'homme est le plus dans le vrai quand il est le plus religieux et le plus assuré d'une vertu correspondante à un ordre éternel, c'est quand il contemple les choses d'une manière désintéressée qu'il trouve la mort révoltante et absurde. Comment ne pas supposer que c'est dans ces moments-là, que l'homme voit le mieux”.

Bu sözler tümüyle kulağıma ve alışkanlıklarıma öylesine uzak geliyor ki, onları keşfeder keşfetmez apansız kızgınlığım yanlarına “la niaiserie religieuse par excellence!” yazdı -

sonraki kızgınlığım, hoşlanmaya başlayınca dek onlardan, tersine çevrilmiş hakikatleriyle bu sözlerden! Öylesine hoş, öylesine seçkin, insanın kendi uzaklıklarına sahip olması için!

49

Eski Yunanlıların dindarlıklarında şaşırtıcı olan, ortaya çıkan müthiş sayıdaki şükranlardır: -

doğayı ve yaşamı böyle karşılayan çok soylu bir insan!- Sonraları, aşağı sınıfın insanları, Yunanistan'da üstünlüğü ele geçirince, korku dini istila etti orayı, böylece Hıristiyanlığa yol açılmış oldu.-

50

Tanrı tutkusu: kaba saba olanı vardır, temiz yürekli, can sıkıcı olanı Luther'inki gibi- tüm Protestanlık güneyli delicatezza'dan yoksundur. Doğulu bir aşırı coşku vardır, haksız yere affedilmiş ya da yüceltilmiş kölelere, örneğin, incitici bir biçimde soylu tavır ve arzularından yoksun Augustin'de olduğu gibi. Kadınsı bir yumuşaklık ve çapkınlık vardır; utanç ve bilmeden unio mystica et physica sürükleyen: Madame de Guyon'da olduğu gibi. Birçok durumda şaşırtıcı görünüyor, bir genç kızın ve delikanlının buluşa erişiminin maskelenmesi olarak; hatta orada burada, yaşlı bir kız kurusunun, histerisi ya da en son tutkusu olarak; -

kilise keşişi bu gibi çeşitli durumlarda azize ilan ediveriyor.

51

Şimdiye dek en güçlü insanlar, hala tapınarak bir azizin önünde boyun eğdiler, kendini yenmenin, bile bile en sonuncu vazgeçmenin muammasıyla: Neden boyun eğdiler ki? - Sanki, hastalıklı, zayıf, perişan görüntüsünün soru işareti arkasında - böyle bir yenmede kendi güçlerini, egemen olma zevklerini, tanıdıkları ve saygı duydukları istemenin gücünü: Azize gösterdikleri saygıda, kendilerindeki bir şey saygı gösteriyorlardı. Üstelik azizin görüntüsünü onlarda bir kuşku uyandırıyor: Doğaya karşı çıkmaktan, yadsımdan ortaya çıkmış böyle bir büyüklük, boşu boşuna istenmez derler ve sorarlardı kendi kendilerine. Bunun belki bir sebebi vardı, bir büyük tehlike de çilecinin gizli destekçilerinin ve ziyaretçilerinin sayesinde, yakından bilgilendiriliyor olabileceğidir. Kısaca, dünyanın güçlülere, önlerine çıkan yeni bir korkuyu öğrendiler; yeni bir gücü sezdi, bir tuhaf, hala ele geçirilmemiş düşmanı:- “Güç istemiydi bu, azizin önünde onları durdurana ona sormalıydılar.

52

Musevi “Ahd-i Atik”inde, o tanrısal adaletin kitabında, Yunan ve Hind edebiyatıyla karşılaştırılmayacak denli büyük bir üslupta, insanlar, şeyler, konuşmalar vardır. İnsan kendinin bir zamanlar ne olduğunun görkemli kalıntıları önünde korku ve derin saygıyla duruyor ve eski Asya ve Asya'ya karşı “insanlığın ilerlemişliği” olarak görmek istediği, fırlamış yarım adacığı Avrupa hakkında acılı düşüncelere dalacak, elbette: Kendisi yalnızca zayıf, ehlileştirilmiş evcil hayvan olup yalnızca evcil hayvanların gereksinmelerini bilen (tıpkı günümüzün kültürlü insanları gibi, “kültürleşmiş” Hıristiyanların da-), şu Atik beğenin

“büyük” ve “küçük”ün denek taşıdır:- belki de, Ahd-i Cedid'de, o esirgemenin ve bağışlamanın kitabında, daha bir kendi yüreğini bulacak (onda bir yığın sahici incelikler, boğucu sofuluk, küçük ruhların kokusu var). Bu Ahd-i Cedid'de her bakımdan bir tür rokoko beğenisi, Ahd-i Attik'le birlikte, “incil” gibi bir kitap oluşturuyor “kendi başına bir kitap”: Belki de en büyük gözü peklik ve “ruha karşı günah”dır, edebi Avrupa'nın vicdanında.

Niçin bugün tanrıtanımazlık?- Tanrıdaki “baba” temelden yadsınıyor; “yargılayıcılığı”, “ödüllendiriciliği”, “özgür isteme”si de: İştmez, - iştse de yardım etmeyi bilmez, en kötüsü de: Kendini açıkça anlaşılır kılmada yetersiz görünüyor: Açık değil mi o? - Budur, benim Avrupa tanrıçılığının çöküşünün nedenleri konusunda bulduğum, birçok kişiyle görüşmeden soruşturmadan, onları dinledikten sonra; bana öyle geliyor ki, dinsel güdü güçlü bir biçimde gelişmekte, - ama tanrıcı doyumunu derin bir güvensizlikle yadsıyor.

Tüm yeni felsefe, temelde ne yapıyor öyleyse? Descartes’dan bu yana - ondan önce gelenlere yaslanmaktan daha çok, ona karşı gelmekle - bütün filozoflar eski ruh kavramına, özne ve yüklem eleştirisi altında suikasta girişiyorlar - anlamı şu: Hıristiyanlık öğretisinin temel ön dayanaklarına karşı suikast, yeni felsefe, bilgi kuramsal kuşkuculuk olarak, örtülü ya da açık Hıristiyanlığa karşı biçimde, duyarlı kulaklara söyleniyor olsa da, dediğim hiç de dine karşı olmak değildir. Çünkü, öncelik “ruh”a, dilbilgisine, dilbilgisindeki özneye inanılır gibi inanılırdı: “Ben” koşul, “düşünmek” yüklem ve koşullanandır denilirdi.- düşünmek, öznenin bir neden gibi düşünülmesi gerekli bir etkinliktir. İmdi, hayranlık yaratacak bir direnme ve kurnazlıkla bu ağdan kurtulup kurtulamayacağı araştırılıyor, - belki de zıddının doğru olabileceği: Düşünme tarafında oluşturulan bir sentez oluyor. Kant temelde öznenin başlayarak, özneyi kanıtlamak istiyordu.- Nesnenin de: Özne tekinin görünüşteki varlığının olanağı, yani “ruh”, ona her zaman yabancı olmayabilir; bu düşünce, daha önce bir kez var olmuş. Veda felsefesi gibi yeryüzünde müthiş bir güç uyguladı.

Dinsel zulüm merdiveninin birçok basamağı var; ama en önemlisi üçü. Bir zamanlar insanoğlu tanrısına insanlar kurban ederd, belki de en sevdiği insanları, - tarih ötesi dinlerde, en korkunç olayı, imparator Tiberius’un Capri adasındaki Mithras mağarasında kurban edilmesi de; öyleyse, insanlığın ahlaksal döneminde, insan, tanrısına en güçlü güdülerini, kendi “doğa”sını kurban ediyor; bu şenlik sevinci, çilemin zulüm dolu gözlerinde ışıldıyor; coşkulu doğa karşıtı. Sonunda: Kurban edilecek ne kaldı? İnsan, sonunda, tüm avutucu, kutsal, şifa verici şeyleri, tüm umudunu, tüm gizli harmoniye, gelecekteki mutluluğunu, adalete olan inancına kurban etmek zorunda değil miydi? Tanrının kendisini kurban etmek ve kendine olan zulmünden, taş, budalalığa, ağırlığa, yazgıya, hiçliğe tapmak zorunda değil miydi? Tanrıyı hiçliğe kurban etmek için - Son zalimliğin bu paradoksal muamması gelmekte olan kuşağa kaldı: Hepimiz şimdiden onun hakkında bir şeyler biliyoruz.

Benim gibi, herhangi akıl almaz istekle, derinliğine, kötümserlik üstüne düşünmeye, onu, sonunda kendini bu yüzyılda Schopenhauer’cı felsefede gösteren felsefede, yarı Hıristiyan yarı Alman yarı Alman basitliğinden ve darlığından kurtarmaya çabalayan; gerçekten, bir kez, Asyalı, üst - Asyalı gözle, bütün olanaklı düşünme yollarının dünyayı en yadsıyıcı olanının içine aşağısına bakan - iyinin ve kötünün ötesinde ve artık, Buddha ve Schopenhauer gibi, ahlak sürgünü ve kuruntuyla değil, üstelik olmuş olan ve olmakta olan olarak, onu sonsuza dek doyumsuzca da capo çağırın; yalnızca kendine değil, üstelik temelde tam bu drama gereksinimi olana - ve onu zorunlu kılan: Çünkü tekrar

tekrar kendine gereksinmesi olana -

kendini zorunu kılana - Nasıl? Peki, bu, bir circulus vitiosus deus değil mi?

57

Ruhsal bakışının ve sezgisinin gücüyle, insanın çevresindeki uzaklık bir uzay gibi büyüyor: Dünyası derinleşiyor, daima yeni yıldızlar, yeni bilinmeyenleri ve yeni tasarıları görünüyor ona. Belki ruh gözünün keskinliğini ve derinliğini denediği her şey, yalnızca bu deneme fırsattır, bir oyun konusudur çocuklar ve çocuk ruhlular için; belki de bize en ağırbaşlı görünen, en çekişmeli ve acılı kavramlar, “Tanrı” ve “günah” kavramları, gün gelecek çocuk oyuncağı, çocuk derdinden daha önemsiz görünecek biz yaşlılara - ve belki de “yaşlı adamın o zaman yeni bir oyuncağa ve derde gereksinmesi olacak- yetesiye çocuk kılarak, ebedi bir çocuk!

58

Ne ölçüde dinsel yaşamın (hem gözde mikroskobik kendini denetleme işi, hem de şu yumuşak tevekkül, kendisine “dua” diyen, Tanrının “geliş”ine sürekli hazır olma-) gerçekten dışa yönelmiş aylıklığın ya da yarı aylıklığın, temiz vicdanlı ayaklığı demek istiyorum, çalışma kirletir yani ruhu ve gövdeyi kabalaştırır diyen aristokratik düşünceye, hiç de yabancı olmayan atalarından, kan yoluyla miras aldığı aylıklığı gerektirdiğine hiç dikkat etti mi insan?

Ve sonuç olarak, modern gürültücü, zaman yiyici, kibirli, boş kibirli çalışma düşkünlüğü,

“inançlığı” her şeyden daha çok yetiştirip hazırlıyor olmasın? Onların arasında, örneğin, şimdi Almanya’da dinden belli bir uzaklıkta yaşayanların arasında, “özgür düşünceleri” çok çeşitli biçimlerde ve kökenlerde insanlar buluyorum, ama, her şeyden önce, çoğunluğunda, iş

düşkünlüğü, kuşaktan kuşağa dinsel düşkünlüğü, kuşaktan kuşağa dinsel güdülerini sürdürdü: Böylece, artık onlar dinin ne işe yaradığını bilmiyorlar bile, yalnızca bir çeşit cansız şaşkınlıkla, dünyada bulunuşlarını köyde geçiriyorlar. Kendilerini şimdiden pek çok meşgul hissediyorlar, bu uslu insanlar, “anavatan”ları, gazeteleri, “aile görevleri” bir yana, işleriyle olsun, zevkleriyle olsun pek dolular: Öyle görülüyor ki, dine ayıracak zamanları kalmıyor; özellikle dinin yeni bir iş ya da zevkle ilgili olup olmadığı konusunda kafaları açık değil -

çünkü, diyorlar, kendi kendilerine, insanın alt kiliseye iyi huyunu bozmak için gitmesi olanaksızdır. Dinsel göreneklere karşı değil; örneğin devlet tarafından belli durumlarda, bu göreneklere katılmaları istendiğinde, başka birçok şeyi yapar gibi, kendilerinden isteneni yapıyorlar, sabırla ve alçakgönüllü, fazlaca merak etmeden ve rahatsız olmadan: - böyle şeylerin yanında ya da karşısında olmak gereksinimi duymak için çok uzaktan ve dışarıdan yaşıyorlar yalnızca dini. Alman orta sınıf Protestanlarının büyük çoğunluğu, bugün bu kayıtsız insanlar arasında sayılabilir; özellikle iş düşkünü büyük ticaret ve ulaşım merkezlerinde; ayrıca iş düşkünü entelektüel ve üniversite takımının büyük çoğunluğu da öyle (bir psikologun başına varlıkları ve olanakları ile gittikçe çetin muammalar çıkaran ilahiyatçılar bir yana). İyiyi istemenin, istekliliğin bile denebilir, din problemini ciddiye almada, Alman akademisyeni için ne denli gerekli olduğunu, dindar hatta yalnızca kiliseye giden insanlar pek seyrek anlıyorlar. Tüm hünerleriyle (ve, önceden de söylendi, modern vicdanın onu

yükümlü kıldığı hünerli el işçisi çalışkanlığıyla) daha yüksek olana eğilim duyuyor; dine karşı hemen hemen neşeli bir şefkate, arada bir kilisenin tuttuğu tarafa dayanan ruhun ‘kirliliğine” yönelmiş, hafif bir nefretle karışık olarak. entelektüel ancak tarihle (kendi kişisel yaşantısıyla değil), dine karşı saygılı bir ciddiyeti ve belli bir ürkek dikkati elde etmeyi başarır; ama duygularını ona şükran duyacak kadar yoğunlaştırırsa da, kişiliğini kilise ya da sofuluk olarak var olan şeye tek adım bile yaklaştıramaz, belki de tam tersi, içinde doğup yetiştiği dinsel konulara karşı pratik kayıtsızlık, genellikle ondaki temkinliliği ve saflığı yüceltir, dinsel konulara ve insanlara dokunmaktan ürker; hoşgörünün kendisinin getirdiği ince tehlikelerden sakınmayı buyuran insanlığın ve hoşgörünün derinliği olabilir işte bu. Her çağın icadına diğer çağların gıpta ettiği, kendine özgür bir çeşit tanrısal safdilliği vardır:- ve nasıl da çok, safdillik, saygı değerlilik, çocuksuluk, sınırsızca budala safdillik var, entelektüelin kendi üstünlüğüne inanışında, hoş görüşünün saf vicdanına, dindarlara aşağı ve alçak insan türüymüş gibi davranan güdülerinin basit, şaşmaz haşinliğine. Kendisinin de aralarında büyüyüp onların ötesine, yukarı gittiğine- o, küçük, küstah, cüce, aşağılık adam, tez elden iş bitirici kafa ve “düşüncelerin el işçisi, “modern düşüncelerin!

59

Dünyayı derinlemesine görmüş biri, insanların yüzeyselliğinde, ne gibi bilgeliğin bulunduğunu bilir. Onları koruyan güdü, onlara yanar döner, hafif, hatalı olmayı öğretir.

Orada burada, coşkuyla ve abartmayla, saf formlara tapınma görülür, felsefecilerin ve sanatçıların arasında: Kimse kuşku duymasın, böylesi üstünkörülük kültüne gereksinmesi olan, gün gelir onların altında ezilir gider. Belki de, bir sıralanma düzeni vardı, bu yanmış

çocuklar, yalnızca onun görüntüsünü çarpıtma niyetinde yaşama zevkini bulan doğuştan artistler arasında: Onlar için ne ölçüde hayatın tadının kaçtığı, ne ölçüde görüntüsünün çarpıtılmış, zayıflatılmış, öbür dünyasal kılınmış, tanrılaştırılmış olarak görme isteklerinden çıkarılabilir- homines religiosi sanatçılar arasında en yüksek sıralanma düzeninde sayılabilir.

Bu derin, kuşkulu, onmaz bir karamsarlık korkusu, bütün bin yılı, varlığın dinsel yorumuna dişlerini geçirmeye zorluyor: İnsanların yeterince güçlü, yeterince sert, yeterince sanatçı olmadan önce, hakikati çok erken ele geçirebileceklerini sezdirenen bu güdünün korkusu.

Dindarlık, “Tanrıdaki hayat”, bu açıdan bakıldığında, hakikat korkusunun, en ince, en son ürünü olarak görünüyor; bütün sahteciliklerin sonuçlarının önünde, sanatçı tapınması ve sarhoşluğu olarak, hakikatin tersine çevrilmesini, bedeli ne olursa olsun, hakikat olmayan isteme olarak. Belki de, şimdiye dek, dindarlıktan başka insanın kendini güzelleştireceği daha güçlü bir yol yoktu: Onunla insan, çok daha bir sanat, yüzeysellik, renk oyunu, iyilik oluyor; görünüşü artık acı vermiyor.

60

Tanrı aşkına insanı sevmek- şimdiye dek insanlar arasında erişilebilen en soylu ve en uzak duygu. Herhangi bir kutsal ard niyet olmaksızın insan sevgisi, bir budalalık ve hayvanlık daha olan böyle bir sevgiye eğilim, önce ölçüsünü, inceliğini, tuzunu biberini daha yüksek bir eğilimden almalıdır; - hangi insan bunu duymuş ve “yaşamış”sa, ne denli dili sürçerse sürçsün, böyle bir ince düşüncüyü ararken o bizim için bütün zamanlar boyunca kutsal ve saygı değer kalsın, en yükseğe uçmuş da, bir

güzel yolunu sapıtmış insan olarak!

61

Filozof, biz özgür ruhların, onu anladığımız gibi-, insanın tüm gelişiminin vicdanına sahip en kapsamlı sorumluluğu taşıyan insan olarak: Bu filozof, eğitimi ve yetişmesiyle ilgili yapıtları için dinleri kullanacak, tıpkı var olan siyasal ve ekonomik koşulları kullandığı gibi. Seçici, yetiştirici, yani hep yıkıcı aynı zamanda yaratıcı ve biçim verici dinin yardımıyla uygulanabilen etki, koruduğu ve sürdürdüğü insan türüne bağlı olarak, çok yönlü ve çeşitlidir.

Güçlü, bağımsız, buyruk vermek için önceden belirlenmiş, hazırlanmış, onda yönetici ırkın aklının ve sanatının vücut bulduğu birine göre din, dirençleri yenmek, yönetebilmek için bir başka araçtır; yöneteni ve yönetileni birbirine bağlayan ve yönetilenlerin buyruğa uymaktan kaçınmayı isteyen vicdanını, onda gizli ve içten olanı yönetene açan ve teslim eden bağ

olarak; eğer böyle soylu bir kökten gelen tek tek bireyler, yüksek ruhlulukla, daha bir içine çekilmiş, iç denetime, düşünceye ağırlık veren bir yaşama yöneliyor ve kendilerine en ince yönetim biçimini arıyorsa (seçilmiş müritler ve biraderler için), o zaman din daha kaba yönetimlerin belasından ve gürültüden dinginlik, bütün politikasının zorunlu kirinden temizlik elde etme aracı olarak bile kullanılabilir. Brahmanlar, örneğin, böyle anladılar: Bir dinsel örgüt yardımıyla kendilerini daha yüksek, krallık üstü görevlerle yüklü insanlar olarak uzakta ve dışta duyup tutarak, kendilerine halkın kralları olarak atanma gücünü verdiler. Bu arada din, bir parça yönlendirilmiş yol göstericilik ve fırsat verebilir de, kendini gelecekteki yönetime ve buyurmaya hazırlamak için; yani, şu yavaş yavaş yükselmekte olan, güçlü, mutlu evlenme gelenekleri aracılığıyla istemenin keyfi ve gücünün, kendine egemen olma isteminin sürekli büyüdüğü sınıflar ve toplumsal konumlar için:- daha yüksek ruhluluğa giden yolda yürümek, o büyük kendini yenme, susma, bir başına kalma duygusunu denetlemek için, dince yetesiye uyarılıp cesaret alırlar; - eğer ırk, aşağılık halktaki köklerine egemen olmak isteyip gelecekteki yönetime ulaşmak için yukarı doğru çabalıyorsa, çilecilik ve puritanlık kaçınılmazdır. Sonunda, sıradan bir insana, büyük var olabilen insana, din durumuna ve tipine göre paha biçilmez doyumluluğu, kat kat ruh huzurunu, boyun eğmenin soysuzlaştırılışını; daha fazla eşleriyle paylaşınlar diye bir parça mutluluk ve acıyı ve biraz nurlandırmayı ve güzelleştirmeyi, tüm günlük yaşayışın hesabını veren bir şeyi, tüm alçaklığı, ruhlarının tüm yarı hayvansı yoksulluğunu verecektir. Din ve yaşamın dinsel anlamlılığı, güneş ışığını, böylesi sürekli zahmetlere katlanan insanlara tutuyor; onların kendi görüşlerine katlanmasını sağlıyor; din, Epikürcü felsefenin yüksek sıralama düzenindeki acı çekenler üzerinde etkisine benzer bir etki yaratıyor; canlandırıyor, inceltiyor, sanki acıdan yararlanıyor, sonunda giderek kutsallaştırıyor ve yargılıyor. Belki Hıristiyanlık ve Budacılıkta hiçbir şey alçak insanlara bile, kendilerini. dindarlıkla, şeylerin görüntü düzeninde yerleştirip böylece de yaşamlarının yeterince zor olduğu -mutlaka bir zorluk gereklidir- gerçek düzendeki doyumlarını korumayı öğretme sanatı kadar saygıdeğer değildir.

62

Sonunda, elbette dinlerin berbat hesaplarının öte yüzünü göstermek ve endişe verici tehlikelerini ortaya çıkarmak için: Dinler, yatıştırma ve eğitim araçlarını felsefecinin eline vermeyip de kendisi için onlara egemen olduğunda, kendilerinin diğer araçların yanında bir araç değil de, en son amaç olmayı istediklerinde, bunu pahalı ve korkunç bir biçimde öderler.

İnsanlar arasında, diğer hayvan türleri arasında da olduğu gibi, başarısızlığın, hastalığın, soysuzlaşmanın, acıya mahkum olmanın daima bir aşırılığı vardır. Başarılı durumlar, insanlar arasında da daima bir istisnadır, insanın daha belirlenmiş, saptanmış bir hayvan oluşu bir istisnadır. Daha da beteri: Bir insan ne denli yüksek bir insan tipini temsil ediyorsa, onun iyiye dönüşmesi olasılığı o denli olanaksız olacaktır: Rastlantısal olan, insanlığın tüm ev işlerindeki saçmalık yasası kendini en korkunç biçimde yaşama koşullarının ince, kat kat ve zor hesaplanabilir olduğu yüksek insandaki yıkıcı etkisinde gösteriyor. Yukarıda adı geçen belli başlı iki dinin başarısız durumlarının aşırılığına karşı tavrı nedir? Korumaya çalışıyor, yaşamın içinde tutmaya, korunabilecek olan herhangi bir şeyi; evet ilkece acı çekenlerin dinleri olarak, bu durumların tarafını tutuyorlar; yaşamda, bir hastalıkta olduğu gibi, acı çekenlere hak veriyorlar. Bu koruyucu ve sakınan gösterilişinin özüne yüksek bir değer biçilse de; bütün diğerlerine gösterilişinin yanında, şimdiye dek en fazla acı çekmiş en yüksek tipteki insana gösterilmiş, gösterilen toptan hesaplaşmada, şimdiye kadarki egemen dinler, insan tipini bir alt basamakta tutan temel nedenler arasındadır, -ortadan kaldırılması gerekli olanı çok fazla koruyorlar. Onlara paha biçilmez teşekkürler sunuluyor ve teşekkürde yeterince eli açık olan, bütün bunlara rağmen Hıristiyanlığın “tinsel insanların” şimdiye dek Avrupa için yaptıkları gibi yoksullaştırılmamalı! Yine de, acı çekenlere avuntu, zulmedilmişlere, umutsuzlara umut; bağımsızlara, destek ve destekleyici verip içleri tahrip edilmiş; vahşileşmiş

ruhları, toplumdan manastırlara ve cezaevlerine sürüklediklerine: Başka ne yapmaları gerekli, temiz vicdanlı, ilkece, hasta ve acılı her şeyi korumak için; yani, aslında, gerçekte, Avrupa ırkını daha kötüleştirmeye çalışmak için? Tüm değer biçmeleri baş aşağı çevirmek, işte yapmaları gereken bu! Ve kırın güçlüyü, büyük umutları hasta edin, sevince ve güzelliğe kuşku tohumları saçın, tüm özerk, erkeksi, fethedici, egemenlik kurucu, en yüksek ve en başında “insan” tipine yakışır tüm güdülerini, güvenmezliği, vicdan azabına, kendi kendini tahribe dönüştürün; evet, tüm dünyasal olanı, dünya üstünde egemen olma sevgisini tersine çeviren işte kilisenin kendine verdiği, vermesi gereken ödev ta ki, değerlendirmesi sonunda,

“dünyasızlaştırması”, “anlamsızlaştırması” ve “daha yüksek insan” tek bir duyguda birleşsin.

Diyelim ki, insanoğlu epikürcü bir Tanrının alaycı ve kayıtsız gözleriyle, tuhaf bir biçimde acı verici, aynı zamanda da kaba ve ince Avrupa Hıristiyanlığını görebildi; şaşkınlığının ve kahkahasının sonu gelmeyeceğine inanıyorum: Onsekiz yüzyıldır insanı yüce bir kürtaja dönüştüren bir tek iradenin Avrupa’ya egemen olduğu görünmüyor mu? Yine de, zıddına bir gereksinimle, artık Epikürcü olmayıp da, üstelik herhangi bir Tanrısal çekiç elinde, Hıristiyan Avrupa’sındaki gibi (örneğin Pascal), insanın hemen hemen isteyerek soysuzlaşıp körleşmesine yaklaşan biri, hiddetle, acımayla, dehşetle haykırmalı: “Ey siz yontulmamış

orman kibarları, siz kurumlu, acıyan orman kibarları, ne yaptınız öyle! Bu iş ellerinize yakışır mıydı? Nasıl da bozdunuz, berbat ettiniz, benim güzelim taşıma! Ne sanıyorsunuz kendinizi!”-

söylemek istediğim şu: Hıristiyanlık, gelmiş geçmiş en vahim türden yüksekte atmadır.

İnsanları sanatçı olarak biçimlemeyi bilmede, yeterince yüksek ve sert olmayanlar, egemen olmak amacıyla bin kat başarısızlığın ve yok olmanın yüzeydeki yasasına izin vermek için, gerekli yüce bir kendini yenme için, yeterince güçlü ve uzak görüşlü olmayanlar, insanlar arasındaki çok derinden farklı sıralanma düzenini, derece uçurumunu görmek için yeterince soylu olmayanlar: -Böyleleri

“Tanrının önünde eşit oluş”larıyla, şimdiye dek Avrupa’nın yazgısına egemen oldular; sonunda iyi niyetli, hastalıklı, orta dereceli bir şey, bugünün Avrupa’sı yetişinceye değin...

DÖRDÜNCÜ ANA BÖLÜM

AFORİZMALAR VE OYUN ARASI

63

Kim temelden öğretmense, öğrencileriyle ilgili bütün her şeyi ciddiye alır, - kendini bile.

64

“Bilgi için bilgi” - ahlakın kurduğu son kapan: İnsan bir kez daha tümüyle bu kapana kısıılıyor.

65

Çok az çekerdi bilgi bizi, yolunun üstünde bu denli çok ortadan kaldırılacak utanç olmasaydı.

65a

İnsan tanrısına en namussuz biçimde davranıyor: Onun günaha girmesine izin vermiyor.

66

Kendini kepaze etme, kendi kendinin soyguncusu olma, kendini yalan dolanla aldatma ve bundan yararlanma eğilimi, bir Tanrının insanlar arasında utancı olabilirdi.

67

Birini sevmek barbarlıktır: Çünkü, bunu diğerlerini harcayarak yapıyor. Tanrı sevgisi de öyle.

68

“Yapmış bulunuyorum” diyor belleğim, “yapmaya bilirdin”- diyor gururum ve acımasız kalıyor. Sonunda - yatışıyor bellek.

69

İnsan kötü bir gözlemcisi olur yaşamın, dikkatli biçimde görmemişse elleri - öldüren.

70

İnsanın karakteri varsa, tekrar tekrar olup biten tipik bir yaşantıya sahiptir.

71

Astronom olarak bilge. - Yıldızları “kendinin üstünde” duyduğun sürece bilen gözün eksikli kalacak.

72

Yüksek insanı yüksek insan yapan, yüksek duygularının şiddeti değil de süresidir.

73s

İdealine erişen, idealinin ötesine de geçmiştir.

73a

Birçok tavus kuşu kuyruğunu herkesten saklar - buna da gururum der.

74

Deha sahibi insan, en azından iki şeye daha sahip değilse, hiç çekilmez. Dünyayla barışık olmak, saflık.

75

Bir insanın cinselliğinin derecesi ve türü, insan ruhunun en yüksek noktasına dek ulaşır.

76

Barış zamanında savaşçı insan kendisine saldırır.

77

İlkleriyle insan, kendi alışkanlıklarını despotlaştırır ya da haklı kılar ya da onurlandırır, aşağılar, gizler:- aynı ilklerle iki insan, bir olasılıkla, temelde farklı şeyleri hedef alır.

78

Kendini aşağılayan kişi, yine de aşağılayan biri olarak kendine saygı duyuyordur.

79

Sevildiğini bilip de sevmeyen ruh, en dipteki posasını ele verir, - en dipte olanı yukarı çeker.

80

Artık açık kılınmış bir şey bizi ilgilendirmez olur. Ama ne demek istemiştir şu tanrı “kendini bil” derken, “Kendinle ilgilenmeyi kes, nesnel ol!” mu demek istemiştir?- ya Sokrates?- Ya

“bilimsel insan?”

81

Okyanusta susuzluktan ölmek korkunçtur, kendi hakikatini tuzlamak zorunda mısınız, böylece, artık bir daha - susuzluğunuzu gideremeyesiniz diye?

82

“Acı herkese” - bu sana sertlik ve zulümdür, sevgili komşum!

83

Güdü.- Ev yandığında, insan öğle yemeğini bile unutabilir. evet; ama sonra küller arasında yer.

84

Kadınlar, büyülemeyi unuttukları ölçüde nefret etmeyi öğrenirler.

85

Kadın ve erkekteki aynı duygu yine de tempo olarak farklıdır: Bu yüzden kadın ve erkek asla birbirlerini yanlış anlamaya ara vermezler.

86

-Kadınların bütün kişisel kurumlarının ardında daima kişisel olmayan hor görme vardır-

“kadına.-

87

Bağımlı kalp özgür ruh. - Biri kalbini sıkıca bağlar ve tutsak ederse, ruhuna birçok özgürlük sunar: Bunu daha önce söyledim, oysa kimse ona inanmaz, o, onu zaten bilmiyorsa **88**

Çok akıllı insanlara güvenmemeye başlarız, şaşkın olduklarında.

89

Korkunç yaşantılar, bu yaşantılara sahip olanın korkunç olup olmadığı konusunda bilmece sunar.

90

Efkarlı, melankolik insanlar diğerlerini daha melankolik yapan şeylere, nefret ve aşkla hafiflerler, bir süre için yüzeylelerine çıkarlar.

91

Öylesine soğuk, öylesine buzlu, yanıyor ona değen parmakları insanın! Ona dokunan her el ürüyor! -

İşte tam bu sebeple, kimileri onun akkor halinde olduğunu düşünüyor.

92

Kim etmez, iyi bir ün için, bir kez - kendini feda?

93

Kibirsizlikte insandan nefret yoktur, oysa işte tam bu yüzden de, çok fazla insanı aşağılama vardır.

94

İnsanın olgunluğu: Oyunda sahip olduğu ciddiyeti yeniden keşfetmek demektir.

95

Ahlaksızlığından utanmak: Son basamağında insanın ahlaklılığından utandığı merdivende bir basamak.

96

İnsan Odysseus'un Novskiaa'dan ayrılışı gibi yaşamdan ayrılmalı, -sevmekten daha çok kutsayarak.

97

Ne? Büyük bir adam mı? Ben yalnız kendi idealindeki bir aktörü görüyorum.

98

İnsan vicdanını terbiye ettiğinde, vicdan bizi ısırırken, öper.

99

Hayal kırıklığına uğramış biri söyler. - "Yankımı dinledim ve yalnızca övgüyü işittim.

100

Kendimizin önünde, olduğumuzdan daha basit oluruz: Birlikte olduğumuz insanlardan sıyrılır, huzur buluruz.

101

Bugün, bilen biri kendini hayvanlaşmış Tanrı gibi duyabilir.

102

Sevdiği için sevildiğini keşfetmek, gerçekten, sevene sevilenin verdiği bir ders olmalı. Nasıl?

Seni yine de sevecek kadar alçakgönüllü mü? Yoksa, aptal mı?- Yoksa- Yoksa-”

103

Mutluluktaki Tehlike.- Şimdi her şey benim işime geliyor, şimdi her yazgıyı seviyorum:- Kim benim yazgım olmaya can atıyor?”

104

İnsan sevgisi değil de, insanı sevmelerindeki güçsüzlük, bugünün Hıristiyanlarını alıkoyuyor - bizi yakmaktan.

105

Özgür ruh "bilgi dindarı"- beğenisine pla fraus'u impia fraus' daha aykırı buluyor. Bu yüzden, onun kiliseye karşı derin anlamama yetisi, özgür ruhunun bir özelliği oluyor- özgür olmayışının.

106

Müzikte tutkular, kendilerinden hoşnut kalır.

107

Bir kez karar verildi mi, kulak, en iyi temellendirilmiş karşı çıkışı bile duymaz olur: Güçlü bir karakterin işareti. Böylece ara sıra bönlük isteği.

108

Ahlaksal olay yoktur, yalnızca olayların ahlaksal yorumu vardır.

109

Suçlu sık sık eylemine eşit değildir, küçültür onu ve ona kara çalar.

110

Suçlu avukatları eyleminin güzel dehşetini suçlunun yararına çevirmede pek de yeterli artist değillerdir.

111

Bomboş olan ruhunuz pek zor incinir, gururumuz zaten incinmişse.

112

Kim, inanmaya değil de, görmeye önceden koşullandırıldığını hissediyorsa, ona tüm inananlar, gürültücü ve can sıkıcı gelir: Kendinden uzak tutar onları.

113

"Onu kendi yanına çekmek mi istiyorsun? Onun önünde şaşır."

114

Cinsel sevgideki müthiş bekleyiş ve bekleyişteki utanç, kadının açısını en başından çarpıtır.

115

Aşk ve nefretin yer almadığı oyunda, kadın orta dereceli bir oyuncudur.

116

Hayatımızın büyük dönemleri, içimizdeki kötünün, en iyi olduğunu söyleme yürekliliğini gösterdiğimiz zamanlardır.

117

Bir duyguyu yenme isteği, eninde sonunda, yalnızca bir başka duygu isteği, daha başka bir duygu isteğidir.

118

Hayran olmada bir masumluk var: Kendilerine de bir gün hayran olunabileceği hiç akıllarına gelmemiş olanlarda bulunur.

119

Pislikten tiksinti öyle büyük olabilir ki, bizi kendimizi temizlemekten -kendimizi “haklı çıkarmaktan” alıkoyar.

120

Duygusallık sık sık aşkın büyümesini çabuklaştırır, böylece kök zayıf kalır ve kolayca sökülüp çıkarılır.

121

Yazar olmak istediğimizde, Tanrının Yunanca öğrenmesi - ve daha iyi öğrenmemesi bir inceliktir.

122

Övgüden hoşlanmak, bazı insanlar için, yalnızca kalp inceliğidir ve ruh boşluğunun tam zıttıdır.

123

Metres hayatı bile çıkar çığırından - evlilikle.

124

Yakılırken, acıları yendiğinde değil de, beklediği acıları duymadığına sevinen. Bir masal.

125

Biri hakkındaki düşüncemizi değiştirmek zorunda kaldığımızda, üzerinde yarattığı müthiş rahatsızlığı hesaba katarız.

126

Halk, doğanın gereksiz dolambaçlı yolu, altı ya da yedi büyük insanı yaratmak için, evet, onların çevresinde dolanmak için.

127

Bilim bütün gerçek kadınların utançlarına saldırır, biri onların derilerinin altına bakmaya çalışıyormuş gibi duyarlar kendilerini,- daha kötüsü, giysilerinin, süslerinin püslerinin altına!.

128

Öğretmeyi istediğimiz hakikat ne denli soyutsa, o denli saptırırız duyuları.

129

Şeytan en geniş biçimde görür Tanrıyı, bu yönden, kendini Tanrıdan en uzakta tutar, - bilginin en eski dostu olan şeytan.

130

Herkesin ne olduğu, yetenekleri azaldıkça, kendini ortaya koymaya başlar, ne yapabileceğini göstermeyi durdurunca yetenek, püskürtür; bir saklanılacak köşe.

131

Karşı cinsler birbirlerini aldatırlar: Temelde yalnızca kendilerini ya da kendi ideallerini, daha hoş söylersek - işte böyle, erkekler huzurlu kadınları sever - ama kadınlar aslen huzursuzdurlar, kendi gibi, ne denli kendilerini huzurlu göstermek için çabalarsalar da.

132

İnsan, en çok, erdemleri yüzünden cezalandırılır.

133

Kim idealine ulaşmayı bilmiyorsa, ideali olmayan insandan dahi kayıtsız daha pervasız yaşar.

134

Yalnız duyumlardan gelir, ele veren her şey, tüm güvenilirlik, tüm vicdanlılık, hakikati ele veren her şey.

135

Kaba sofuluk, iyi insanda bir yozlaşma değildir: Üstelik önemli bir bölümü, iyi olmanın koşuludur.

136

Biri düşünceleri için ebe arar; diğeri de yardım edecek birini; işte böyle oluşur iyi söyleşi.

137

Sanatçılarla ve akademisyenlerle ilişkimizde, kolayca ters yönlerini göz önüne alıyoruz: Dikkat çekici akademisyenin ardında, pek de seyrek olmayarak, sıradan bir adam bulunur, sıradan sanatçının ardında pek sık - dikkat çekici bir adam.

138

Uyanık olduğumuzda da, düşte yaptığımızı yaparız: İlişkide olduğumuz insanları yaratır ve uydururuz - sonra unutuveririz hemen.

139

İntikamda ve aşkta kadın, erkekten daha barbardır.

140

Bilmece gibi kural- “Seni saran çember, parçalanmıyorsa eğer, önce ısırmaya değer.”

141

Göbeğimizin altı, insanın neden kendini bir Tanrı yerine koyamadığının sebebidir.

142

Şimdiye dek duyduğum en temiz kalmış deyiş? “Dans le veritable amour c’est l’ame qui enveloppe le corps”

143

Boş gururumuz, neyi en iyi yapabiliyorsak, işte onun bizim için en zor şey olduğunun kabulünü ister. Birçok ahlakın kaynağı.

144

Akademisyenliğe eğilimleri olan kadının, genellikle cinselliğinde bozuk bir şey vardır.

Doğurgan olmayış kendini belli bir erkeksi beğeniyle ortaya koyar; erkek, eğer denilebilirse,

“doğurgan olmayan hayvandır.”

145

Bütünüyle kadın ve erkeği karşılaştırırsak, şu denebilir: Kadının süslenmesi için bunca yeteneği olmazdı, eğer ikincil rolü için güdüsü olmasaydı.

146

Canavarla savaşan kimse, bu savaşında kendisinin bir canavar olmayacağını görmelidir. Bu uçuruma uzun uzun baktığında, uçurum da senin için öyle bakacaktır.

147

Eski Florentina romanından, üstelik - hayattan; bu ona femmina e mala femmina voul bastone, Sacchetti, Kasım 86.

148

Yakınındakini iyi bir düşünceye ayartmak, ardından, yakındakinin bu iyi düşüncesine bütün kalbiyle inanmak. Kadınlar kadar kim becerebilir bu işi?

149

Bir çağın kötü bulduğu genellikle önceden iyi bulunmuş olanın zamansız yankısıdır- daha eski idealin atacılığı.

150

Kahramanın çevresinde her şey, trajediye dönüşür, yarı Tanrının çevresinde ise satır dramına; ya da Tanrının çevresinde? Yoksa "dünya" mı?

151

Yetenekli olmak yetmez: Buna izin vermeniz de istenir - ne haber benim dostlarım?

152

"Bilgi ağacının olduğu yerde her zaman cennet vardır" Böyle dedi en yaşlı ve en genç yılanlar.

153

Aşktan yapılan her şey iyi ve kötünün ötesinde olup biter.

154

Karşı çıkma baştan çıkma şen güvensizlik alaycılık sağlık belirtileridir Tüm koşulsuz olan patolojiye

aittir.

155

Tradjedinin anlamı azalır ya da çoğalır şehvetle.

156

Delilik, tek tek insanlarda pek seyrek, - ama gruplarda, partilerde halk arasında çağlarda kural olarak bulunur.

157

İntihar düşüncesi güçlü bir avuntudur Sayesinde bir tek kabus dolu geceyi geçirir insan.

158

En güçlü itkimiz, içimizdeki zalim, yalnızca aklımızı değil vicdanımızı da boyunduruk altına alır.

159

İyiye ve kötüye karşılık vermeli insan peki ama neden özellikle bize iyilik ya da kötülük yapan kişiye?

160

İnsan bir başkasına iletğinde artık bilgisini yeterince sevmez olur.

161

Şairler yaşantılarına edepsizce davranırlar Sömürürler onları

162

Yakınımızda olan komşumuz değildir yakınımızdaki komşumuzdur diye düşünür her ulus **163**

Aşk aşkın yüksek ve gizlenmiş özelliğini ortaya çıkarır onda az bulunur ve kural dışı olanı: Böyle olduğunca da onda neyin olağan olduğu konusunda yanıltır insanı.

164

İsa Yahudilere dedi ki: “Yasa köleler içindir. - sevin Tanrı’yı, Oğlu olarak benim onu sevdiğim gibi!
Biz Tanrı’nın oğullarına nasıl bir ahlak dersi ama!

165

Her partiyle ilgili olarak. - Çobanın daima sürünün önünde giden bir koça gereksinimi vardır -

ya da kendisi fırsat buldukça bir koç olabilir.

166

Ağız yalan söylese bile görünüşü hala doğru söyler.

167

Sert insanlarda içtenlik utanç verecek bir şeydir - değerli bir şey.

168

Hıristiyanlık Eros'a içmesi için zehir verdi: - Ölmedi ama onunla, rezilliğe dönüştü yalnızca.

169

Kendimiz hakkında çok konuşma, kendini gizlemenin bir yolu da olabilir.

170

Övgü, yargıdan çok daha can sıkıcıdır.

171

Bilgili insanda acıma oldukça gülünç duruyor, tıpkı Siklops'da duyarlı ellerin duruşu gibi.

172

İnsan, sevgisiyle ara sıra rastgele birini kucaklayabilir. (Çünkü herkes kucaklanamaz): Ama bu ona çaktırılmamalıdır.

173

İnsan, aşağı gördüğü sürece değil, yalnızca eşit ya da yüksek gördüğünde nefret eder.

174

Siz yararcılar, siz de yalnızca eğilimleriniz için bir araç olduğu sürece yararlı olan her şeyi seversiniz, - siz de gerçekten onun tekerleklerinin sesini dayanılmaz mı buluyorsunuz?

175

Sonunda insan arzularını sever arzuladıklarını değil.

176

Başkalarının boş gururu, bizi, ancak boş gururumuzu incittiğinde incitir.

177

Belki kimse hakikate yakışır biçimde hakikati yeterince kovuşturmadı.

178

Kurnaz insanın ahmahlıklarına inanılmaz: İnsan hakları için ne büyük kayıp!

179

Eylemlerimizin sonuçları elimizi kolumuzu bağlar, bu arada onları “düzeltmiş” oluşumuza aldırmadan.

180

Bir nedene olan iyi inancımızın işareti olan yalanda bir masumluk vardır.

181

Beddua edilen yerde hayır duası etmek insani değildir.

182

Daha üstün insanla senli benli olmak çileden, çıkarıcıdır, çünkü karşılığı alınamaz.

183

Bana yalan söylemiş olman değil, artık sana inanmamam sarsıyor beni.

184

İyi huyluluğun yüceliği, kötülük gibi alınabilir.

185

Hoşlanmıyorum ondan” - Niçin? - “Eşit değilim ona” - insan hiç böyle bir yanıt verebilir mi?

BEŞİNCİ ANA BÖLÜM

AHLAKIN DOĞAL TARİHİ ÜSTÜNE

186

Bugün Avrupa'daki ahlak duyarlılığı, ona eşlik eden “ahlak bilimi” ne denli genç, acemi, beceriksiz, hünersiz ise, o denli incelmış, olgun, çok yönlü, gelişmiş ve arındırılmıştır: Bu dikkat çekici karşıtlık, zaman zaman ahlakçının kişiliğinde görünür, somutlaşır “Ahlak bilimi” sözcüğü, anlamı göz önüne alındığında, çok yüksekte atmadır, daha alçak gönüllü sözcükleri seçen iyi beğeniye aykırıdır. İnsan

bütün kesinliğiyle, burada gelecek uzun süre boyunca gerekli olanı, şimdilik haklı kılınan üstlenmelidir: Malzeme toplamayı, canlı, gelişen, üreyen, yok olan ince değer duygularının ve değer ayırmalarının muazzam alanını düzenlemeyi, kavramca yakalamayı, - ve, belki de sık sık, tekrar tekrar ortaya çıkan bu canlı kristalleştirme biçimlerini göz önüne sermeyi, - bir ahlak tipler öğretisine hazırlık olarak.

Şimdiye değin insanın bu denli alçak gönüllü olmadığı kesin. Güldürücü bir katı ciddiyetle, tüm felsefeciler, çok daha yüksek. daha gösterişli, daha tantanalı bir şey bekliyorlar, ahlakla bilim olarak ilgilenmeye başlar başlamaz. Ahlakı temellendirmek istiyorlar, - ve her felsefeci şimdiye böyle bir temele sahip olduğuna inanıyor; oysa ahlakın kendisi “verilen” bir şey olarak alınıyor. Görünmez sanıp toz ve küf içinde bıraktıkları, en usta ellerin, duyuların bile yeterince ince olamadıkları betimleme görevinden ne denli uzaktır beceriksiz kibirleri! İşte tam bundan ötürü, ahlak felsefecileri, ahlak olaylarını, yalnızca, kabaca, keyfi, özetlerciden rasgele kısaltmalardan bilirler; çevrelerinin, sınıflarının, kiliselerinin. çağlarının ruhu, iklimleri ve yeryüzünün bir parçasının ahlakı olarak, -işte bundan ötürü değişik insanlar çağlar, geçmiş dönemler hakkında bilgileri, özürdür, bu konuları çok da az merak ederler, ahlakın asıl sorununu göremezler: - Oysa bu sorunlar farklı birçok ahlakın bir karşılaştırması yapıldığında su yüzüne çıkar. Bütün “ahlak bilminde” şimdiye dek eksik olan tek şey, tuhaf gelecek kulağa ama, tam ahlak sorununun kendisiydi: Burada bir sorunsalın olduğu kuşkusunun eksikliği. Felsefecilerin “ahlakın temelleri” deyip kavramaya çalıştıkları, doğru olarak görüldüğünde, yalnızca egemen olan, ahlakal olan temiz bir inancın entelektüel biçimi, bu inancın anlatımına yeri bir araç, böylece de belli bir ahlakın içinde bir olgu; evet, son tahlilde bu ahlakın bir sorunu olarak alınabileceğini bir çeşit inkar: -Her durumda araştırmanın, çözümlenen sorgulamanın bu inançların incelenmesi için, canlı olarak kesilip biçilmesinin tam zıttı! İşitsin öyleyse, nasıl bir saygın masumlukla Schopenhauer’ın görevini betimlediği, en büyük ustalarının hala çocuklar ve ufak yaşlı kadınlar gibi konuştuğu

“bilimin” bilimselliği üstüne sonuca varılsın; - “ilke” diyor, Schopenhauer, (Ahlakın Temel Sorunları’nda) “tüm ahlak felsefecilerinin asıl olarak içeriği üstünde birleştikleri temel önerme: Nem inem laede, immo ornes, quontum potes, Juva — aslında tüm ahlak öğretilerinin temellendirmeye uğraştığı önermedir bu... Ahlak felsefesinin asıl temeli, binlerce yıldır aranan felsefe taşı gibi.” - Temellendirme için anılan önermenin zorluğu gerçekten büyük olabilir - Schopenhauer’ın başaramadığı bilinir; kim bir kez derinden, öze güç istemi olan bir dünyada bu ilkenin nasıl saçma sapan bir yanlışlık ve duygusallık olduğunu duymuşsa - hatırlatabilir kendine; Schopenhauer karamsar olmasına rağmen, aslında - flüt çaldığını. Her gün, yemekten sonra; okuyun da yaşam öyküsünü görün. Yeri gelmişken, soralım: Bir karamsar, Tanrıyı ve dünyayı yadsırken ahlakın önünde duruveriyor - ahlaka evet diyor ve flüt çalıyor - laede neminem - Nasıl? Aslında - karamsar mı o?

187

“İçimizde kategorik imparator var” gibi savların değerini bir yana koyduğunda insan yine de her zaman sorabilir: Kendisini ileri süren insan üstüne bu savı söyleyebilir? Yaratıcısını diğerleri önünde yargılaması gereken ahlaklar vardır; diğer ahlaklar onu sakinleştirip kendinden memnun kalmasına yol açar; diğerleriyle kendini çarmıha almayı denemiş, diğerleriyle kendini saklamış, diğerleriyle nurlanmış, kendini yukarı ve uzağa yerleştirmiştir; bu ahlak yaratıcısına unutmak yardımcı olmuştur, onun hakkındaki bazı şeyleri unutturmakta; bazı ahlakçılar güçlerini ve

yaratıcı mizaçlarını insanlık üstünde denemek istemişlerdir; bazılarıysa, belki Kant gibi, ahlaklarıyla bir anlayış sağlamışlardır: “Bende saygı uyandıran boyun eğebildiğimdir ve sen benden farklı olmamalıydın.” - Kısaca, ahlaklar yalnızca böyle bir duygu yaratmanın işaret dilidir.

188

Laisser aller’e karşı olan her ahlak, doğaya da, “akıl”a da zulmün bir parçasıdır. Ama bu yine de bir karşı çıkış olmayacaktır her çeşit zulme, akıl dışılığa izin vermeyi gözden düşüren herhangi bir ahlakımız olmadığı sürece. Her ahlakta asıl ve değerli olan bir uzak baskıdır: Stoacılığı ya da Port-Royali ya da Puritanizmi anlamak için her dilin şimdiye dek güç ve özgürlük kazandığı baskılar anım sanmalı, - metrik sınırlandırmalar, ritmik ve ölçünün zulmü.

Her ulusun hatip ve şairleri ne de çok dert açıyorlar başlarına!- kulaklarında amansız bir vicdanın yerleştiği bir iki düzyazı yazarının dışta bırakmazsak- “alıklık aşkına”, kendini akıllı sanan, yararcı ahmakların söylediği gibi, “keyfi bir yasaya boyun eğerek”, anarşistlerin dediği gibi, kendilerini özgür, giderek özgür ruhlu sanarak. Tuhaf olan da şu: Özgürlüğün, inceliğin, yiğitliğin, dansın, ustaca güvenmenin dünyasında olan, olmuş olan her şey, düşüncede ya da yönetimde; konuşmada ya da konuşarak ikna etmede olsun, törelerde ya da sanatlarda, yalnızca bu “keyfi yasaların zulmü” sayesinde gelişmiştir; bütün ciddiyetiyle, işte bunun, laisser aller değil de, “doğa” ve “doğal” olması olasılığı hiç de düşük değildir! Her sanatçı bilir kendini -bırakıp- gitmenin “en doğal” bir durumdan nasıl uzak olduğunu, özgürce düzenleme, koyma, kullanma, “esin” anına biçim vermeden- ve nasıl kesinlikle ve incelikle gık demeden bin türlü yasaya boyun eğdiğinin o zaman; tüm yasaların sertlikleri ve belirleyicilikleri yüzünden tüm kuramsal formülleştirmeleri tiye almayı (en katı kavram bile, bunların yanında dalgalı, çok yönlü, çok anlamlı kalır-). “Gök ve yerde” asıl olan, bir kez söylenirse, öyle görünüyor ki, uzun bir süre ve tek bir yön boyunca boyun eğmedir: İşte o yönden gelir gider, bu dünyada yaşamak için daima zahmetine katlandığımız, örneğin erdem, sanat, müzik, dans, akıl, maneviyat, - nurlu, arındırılmış, çılgın ve tanrısal şeyler. Ruhun uzun süre tutsaklığı, düşünce iletiminde, kilisenin ya da sarayın yönlendirdiği biçimde düşünme ya da Aristotelesçi dayanaklarla, uzun süren tinsel istemeye olup biteni bir Hıristiyan kalıbı içinde yorumlama ve Hıristiyan Tanrısını bütün rastlantısallığıyla yeniden keşfedip haklı kılma zorunluluğu içinde, zapturapt altındaki düşünürler üstündeki güvenilmez baskısı - bütün bu baskıcı, keyfi, sert, tüyleri diken diken eden akla aykırı şeyler kendilerini Avrupa ruhunun, gücünün, amansız merakının, ince dokunaklılığının disiplini altında oluşunun aracılığıyla gösterirler. Böyle de olsa, bu yerine başka bir şeyin konulmadığı miktarda, kuvvet ve ruh çiğnenmeli, boğulmalı, bozulmalı (çünkü, burada, her yerde olduğu gibi, “Doğa” kendini nasılsa öyle, tam savurgan ve kayıtsız tepemizi attırırsa da, soylu olan büyüklüğüyle gösterir).

Binlerce yıldır Avrupalı düşünürlerin yalnızca bir şeyi kanıtlamak için düşünmüş oluşları bugünse, tersine, düşünürün “bir şeyi kanıtlamak istemesi”nden kuşkuluyoruz-, en sağlam düşüncelerinin ürünü olması gereken sonuçların daha baştan belirlendiğini, tam Asya astrolojisinde olduğu gibi ya da bugün en içten kişisel yaşantılarımızın zararsız Hıristiyan ahlak yorumlarında “Ulu Tanrı”da ve “ruhun kurtuluşu”nda olduğu gibi: - bu zulüm, bu keyfilik, bu güçlü ve muazzam ahmaklık ruhu eğitti; kölelik görüldüğü haliyle, kaba ve ince anlamıyla, ruh disiplininin ve şartlandırılmasının kaçınılmaz aracıdır. Her ahlak bu açıdan bakıldığında: Laisser aller’den, kocaman özgürlükten nefreti öğreten, “doğa”dır, sınırlanmış

ufukların, en yakın ödevlerin gereğini yerleştiren, kafamıza, - bakış açılarımızın darlaştırılmasını, böylece de, kesin anlamıyla, yaşamının ve büyümenin koşulu olarak ahmaklığı öğreten. “Boyun eğmelisin” birine ve uzun bir süre: Yoksa, ortadan kalkacaksın, kendine olan son saygını da yitireceksin”- bu bana doğanın ahlak buyruğu olarak görünüyor; ne yaşlı Kant'ta olduğu gibi “kategorik”, ne de bireye yöneltilmiştir; (Bireyden ona ne ki!) haklara yöneltilmiştir o, ırklara, çağlara, sınıflara ama her şeyden öte, tüm insan hayvanına, insanlığa.

189

Çalışma düşkünü ırklar, aylaklığa katlanmakta büyük bir sıkıntı çekerler: İngiliz içgüdüünün şaheserlerinden biri de pazar günlerini öylesine kutsal, öylesine sıkıcı yapmak; böylece de İngilizler, farkına varmadan haftalarını iş günlerini yeniden özlerler: - kurnazca bulunmuş, kurnazca sokuşturulmuş oruçlar olarak eskinin dünyasında sık sık görüyoruz (oysa Güneyin insanları işi gözeterek yapmıyor bunu). Birçok oruç çeşitli olmalı; her şeyden öte, nereye güçlü dürtüler ve alışkanlıklar egemen olsa, yasa koyucu kaygılanacak, eksik günleri tamamlayıp dürtüleri zincirleyerek, yeniden bir kez daha açlığı öğretecektir. Daha bir yüksek noktadan bakıldığında, tüm kuşaklar ve çağlar, şu ya da bu biçimde ahlak yobazlığına yakalanmıyorlarsa, eklenmiş baskılar ve oruç dönemleri olarak görülür bu bu süre içinde, dürtü kendini susturmayı ve bastırmayı öğrenir, arıtmayı, güçlendirmeyi de, birkaç felsefi mezhep (örneğin, şehvet artırıcı kokularıyla, aşırı yüklü şehvet havasıyla. Helen kültürünün ortasındaki (stoa) benzer bir yoruma izin verebilir- Bu, ayrıca, işte tüm Avrupa'nın Hıristiyan döneminde ve yalnızca Hıristiyan değer yargılarının baskıları altında, cinsel dürtülerin kendilerini aşka (amour passion) yüceltmesiyle ortaya çıkan paradoksun çözümü için ipucu verebilir.

190

Platon'un ahlakında, aslında Platon'a ait olmayıp yalnızca felsefesinde rastlanan bir şey vardır, Platon'a rağmen şu söylenebilir: Yani, onun için çok soylu olan Sokratçılık. “Kimse kendine kötülük yapmaz, öyleyse bütün kötülükler istenmeden yapılır. Çünkü, kötü insan kendine kötülük yapabilir: Kötünün kötü olduğunu bilseydi bunu yapmayacaktı. Öyleyse, kötü yalnızca, bir yanlış olduğu için kötüdür; eğer yanlış ortadan kaldırılırsa, o zorunlu olarak- iyi kılınabilir.” -Bu çeşit akıl yürütme, sıradan insan kokuyor, kötü eylemlerde yalnızca nahoş sonuçlar gören, “kötü eylem ahmaklıktır” yargısını verirken, “iyi”yi yararlı olan ve kabul edilenle, fazlaca düşünmeden, özdeş alan. Her ahlaksal yararcılıkta, hemen benzeri kaynağı tahmin eder insan, burnunun doğrultusunda gider: Pek seyrek sapıtır yolunu.

- Platon yapabildiği her şeyi hocasının, her şeyden öte kendisinin önermesine ince ve soylu bir yorum katabilmek için yaptı, - tüm yorumcuların en pervasızıydı o, Sokrates'i tümüyle yalnızca popüler bir tema, sokaktaki halk şarkısı olarak aldı; ona sonsuz ve olanaksız çeşitlendirmeler katmak için: yani kendi maskelerini ve çok yüzlülüğüne. Muzipçe söylenirse, biraz Homer'ce, Platon'un Sokrates'i şundan başka nedir:

Prosthe Platon (h)upithen te Platon messé te Khimaira

191

Şu eski ilahiyat sorunu "imam" ve bilgi" - ya da, açıkçası içgüdü ve akıl - böylece, şeylerin değerlendirilmeleriyle ilgili olarak içgüdünün gerçeklerinden ve bir "niçin"inden kalkan, bir amaçlılığa ve yararlılığa göre davranmak ve bilmek isteyen akıldan daha buyurgan olup olmayacağı sorusu, - şu eski ahlak sorunu, ilkin Sokratesin karşılığında ortaya çıkan, insanların kafalarını Hıristiyanlıktan çok daha önce bölümleyen. Sokrates'in kendisi, tabii ilkin, aklın yeteneklerinden gelen beğenisiyle - üstün diyalektikçiliğinden - diğer soylular gibi, içgüdü insanları olup eylemlerinin dayanakları üstüne asla uygun bilgi veremeyen soylu Atinalıların kaba yetersizliklerine gülmek değil miydi? Sonunda yine de için için, bıyık altından güldü kendine de: Kendinde incelmış vicdanında ve kendini sorgulamasında aynı zorluğu, yetersizliği buldu. Ama niçin, diye sıkıştırdı kendini, bu yüzden içgüdüler bırakılmalı bir yana! Hem içgüdülerin hem aklın hakkı verilmeliydi - içgüdüler izlenmeli ama, aklın yardımıyla sağlam gerekçelerle. Bu, büyük gizem dolu alaycının su katılmadık yanlışıydı; vicdanını, kendine bir çeşit madik atarak tatmin edebileceği bir konuma getirtti: Temelde ahlak yargılarından akıl dışı öğeleri gördü. - Platon böyle şeylerde daha günahsızdı; kaba insanların açıkgozlüğü yoktu onda, bütün kuvvetini kullanmak istedi - Şimdiye dek bir filozofun kullanabileceği en büyük kuvveti! - akli ve içgüdüyü tek bir hedefe, iyiye, Tanrıya yönelttiğini kendine kanıtlamak istedi: Platondan bu yana bütün ilahiyatçılar ve felsefeciler aynı yolun üzerindeler, - yani ahlak konularında şimdiye dek içgüdü ya da Hıristiyanların

"iman" dedikleri ya da benim "sürü" dediğim kazandı. Akılcılığın babası olarak (dolayısıyla devrimin büyük babası). yalnızca aklın egemenliğini onaylayan Descartes, belki de tek aykırı örnek: Oysa akıl yalnızca bir araçtır, Descartes yüzeyseldi.

192

Tek tek bilimlerin tarihi izlendiğinde, gelişmesi içinde en eski ve en genel sürecini anlamak için bir ipucu bulunabilir, bilgi ve tanımanın: Bu ikisinde de gelişmemiş hipotezler, uyduruklar, şu iyi ve boş "inanma" isteği, o güvenmeme ve sabır eksikliği ortaya çıkar önce, -

Duyumlarımız, ince, güvenilir, temkinli tanıma organı olmayı geç öğrenir, üstelik tümüyle de öğrenemez. Gözlerimiz verilen bir uyarıya, daha önce birçok kez oluşturulmuş imgeyi bir kez daha oluşturarak yanıt vermeyi, alışılmamış ve yeni olanın izlenimini yakalamaktan daha rahatlatıcı bulur: Sonuncu daha fazla kuvvet, daha fazla ahlaklılık gerektirir. Yeni bir şey işitmek zor ve acı vericidir kulağa; yabancı bir müziği kötü işitiriz. Başka bir dilde işitilen sesleri daha tanıdık, daha bildik sözcükler haline getirmeye kalkışı gönülsüzce: Örneğin, Alman arcu balistayı işittiğinde onu Armbrust'a çevirmiştir. Duyumlarımız yeniyi düşman ve itici bulurlar; en basit duyum sürecinde bile, korku, sevgi, nefret, edilgen tembellik duyguları gibi duygular egemendir. - Bugünkü okurun bir sayfadaki tek tek tüm sözcüklerden (heceler bir yana) çok azını okuduğu gibi - Yalnızca yirmi sözcük arasında gelişigüzel beşini seçiyor, bu beş sözcükten çıkartılabilecek anlamı "tahmin" ediyor -, bir ağacın, tam tamına, yaprakları, dalları, rengi, biçiminin olanca ayrıntısı göz önüne alındığında, çok azını görebiliyoruz; bir ağaç görüntüsü uyduruvermek çok daha kolayımıza gidiyor. En nadir yaşantılarımızın orta yerinde de aynı şeyi yapıyoruz: Yaşantımızın büyük bir bölümünü uyduruyoruz, kendimizi herhangi bir olup bitenin uydurukçusu olarak görmemek için pek zorlanmıyoruz. Bütün bunların anlamı: Temelde, ta başından beri, yalan söylemeye alışmışız. Ya da daha erdemli ve ikiyüzlü, kısaca daha hoş söylenirse: İnsan sandığından çok daha artisttir. - Canlı bir söyleşide sık sık konuştuğum insan yüzünün dile getirdiği düşünceyle öylesine açık ve ince bir biçimde belirlendiğini

görürüm ya da yarattığı etkiye inanırım. Öyle olur ki, bu açıklık görmek yetimin gücünü çok aşar: Yüzünde kasların ince hareketlerini ve gözlerinin ifadesini uydurmak zorunda kalırım. Kim bilir belki de o kişi, tümüyle değişik bir yüz takınmıştı ya da hiç de öyle değildi.

193

Quidquid luce fuit, tenebris agit: Oysa, tersi de doğru. Düşlerdeki yaşantılarımız, bu yaşantılara çok sık sahip olduğumuzu varsayarsak, eninde sonunda o da “gerçekten” herhangi bir yaşantı gibi ruhumuzun tüm çekip çevirmesine aittirler. Onlardan dolayı daha zengin ya da daha yoksul, daha çok ya da daha az gereksinmelerimiz var; sonunda, ışıltılı ışıltılı bir günde, uyanık ruhumuzun en sevinçli anlarında, biraz düşlerimizin alışkanlığıyla yönlendiriliyoruz.

Diyelim ki, biri düşlerinde uçuyor, sonunda, düş görür görmez, gücünün ve uçuş becerisinin, kendisinin bir ayrıcalığı, kendine özgü, imrenilecek bir şans gibi bilincine varıyor: Her çeşit yay ve açığı küçük bir fiskeyle gerçekleştirebileceğine inanıyor; belli bir tanrısal hafifmeşrepliği duyuyor yüreğinde, “yukarı” gerilimsiz ve zorlanmadan, “aşağı” düşmeden, alçalmadan - ağılsız! - Nasıl da sonunda, uyanık günündeki “mutluluk” sözcüğünün daha değişik bir renk ve belirlenme taşıdığı anlayamaz: “Coşkuyla yükselme”, şairlerin betimlediği, bu “uçma” ile karşılaştırıldığında yere bağımlı, kaslarımızla ilgili, zorlanmış,

“ağır” gelecektir ona.

194

İnsanların farklılığı, yalnızca iyi bulduklarının çizelgelerindeki farklılıkta, yani, çabalamaya değer iyi anlayışlarında değil de, bir de az ya da çok değerli bütün ortaklaşa tanıdıkları iyilerin farklılığında, sıralanma düzenlerinin farklılığında gösterir kendini: - hatta bunlardan daha çok, iyi bir şeye sahip olup o şeyi, ele geçirmekten ne anladıklarında; kadınlarla ilgili olarak, örneğin, daha alçak gönüllü erkekler, kadın bedeninin sadece kullanımı cinsel hazza, sahip olmanın ve ele geçirmenin yeterli ve doyurucu bir belirtisi olarak görürler. Bir diğer grup, daha bir kuşkulu, daha iddialı ele geçirme susuzluğuyla, “soru işaretini”, yalnızca böyle bir sahip olmanın görünüşü olarak görürler; daha ince denemeler yapmak isterler; her şeyden öte, kadının ona yalnızca kendini değil, ayrıca sahip olduğunu ya da olmayı istediğini verip vermediğini bilmek için-; ancak o zaman, kadın “ele geçirilmiş” olur. Bir üçüncü grup, sahip olma isteğinin ve güvensizliğin sonuna ulaşamaz bile, bir kadın kendini ona verdiğinde, bunu onun kendisi için değil de, kendi görüntüsü için yapıp yapmadığını sorar. Dibinden, ta en derinlerinden tanınmak ister, sevillebilmek için kendini keyfedilmeye bırakır.- Önce, sevgilisini tümüyle kendi mülkü gibi duyar; artık sevgilisi onun hakkında kendini aldatmaz olunca; onu, şeytanlığı, gizli doyumsuzluğun yanında, iyiliği, sabrı, manevi yanı için sevince.

Diğer bir grup, bir halkı ele geçirmek ister: Bütün Cagliostro ve Catline yüksek sanatları bu amacı için onu uygundur. Bu diğeri daha ince ele geçirme susuzluğu içinde kendi kendine şunu der: “Ele geçirmenin olduğu yerde aldatma olmamalı!-, bir maskesinin insanların yüreklerini yönlendireceği düşüncesi onu kızdırır ve sabrını taşırır: “Öyleyse, haydi bilineyim, her şeyden öte kendimi bileyim!” Yardımsever, iyiliksever insanlar arasında hemen her zaman yardım bulur:

Sanki, örneğin, o yardımı ‘hak etmiş’ de, tam onların “yardımlarını istiyormuş gibi, aldığı bütün

yardımların karşılığı olarak, onlara teşekkürünü, sadakatini, boyun eğmeyi kanıtlayacaktır, - bu düş gücü ile gereksinmesi onları sanki mallarıymış gibi görecektir; yalnızca bu malları edinme isteğinden dolayı yardımsever ve iyiliksever olacaktırlar. Biri, yardımlarında, onlardan önce davranır ya da yollarını keserse, kıskanırlar. İstemeye istemeye, ana ve babalar çocuklarını-, kendilerine benzer hale getirirler- buna “eğitim” deniyor-, hiçbir ana, yüreğinin derinliklerinde, doğurduğu çocuğun; kendi malı olduğundan kuşku duymaz; hiçbir baba çocuğun kavramlarına, değerlendirmelerine egemen olma hakkını tartışmaz. Evet, eskiden babaların yeni doğmuş çocuklarının yaşamasını ve ölümünü kararlaştırma gücü olağan bulunurdu. (Eski Almanlar arasında örneğin). Ve babalar gibi, öğretmenler, sınıflar, rahipler, prensler gözlerini kırpmadan her yeni insanı, yeni bir mal için fırsat olarak görüyorlar. Ve hep böyle sürüp gidiyor...

195

Yahudiler - “köle doğmuş” halk, Tacitus ve tüm eski dünyanın söylediği gibi; “halklar arasında seçilmiş halk”, kendileri için söyledikleri ve inandıkları - Yahudiler, değerlerin tersine çevrilmesi mucizesini başarmışlardır; onlar sayesinde yeryüzündeki birkaç bin yıllık yaşam yeni ve tehlikeli bir çekicilik kazanmıştır: Peygamberleri, zengin, tanrısız, şeytan, zorba, şehvetli olanı birleştirmiş, ilk kez şu kahrolası “dünya” sözünü kullanmıştır. Bu değerlerin tersine çevrilmesi (“yoksul” sözcüğünün “kutsal” ve “dost”la eş anlamlı sayılmasını da içeren) Musevi halkının anlamını oluşturuyor: Ahlakta kölelerin başkaldırısı başladı onlarla.

196

Güneşin çevresinde sayısız kara cisimlerin olduğu çıkarsanmalı, - hiç göremeyeceğimiz cisimlerin. Aramızda anlatılan bir mesel bu; ahlak psikologu tümüyle yıldızlı yazıyı yalnızca bir mesel olarak okur - ve birçok şeyini sessizliğe gömen işaret dili gibi.

197

Yırtıcı hayvanlar ve soyguncular yanlış anlaşılıyor temelde (örneğin Cesare Borgia), hala en sağlıklı tropik canavarların ve büyümelerin altında “hastalıklı” bir şey ya da onlarda doğuştan gelme bir “cehennem”i aradığımız sürece “doğa” da yanlış anlaşılıyor-: Şimdiye dek, hemen tüm ahlakçıların hala yaptığı bu. Ahlakçıların balta girmemiş ormanlara ve tropik bölgelere karşı, içlerinde nefret taşıdıkları görülüyor mu? Ne pahasına olursa olsun, “tropik insan”

gözden düşürülmeli, hastalık ve insanın soysuzlaşması olarak, kendi cehennemi ve kendi azabı olarak? Peki neden ama? “Ilıman bölgelerin” çıkarına mı? Ilıman insanın çıkarına olmasın? Ahlaklı olanların? Ilımanların? Bu, “korkaklık olarak ahlak” bölümü için.

198

Tek bir kişiyi, alışılan deyişle onun “mutluluğunu” hedefleyen bütün bu ahlaklar, - kişinin kendisiyle yaşadığı tehlikeliliğin derecesiyle ilgili davranışlar için öğütlerden başka bir şey olmayan; hırsına, güç istemi taşıdıkları, efendi rolünü oynamak istedikleri sürece, iyi ya da kötü eğilimlerine karşı reçete; kocakarı bilgiçliğinin, kocakarı ilaçlarının gizemli kokusunun sindiği büyük küçük kurnazlıklar, yapmacıklar; Barok ve akıldışı formundaki her şey çünkü kendilerine “her şey” diyorlar,

çünkü olmadık yerde genelleme yapıyorlar-, koşulsuz konuşan her şey, kendilerini koşulsuz sayan, yalnızca bir tutam tuzla tatlandırılmış olmayıp ayrıca katlanılabilir ve ara sıra ayartıcı olan bir biçimde olan her şey, aşırı biberli ve tehlikeli kokmayı öğrendiğinde, her şeyin üstünde bir “öte dünya” kokmayı: Bütün bunların hepsi, entelektüel açıdan bakıldığında, çok az değerli; bilimi oluşturmaktan çok uzak, hele bilgelikten; üstelik, bir kez daha söylersek, haydi bir daha; kurnazlık, kurnazlık, kurnazlık, aptallıkla, aptallıkla, aptallıkla karışık, - ister stoacıların öğütleyip uyguladıkları, taşkın duygulanma enayiliğine karşı, şu kayıtsızlık ve heykel soğukluğu olsun; isterse, canlı olarak kesip biçip çözümleyerek. Çocukça, yanlısı olduğu duygulanma tahribatıyla, şu bir daha gülmeyen, bir daha ağlamayan Spinoza; ya da şu, duygulanmaların, tatmin olabilecekleri zararsız orta-yola çöküntüsü, ahlak Aristoculuğu; duygulanmaların keyfini çıkaran ahlakı bile, sanatın sembolizmiyle, müzikle ya da Tanrı sevgisiyle ve Tanrı istediği için insan sevgisiyle bile bile zayıflatılmış ve tinselleştirilmiş - çünkü dinde tutkular yeniden vatandaşlık hakkına sahip oluyor, diyelim ki-; sonunda kolaydan olan, muzifçe bağlılık duygulanmaya; hani Hafız’ın ve Goethe’nin öğrettiği, şu gözü pek dizginleri koyuveriş; eşi bulunmaz yaşlı bilge baykuşlara ve ayyaşlara “azaldı artık tehlike” işaretini veren şu ruhsal - bedensel licentia morum. Bu da “korkaklık olarak ahlak” bölümü için.

199

İnsanların var olduğu tüm zamanlar boyunca, insan sürüleri de var olmuştur (aile grupları, topluluklar, kabileler, halklar devletler, kiliseler), her zaman küçük sayıdaki buyurucularla karşılaştırıldığında boyun eğenlerin sayısı çok olmuş, - dolayısıyla, boyun eğmenin, insanlar arasında en iyi ve en uzun uygulanan eğitim olduğu kolayca varsayılabilir, ortalama olarak, her bir boyun eğme gereksinmesi doğuştandır; bir çeşit formel vicdan olarak, bizden talep ettiği şudur: “Herhangi bir şeyi koşulsuz olarak yapmalısın. “ Kısaca “yapmalısın” . Bu gereksinme kendi kendini yerine getirmeye çalışır, formunu bir içerikle doldurarak; gücüne, sabırsızlığına, gerilimine göre, kaba bir iştiha olarak şeyleri yakalar, çok az ayırım yapıp kulaklarına bağırılan her şeyi kabul eder, buyuran biri tarafından - ana ve babalar, öğretmenler, yasalar, sınıfsal ön yargılar, kamuoyu tarafından-. İnsan gelişiminin tuhaf sınırlılığı, duraksayan, çok uzayan, sık sık geri dönen, döngüsel olan bu boyun eğme, sürü içgüdüsünün en iyi biçimde miras kalmasındandır, emir verme sanatının ucuzluğundan. Bu içgüdünün en aşırı noktasına doğru ilerlediğini düşünelim bir kez; sonunda buyuranlar ve bağımsızlar eksilecektir; ya da içten içe kötü bilincin acısını çekeceklerdir; buyurmadan önce kendilerini aldatmayı zorunlu bulacaklardır: Sanki kendileri buyrulanmış gibi. Gerçekten de bugünün Avrupa’sının durumu bu: Buyurucuların ikiyüzlü ahlakı diyorum ona, kötü vicdanlarını, daha eski daha yüksek buyruklarının, ataların, anayasaların, hakkın, yasaların, yasanın, hatta Tanrının buyruklarının gerçekleştiricisi tavrını takınmaktan başka bir koruma yolu bilmiyorlar, ya da sürü düşünme biçiminden, sürü özdeyişlerini alıyorlar, örneğin

“halkının birinci hizmetçisi” gibi ya da “ortaklaşa refahın aracı” gibi. Öte yandan, bugün Avrupa’daki sürü insanı, kendinin biricik uygun insan tipi olduğu görüşünü veriyor, onu evcilleştiren, geçimli ve sürü için yararlı kılan özelliklerini yüceltiyor; sanki onlar has insan erdemleriymiş gibi: Dayanışma, lütuf, itibar, çalışkanlık, ölçülülük, alçakgönüllülük, hoşgörü, acıma, liderlerin ve kösemenlerin kaçınılmaz olduğu sanıldığı durumlarda, insan, bugün, buyurucuların yerine kurnaz sürü insanlarını koyup onları bir araya getirmeye çalışıyor durmadan: Tüm meclise dayanan anayasaların kökeni budur. Koşulsuz buyurucu görüntüsüne rağmen, bu, sürü hayvanı Avrupalılara, bir iyilik, çekilmez

olan etkiden bir kurtuluş olarak geliyor; Napolyon etkisinin tarihi, hemen hemen bütün yüzyılın en değerli insanlarında ve anlarında kazandığı daha yüksek mutlulukların tarihidir.

200

Irkların birbirine karıştığı çözüme döneminin insanı, gövdesinde çeşitli soyların mirasını taşıyan, yani zıt, yalnızca zıt da değil, birbirleriyle savaşan, birbirlerine pek seyrek rahat veren itkileri ve değer ölçülerini, - geç kültürün ve kırılmış ışıkların böyle bir insanı, ortalama olarak daha zayıf insan olacaktır: En temel gereksinimi savaşın, yani, kendisinin son bulmasıdır; mutluluk ona rahatlatıcı (örneğin Epikürcü ve Hıristiyan) ilaç ve düşünme biçimiyle uzaklaşarak, özellikle dinlenme mutluluğu, rahatsız edilmeme, doymuşluk, sonunda erişilen birlik olarak görünüyor; kendisi böyle bir insan olan kutsal hatip Augustine'in sözüyle Sabanın sabası olarak. - Böyle bir doğadaki zıtlık ve savaşın üstelik yaşama dürtüsü ve hevesi yaratma etkisi de var-, diğer yandan, güçlü ve uzlaşmaz dürtülerine ek olarak, kendine savaş

açmadaki ustalık ve incelik, böylece de kendini denetleme, kendini aldatma miras alınır ve eğitim yoluyla işlenir: Böylece, bu sihirli, kavranamaz ve düşünülemez olan ortaya çıkar,- en güzel anlatımını Alkibiades ve Sezarda bulan, (-bunlara belki de benim beğenime göre, ilk Avrupalı Hohenstaufen II. Fredirch eklenebilir.) Bu zafere ve ayartmaya önceden koşullandırılmış bilmece adam, sanatçıların arasında da belki Leonarda da Vinci. Dinlenme isteğiyle, daha zayıf tipin ortaya çıktığı dönemle tam aynı zamanda görünüyor bunlar: İki tip de birbirlerine aittirler ve aynı nedenden kaynaklanırlar.

201

Ahlaksız değer yargılarında egemen olan yararlılık, yalnızca sürü yararlığı olduğu, ilgiyi tek başına topluluğun korunmasına yöneltip ahlak dışı olan tümüyle, istisnasız, toplumun varlığına tehlike olarak görülen şeyde arandığı sürece: "Komşu sevgisinin ahlakı" olamaz.

Saygının, acımanın, adaletin, yumuşaklığın, karşılıklı yardımlaşmanın belli bir küçük uygulamasının gerçekleştirildiğini varsayalım, yine varsayalım ki, toplumumuzun bu durumunda, sonraları "erdemler" olarak onurlandırılacak itkiler etkindir- Sonunda hemen hemen "ahlak" kavramıyla bir araya gelecektir. Bu dönemde henüz ahlaksal değerlendirmeler alanına ait değildir - hala ahlak ötesi durumundadırlar. Bir acıma eylemi, örneğin, Romalıların en iyi dönemlerinde iyi ya da kötü, ahlaklı ya da ahlaksız sayılmıyordu; övüldüğü zaman bile, bu övgü en iyi bir biçimde, gönülsüz bir hor görme ile onlar bütünü refahına, res publica hizmet eden bir eylemle birlikte alındıkları sürece bağdaşabiliyordu. "Komşu sevgisi", komşu korkusuyla karşılaştırıldığında, "komşu sevgisi" sonun da ikincil bir şeydir; biraz uzlaşımsal, keyfe bağlı, yalandan. Bir kez toplumun yapısı tümüyle sağlaştırılıp dış düşmanlara karşı güvenli görüldüğünde, bu komşu korkusu yeniden ahlak değerlendirmeleri açısını yaratır.

Güçlü ve tehlikeli belli itkiler, atılgan girişimcilik, canına susamış ölçüde yüreklilik, kincilik, şeytansı kurnazlık, yağmacılık, yönetme hırsı gibi, şimdiye dek yalnızca toplumsal yararları açısından değerli görülmekle kalmayıp - doğal ki değişik adlarla burada seçilenler açısından-, üstelik eğitim ve yetiştirme yoluyla yüceltilmeleri gereken (çünkü, bütünü düşmanlarına karşı, bütünü tehlikeleri açısından. sürekli gereklidir insana), şimdi tehlikesi iki kez şiddetiyle yaşanmakta- çünkü, yardımcı

çıkış yolları eksiktir- adım adım ahlak dışı olarak damgalanıp karaçalmanın batağına bırakılıyor. Şimdi zıt dürtüler ve eğilimler, ahlak açısından saygı görüyor; sürü içgüdücü adım adım sonuçlarına ulaşıyor. Toplum için ne denli çok ya da ne denli az tehlikeli oldukları, bir görüşte, bir durumda ve duygulanmada, bir istemede, bir yetenekte eşitlik için tehlikeli oldukları, şimdi ahlak görüşünü oluşturuyor. Burada da, korku, yeniden ahlakın aynasıdır. En güçlü ve en yüksek dürtüler, tutkuyla sökülüp atıldıklarında, bireyi ortalamanın, sürü vicdanının çukurunun çok üstüne ittiklerinde, toplumun kendine güveni yerle bir olacak, kendilerine olan inançları, omurgaları gibi parçalanacak: Böylece de, en fazla bu dürtüler damgalanacak, onlara karaçalınacak. Yüksek, bağımsız ruhluluk, bir başına kalabilme istemi, hatta büyük akıl tehlike olarak algılanacak; birey sürünün üstüne çıkararak ve komşusunu korkutan her şeye, bundan böyle kötü denecektir; haktanırlık, alçakgönüllülük, boyun eğmişlik, herkesi eşit kılıcı kafa yapısı, orta dereceli arzular, ahlaksal gerçeklik kazanıp saygı göreceklere. Sonunda son derece, barışa hazır koşullarda, insanın duygularını kesinleştirip sertleştirecek; eğitim fırsatı ve gereksinimi gittikçe azalacak ve her kesinlik, adalette bile vicdanı rahatsız etmeye başlayacak; her yüksek ve çetin soyluluk ve kendine güven hemen hemen bir hakaret olarak duyulacak, güvensizlik doğuracaktır; kuzu, dahası, “koyun” saygı kazanacaktır. Kendisine zarar verecek suçluların yanında olup bunu ciddiyetle ve onurla yapıp hastalıklı biçimde yumuşak ve şefkatli olduğunda, toplum tarihinde göz önüne alınması gerekli bir nokta var demektir. Cezalandırmak nedense biraz haksız görünüyor, - şurası kesin, “cezayı tasarlamak”, “ceza vermek gerekliliği” incitir onu, korku yaratır. “Onu tehlikesiz” kılmak yetmez mi? Neden hala ceza? Cezanın kendisi korkunç değil mi?” - bu soruyla, sürü ahlakı, korkaklık ahlakı en son sonucuna ulaşır. Diyelim ki, korkunun temeli olan tehlike tümüyle ortadan kaldırıldı, bu ahlak da ortadan kaldırılmış

olurdu böylece: Artık gerekmezdi, kendini bir daha zorunlu olarak duyurmazdı! Kim bugünün Avrupa’sının vicdanı kurcalasa bin ahlak kıvrımından ve kovuğundan aynı buyruğu bulup çıkaracaktır; sürü korkaklığının buyruğunu: ‘Bir gün korkulacak bir şeyin kalmamasını istiyoruz!’ Bir gün, bir kez - o günü isteme, o güne giden yol, bütün Avrupa’da “ilerleme”

demektir.

202

Hemen söyleyelim bir kez daha, yüz kez söylediğimizi, çünkü bugünün kulakları direniyor böyle hakikatlere -çünkü bizim hakikatlerimiz onlar- bugün hoş karşılanmaya hazır değil.

İnsanların benzetmesiz, dobra dobra hayvandan sayıldığını duyduğumuzda, bunun nasıl ağırlımıza gittiğini yeterince iyi biliriz; oysa, “modern düşünce” insanları için sürekli “sürü”,

“sürü içgüdücü” ve benzeri sözleri kullandığımızda neredeyse “suçlu” sayılacağız. Ne yapılabilir bunun için? Başkası elimizden gelmez: Tam burada bulunuyor, yepyeni sezgimiz.

Bütün bu ahlak temel yargılarında Avrupa’nın kendi etkisini sürdüğü ülkeleri de içine alarak ağız birliği ettiğini gördük: İnsan, Avrupa’da açıkça Sokrates’in bilmediğini sandığı şeyi biliyor, şu ünlü eski yılanın öğretmek üzere söz verdiği şeyi - bugün insan neyin iyi neyin kötü olduğunu “biliyor.” Şimdi, sürekli tekrarlayıp durduğumuzdan kulak tırmalayıcı olabilir, zor işitilebilir: Burada bilindiğine inanılan, burada özgü ve yergiyle kendi kendini yücelten, o kendisine iyi denen şey, sürü hayvanının içgüdücüdür: Bir patlamayla, üstünlükle, diğer içgüdüllere egemen olan ve bu değişme,

belirtisi olduğu büyüyen fizyolojik yaklaştırma ve benzetmelere göre sürer. Bugünün Avrupa'sının ahlakı sürü hayvanı ahlakıdır: - İşte, anladığımız kadarıyla, olanaklı olan, olması gereken diğer çeşitlerin yanında, önünde, ardında, bütün daha yüksek ahlakların üstünde yalnızca bir çeşit insan ahlakı, oysa bu ahlak böyle bir

“olanağa”, böyle bir “gerekirliliğe” bütün gücüyle direnir: İnatla, amansız bir biçimde söyler:

“Ben ahlakın kendisiyim, benim dışında başka hiçbir şey ahlak değildir!” -evet, en ince sürü hayvanı isteklerine izin veren, arka çıkan bir dinin yardımıyla, siyasal ve toplumsal kavramlarda bile, bu ahlakın gittikçe belirginleşen anlatımını bulduğumuz bir yere geldik: Demokratik hareket Hıristiyanlığın mirasıdır. Oysa, tempo daha sabırsızlar, sözü edilen içgüdünün acısını çekenler için hala çok yavaş ve uyutucudur; gittikçe kudurganlaşan havlamaları duyuluyor, gittikçe saklanamaz olan diş göstermeleriyle anarşist köpekler, şimdi Avrupa sokaklarında cirit atıyor. Huzurlu çalışkan demokratlara ve devrim ideologlarına karşı çıkıyor gibi görünüyorlar; hatta kendilerine “toplumcu” deyip “özgür toplum” isteyen ahmak felsefeci taslaklarına ve kardeşlik heveslilerine, oysa, aslında, özerk sürünün dışındaki her toplum biçimine temelli ve içgüdüsel düşmanlıkta herkesle birleşiyorlar (“efendi”, “uşak”

kavramlarını yadsımaya kadar vardırıyorlar işi - ni dieu ni maitre bir toplumcu deyiştir-); Herkesle birleşiyorlar, her özel sava, her özel hakka ve ayrıcalığa karşı dirençlerinde (son tahlilde her hakka karşı olmak demek bu: Çünkü herkes eşit olduğunda, kimsenin artık

“haklara” gereksinimi kalmaz-): Herkesle birleşiyorlar cezalandırıcı adalete güvensizliklerinde (sanki, zayıfların ezilmesi, bütün önceki toplumların zorunlu sonucuna karşı yapılmış bir haksızlıkmış gibi-); oysa, acıma dininde, tüm duyan, yaşayan ve acı çekenlerin duygularını paylaşmada yine herkesle birleşiyorlardı (aşağıdaki hayvana, yukarıdaki “Tanrıya” kadar: - “Tanrıyla acıma” aşırılığı demokratik çağa özgüdür); herkesle birleşiyorlar çığlıkta, acımanın sabırsızlığında, genel olarak acı çekmeye karşı duydukları ölümcül nefrette, seyirci kalabilmekteki, hemen hemen kadınısı beceriksizliklerinde, acı çekmeye izin verebilmek için; herkesle birleşiyorlar, çekimi altında Avrupa'nın yeni bir Budacılıkla tehdit ediliyor görüldüğu, özgür istemleri dışındaki karanlıklaştırma ve erkeksi olmayan incelemede. Herkesle birleşiyorlar, paylaşılan acımaya olan inançlarında, sanki o kendi başına bir ahlakmış gibi, yükseklik, insanların eriştiği yükseklik, geleceğin tek umudu, çağdaş insanın avuntusu, önceki günahlardan büyük bir arınmamış gibi: - Herkesle birleşiyorlar kurtarıcı olarak “kendi başlarına” sürülere, toplama olan inançlarında ...

203

Biz, farklı inançlar - biz, demokratik hareketi yalnızca siyasal kurumların bir çöküş biçimi değil ayrıca insanın küçülme biçimi, onun ortalama bir duruma getirilerek, değerinin düşürülmesi olduğunu düşünenler: Umutlarımızla nereye varacağız peki? - Yeni felsefecilere, başka bir seğış hakkımız yok; yeterince güçlü ve özgün ruhlara, karşıt değerlendirmeleri başlatıp “ebedi değerleri” yeniden değerlendiren, baş aşağı eden, geleceği haber edenlere, geleceğin insanına, bin yılın istemini yeni yollara zorlayıcı gücünü şimdide barındıran.

Geleceğin insanının kendi istemesinin, bir insan istemesine bağlı olduğunu öğretecek insana, şu şimdiye dek “tarih” denen saçmalılığın ve rastlantının tüyleri diken diken eden egemenliğinin köküne

kibrit suyu dökmek için, disiplin ve sıkı bir eğitim gözü pek atılımlarına ve tüm çabalarına zemin hazırlayacak olan - “en büyük sayı” saçmalığı, en son biçimidir tarihin-: Bunun için her hangi bir zamanda yeni bir tür felsefeciye ve buyurucuya gerek var, onunla karşılaştırıldığında yeryüzünde saklı olan, korkunç iyilikse ver ruhların solgun ve cüceleşmiş görüldüğü. İşte böyle önderlerin görüntüsüdür gözümüzün önündeki: -

bunu yüksek sesle söyleye bilir miyim size, özgür ruhlar? İnsanın kaynağını biraz yaratmak biraz sömürmek zorunda olduğu koşullar; bu görevleri yerine getirecek zorlanmayı duyması için bir ruhu böyle bir yükseklığe eriştirebilecek tahmini yollar ve denemeler; yani baskı ve çekiç altında vicdanın çelikleşeceği değerlerin yeniden değerlendirilmesi, tunçlaşmış bir yürek, bu sorumluluğun ağırlığını kaldırabilmesi için; öte yandan, böyle önderlere zorunluluk, ürkütücü bir tehlike, ortaya çıkmayabilen ya da sonu kötü olabilen ya da soysuzlaşabilen - işte bunlar bizim gerçek kaygılarımız, iç karartılarımız, bilirsiniz değil mi bunlar, siz Özgür ruhlar? Bunlar ağır, uzak düşünceler ve fırtınalar. yaşamamızın göğünden gelip geçen.

Olağanüstü bir insanın yolundan sapıp soysuzlaşmasında, görülen, tahmin edilen, yüreğimizi yakan acılar, ağır acılar, pek azdır. Oysa, "insanın" kendi soysuzlaşmasının yaratacağı toplu tehlikeyi görebilen ender gözleri olan biri, bizim gibi biri, insanın geleceği ile ilgili olarak oyunun - Öyle bir oyun ki, hiçbir el, Tanrının parmağını bile yer almıyor! - oynamış muazzam rastlantısallığı tanıyan biri, modern düşüncenin son derece anlamsız safdilliğinde ve güvenirliliğinde, dahası tüm Hıristiyan Avrupa'sının ahlakında gizli olarak yatan felaketi kestiren biri: Başka biriyle karşılaştırılmayacak endişeler yaşayan, -tek bakışta kavrar o, uygun bir birikimle, uygun şiddetle güç ve görev verildiğinde insandan devşirilebilecek tüm şeyi, vicdanının tüm bilgisiyle bilir; insan için en büyük olanakların henüz tüketilmediğini, tip insanın ne denli sık gizemli kararlar alıp yeni yollarla karşılaştığını: -en acılı anılardan çıkararak daha da iyi bilir ki, sefil şeyler karşısında, en yüksek derecede oluşan varlık, şimdiye dek tuzla buz olmuş, parçalanmış, batmış, kendisi sefil olmuştur. İnsanın toptan soysuzlaşması, düşerek bugünün toplumcu ahmaklarına ve düz kafalılarına “geleceğin insanı” olarak görülüyor, idealleri olarak! - İnsanın, yetkin bir sürü hayvanına doğru (ya da, onların dedikleri gibi, Özgür topluma doğru), bu soysuzlaşması ve küçülmesi, bu insanın eşit haklara ve savlara sahip cüce insana doğru hayvanlaşması olanaklı, kuşku yok bunda! Bu olanağı sonuna kadar düşünmüş biri, diğer insanların habersiz olduğu bir tiksintiyi daha tanıyacaktır - belki de bu yeni bir görevdir!...

ALTINCI ANA BÖLÜM

BİZ AKADEMİSYENLER

204

Ahlak dersi çıkarmanın burada da her zamanki duruma dönüşme — yani Balzac'a göre korkusuz montrer ses plaises olma tehlikesini göz önüne alarak, bugün tümüyle farkına varılmadan, sanki tertemiz bir vicdanla yapılmış izlenimiyle yerleşecek gibi görünen bilimle felsefe arasındaki uygunsuz ve zararlı sıralanma değişikliğine karşı çıkmaya çalışacağım. Görüşüme göre, insan yalnızca yaşantısından- yaşantı sadece kötü yaşantı mı demek? Kalkarak, böyle bir daha yüksek sıraya koyma sorusu üstüne konuşma hakkına sahip olabilir: Renkler üstüne konuşan kör adamın durumuna düşmeyelim diye ya da bilime karşı konuşan kör adamın sanatçıların ve kadınların

durumuna (“Ah şu kahrolası bilim! diyerek içgüdülerini ve şaşkınlıklarını iç geçirir, ‘her şeyin nasıl da bulur dibini’-) Akademisyenin bağımsızlık ilanı, felsefeden kurtuluşu, demokratik düzenin ve düzensizliğin daha incelmış

etkilerinden biridir, Akademisyenlerin kendi kendilerini yüceltmeleri, göklere çıkarmaları bugün doruğuna erişmiş durumda, en hoş ilkbaharını yaşıyor.- bu, övünme hoş koku anlamına gelmez. “Tüm efendilere paydos! — bu sıradan kaba insanın içgüdüleri aynı zamanda; bilimin başarılı biçimde kendini ilahiyattan uzak tutuşundan sonra, ilahiyat, felsefenin, uzun süre

“besleme kızı”ydı; şimdi tüm coşkunu ve anlayışsızlığıyla felsefe için yasalar koymaya,

“efendisiyle ‘ — ne diyebilirim ki! Felsefeyle oynamaya çalışıyor. Belleğim —

akademisyenin belleği, eğer akademisyensem ben! — genç doğa bilimcilerinden ve yaşlı doktorlardan (tüm akademisyenlerin en kültürlüleri ve en burunları havada olanlarından, meslektan filolog ve okul üyesi olanlardan söz etmezsek) felsefe ve felsefeciler hakkında işittiğim kibrin zayıflıklarıyla dolup taşıyor. Kah uzman ve aylaktı, iç güdüsel olarak tüm sentetik görevlere ve yeteneklere karşı çıkan; kah çalışkan bir işçiydi, ona kendini zedelenmiş, küçültülmüş olduğunu duyuran bir otium kokusuyla, felsefeci ruh düzenindeki soylu zenginlikle. Kah felsefede yalnızca bir dizi yadsınmış sistemlerden, kimseye “yararı olmayan”

boşa gitmiş harcamalardan başka bir şey görmeyen, yararlı insanın renk körlüğüydü. Kah maskelenmiş gizemcilik, bilginin sınırlarını düzeltme öne fırladı; kah tek tek felsefecilere olan saygısızlık, istemeden felsefeye olan saygısızlık biçiminde genelleştirildi. Son olarak, sık sık da, genç akademisyenler arasında, felsefeyi coşkulu hafifsemeleri arkasında, felsefecinin kendi kötü etkisini gördüm; tümüyle boşlanan felsefecinin kendi kötü etkisini gördüm; tümüyle hoşlanan felsefecinin, bir başka felsefecinin etkisini ortadan kaldırıcı değerlendirmelere girişmeden:- sonuçsa, felsefeye karşı toptan bir keyifsizlik. (Örneğin Schopenhauer’ın en yeni Almanya’ya etkisi böyle görünüyor: - Hegel’e karşı, akıllıca, olmayan öfkesiyle, tümüyle en son Alman kuşağının Alman kültürüyle bağını koparmayı başardı; öyle bir kültür ki oy, her yanıya ele alındığında, tarihsel anlamın bir yüksek, bir kahince inceliği vardı onda: Oysa, bu noktada Schopenhauer, tümüyle zayıf, duyarsız Alman olmayan bir dehaydı. Bütün bunlar göz önüne alınıp genişçe düşünüldüğünde, her şeyin üstündeki insani, çok insani yanı, kısaca en yeni felsefenin yoksulluğunun kendisiydi belki, kaba insanın içgüdülerine kapılarını açıp da felsefeyi yıkan. Modern dünyanın tümüyle Hareklit, Platon, Empedokles ve adları her ne ise, böylesi kral soylu, görkemli ve münzevi ruhlardan nasıl tümüyle yoksun olduğunu ve felsefeyi temsil etmeleri bakımından bugünkülerin moda sayesinde, ne kadar yüksekte iseler gerçekte o kadar aşağıda buldukları kabul edilmelidir. - Örneğin Almanya’da, iki Berlin Aslanı, anarşist Eugen Dühring ile Malgamacı Eduard von Hartmann -, yiğit bir bilim adamı, daha iyi bir tip olduğunu, daha iyi bir soydan geldiğini hissedebilir. Özellikle kendilerine “gerçeğin felsefecileri ya da Positivist”

denilen, tehlikeli güvensizliklerini, genç hırslı akademisyenlerin ruhlarına sokan şu karma karışık felsefecilerin görünüşüdür: Kendileri en iyisinden akademisyen ve uzmanlardır, sahibidirler!- Bunların topu yenilmiş, bilimin egemenliğinde geri getirilmiş insanlardır; herhangi bir anda kendilerinde daha fazlasını istemişlerdir, bu “daha fazla”ya hakları olmadan, bunun sorumluluğunu taşımadan- ve şimdi, sözleriyle ve eylemleriyle, onurlu, kinli, intikamcı, efendi görevine inançsızlığı,

felsefenin efendiliğini temsil ediyorlar. Sonuçta: Başka ne olabilirdi ki! Bilim geliştirmekte bugün, temiz vicdanı ışıltıyor yüzünde, yavaş yavaş

tüm felsefe batarken, bu çağımızın felsefe kırıntısı, alay etme duygusu ve acıma değilse de, güvensizlik ve keyifsizlik uyandırıyor. Felsefe, 'bilgi kuramı'na indirgendi, aslında korkak, durağan, bir çekiniklik öğretisidir: Eşiği asla geçmemiş bir felsefe, acıyla, geçme hakkını kendinden esirgeyen- Son can çekişmesi içinde bir felsefedir, sonu gelmiş, son nefesini vermekte olan, acıma uyandıran. Böyle bir felsefe nasıl egemen olacak ki!

205

Felsefecinin gelişme yolundaki tehlikeleri, bugün aslında o kadar çeşitli ki, insan hala bu mayanın olgunlaşıp olgunlaşmayacağından kuşku duyuyor. Bilimlerin alanı ve kulesi müthiş

bir biçimde büyüyor, öğrencinin hala yorgun olması ya da herhangi bir yerde durup

“uzmanlaşması” olasılığı da bununla birlikte büyüyor: Böylece hiç de yüksekliğine erişemiyor, yani kuşbakışı çevresine, aşağıya bakabileceği yüksekliğe. Ya da bu yüksekliğe çok geç erişiyor, en iyi zamanlarını, gücünü geride bıraktığında; ya da hırpalanmış, lanetlenmiş, soysuzlaşmış olarak; artık görüşü, tam değer yargıları artık çok az anlam taşıdığına. Tam da bu entelektüel vicdanının inceliği belki onu yolundan geciktiren, geç kalmasına yol açan; yarım yamalaklığa, bin ayaklılığa, bin antenliliğe düşmekten korkuyor; iyi biliyor, kendine olan saygısını yitirmiş birinin artık bilim alanında buyruk verip önderlik edemeyeceğini: Büyük aktör, felsefi bir Cagliostro, bol keseden atan biri, kısaca ayartıcı olmadıkça. Bu sonunda bir beğeni sorusudur: Vicdan sorusu olmasa bile. Buna ek olarak, felsefecinin zorunluluğunu iki katına çıkaracak olan şu: Felsefeci, kendinden, bilimlerle ilgili değil de, yaşama, yaşamın değeriyle ilgili bir evet ya da hayır yargısı bekliyor, - böyle bir yargıya sahip olmanın, bir hak ya da dahası bir görev olduğuna inanmayı istemeye istemeye öğreniyor; yalnız bu yargıyı en kapsamlı olandan- belki de en bozucu, en paramparça edici olandan- elde edecektir; sık sık duraksatan, kuşku veren, susturucu yaşantılardan çıkarak, bu hakka ve inanca giden yolu öğrenmelidir. Aslında kalabalıklar, uzun süre felsefeciyi yanlış

anladı ve bir başkasıyla karıştırdı: Bilim adamıyla ve ideal akademisyenler, dinin yücelttiği biriyle, duygusuzlaştırılmış, dünyasızlaştırılmış bir yobazla, Tanrı sarhoşu; bugünlerde kim

“bilgece”, “felsefeci gibi” yaşadığı için övülüyorsa, bunun anlamı “kurnazlık ve yalıtılmışlık”tan başka bir şey değil. Bilgelik: Kaba insana bir kaçış olarak görünüyor. Berbat bir oyundan iyi bir durumda çıkabilmek hüneri; oysa sahici filozof - bize görüldüğü gibi değil mi dostlarımız? - felsefi olmayan, bilgece olmayan bir biçim de yaşar, hele hiç de kurnazca değil, yüz yaşama çabasının, ayartıcılığının yükünü ve görevini taşır: - sürekli tehlikeye sokar kendini, tehlikeli bir oyun oynar..

206

Deha karşılaştırıldığında, yani üreten ya da doğuran bir varlıkla, bu iki sözcüğün en geniş

anlamıyla-, akademisyenin, sıradan bilim adamının hep bir geçkin bir kız kurusunu andıran yanı var: Çünkü onun gibi insanlığın bu iki değerli işleriyle tanışıklığı yok. Aslında, akademisyen ve geçkin kız

kurusunun ikisinin de saygı değerliliği ödün karşılığıdır - ödün verilince saygı değerlilikleri vurgulanır - oysa, ödün verme, zorunda oluşumuz sıkıntı verir bize. Yakından bakalım: Kimdir bilim adamı? İlk soylu olmayan bir insan tipidir, soylu olmayan bir insan tipinin erdemleriyle, yani egemen olmayan bir tiptir, ne buyurgan ne de kendi kendine yeten: Çalışkanlığı vardır, düzendeki, sıralamadaki yerini sabırla kabul eder; yetenekleri ve gereksinimlerinde ölçülü ve dengelidir; benzerlerine ve benzerlerinin gereksinmelerine karşı içgüdüsel vardır; örneğin, biraz şu bağımsızlık ve yeşil otlak, huzurlu bir çalışma olmaksızın, şu onur ve tanınma hevesi (her şeyden önce, tanınma, tanınmışlık şart koşular-), şu iyi bir ad taşımanın gün ışığı, şu kendi değerlerini ve çıkarlarını, tekrar tekrar yenmek zorunda olduğu, bütün bağımlı insanların ve sürü hayvanlarının yüreklerinde tortu olan iç güvensizliğiyle perçinleme. Umulacağı gibi, akademisyenin bir de soylu olmayan hastalıkları ve yakışsız davranışları vardır: Küçük kıskançlıklarla doludur, erişemeyeceği yüksekliklerde bulunanlarda alçak olanı gören keskin gözlere sahiptir. Kendini koyuvermişlere güvenir de çağıl çağıl akanlara güvenmez; büyük akıntılar insanın önünde tümüyle soğur ve içine kapanır, - gözleri dümdüz, coşkusuz bir deniz gibidir; hiçbir sevinç ve duygudaşlığın dalgalandırmadığı. Akademisyenin en kötü ve en tehlikeli yeteneği, tipindeki sıradanlık içgüdüselinden gelir: Alışılmamış insanı içgüdüsel olarak yok etmeye çalışan, her gerilmiş yayı kırmaya ya da - daha da iyisi!- gevşetmeye çabalayan şu Cizvitçiliğin sıradanlığından. Gevşetmeye, yani, saygıyla, sakınan bir elle doğal ki-, alışılmamış acımayla gevşetmeye Cizvitçiliğin gerçek hüneri, kendini her zaman acıma dini olarak sunmayı bilen-

Nasıl da hoş karşılarız nesnel tını hep teşekkürle - kim bir kez olsun tüm öznellikten ve onun lanet olası ipsissimositat'inden ölesiye bıkmış usanmamıştır ki! - Sonunda, bu teşekkürümüzde dikkatli olmayı öğrenmeliyiz, abartmaktan kaçınmalıyız; çünkü bugünlerde kişisizleştirme, kendisizleştirme, sanki kendi başına bir amaç, bir kurtuluş bir nurlanma gibi kutlanıyor: Bu, genellikle, karamsar okulun içindeki bir durumdur; “Çıkarısız bilgiye en yüksek onuru verecek iyi bir sebebe de dayanır. Nesnel insan, karamsarlar gibi hakaret edip sövüp saymayan, ideal akademisyen, bilimsel içgüdüsel binlerce yarım ve tam başarısızlığının ardından, bir kez iyice gelişip sonuna erişti mi, kesinlikle var olan en değerli aygıttır: Ama, daha güçlü birinin ellerine aittir. Yalnızca aygıttır; şunu diyebiliriz: Bir aynadır

- “kendi başına bir amaç” değildir Nesnel insan, aslın da bir aynadır: her şeyden önce, bilinmesi istenen her şeye boyun eğmeye alışkıdır, “yansıma” ve bilmede bulunan zevkten başka bir zevke sahip olmaksızın, - bir şey gelinceye dek bekler, sonra yumuşak biçimde yazar kendini, en hafif ayak izleri, ruhunsu varlıkların hızlı geçişleri üstünde ve derisinde yitip gitmesin diye. Onda hala “kişi” olarak kalan, ona rasgele sık sık keyfe bağlı; daha sık da rahatsız edici gelir: Böylece o, tümüyle, kendine yabancı şekillerin ve olayların geçip gittiği, yansıma yaptığı bir yer olur. “Kendisi”ni bir çabayla yeniden gözden geçirir; sık sık da yanlış

yapar; kendini kolaylıkla başkalarıyla karıştırır; gerçek gereksinmelerini anlamayı beceremez, salt bu açıdan dangıl dungul ve sünepedir. Belki de sağlığından dolayı rahatsızdır ya da dostlarının ve kadınların boğucu daracık atmosferinden ya da arkadaşsızlıktan toplumsal ilişkilerinin eksikliğinden - evet, kendini bu sıkıntılar üstüne düşünmeye zorlar: Heyhat!

Düşünceleri sendeleyip durur; daha genel bir durumda, kendine nasıl yardım edeceği konusunda yarın, dünkünden daha azını bilecektir. Kendini nasıl ciddiye alacağını artık bilemez, bunun için

zamani da yoktur: Sevinçlidir, dertlerinin eksikliğinden değil, dertlerini çözecek parmaklarının ve tutanaklarının eksikliğinden. Her şeyi. her yaşantıyı hoş karşılama alışkanlığı, güneşli ve safdil konukseverliği, karşısına çıkan her şeyi kabul edivermedeki önlemsiz iyilikseverliği, evet ve hayıra tehlikeli kayıtsızlığı: Ah! Yetmez mi bu erdemlerinden dolayı çekmek zorunda kaldığı sıkıntılar!- İnsan olarak, genelde, kolayca erdemlerinin caput mortuum'u oluverir. Aşk ve nefret istenirse ondan, Tanrı kadın ve hayvanın anladığı aşk ve nefret: Elinden geleni yapar, verebildiğini verir. Oysa, çok fazla değilse, şaşırılmamalı, - tam burada sahteliğini, kırılabilir inceliğini, sorgulayabilirliğini ve çürüklüğünü gösterir. Aşkı zorlamadır; kini, yüzeysel ve oldukça un tour de force'dur, bir budalalık ve abartma. Çünkü, ancak nesnel olduğunda sahici olabilir o: Ancak sevinçli "bütüncülüğünde", "doğa"dır ve

"doğaldır. Aynalı ruhu, sürekli kendini parlatarak, nasıl onaylayıp nasıl yadsıyacağını bilmez artık; buyurmaz, tahrip de etmez, Leibniz'le birlikte Je ne mépresque rien der: Şu Presque'i görmezden gelip değersiz bulmamalı! Örnek bir insanın da değildir; ne kimsenin önünden gider ne de ardından; genellikle kendini uzakta tutar, iyi ve kötü arasında bir tarafı tutacak bir sebebinin olmaması için. Uzunca bir süredir felsefeciyle karşılaştırıldığında, Sezar'a bir eğiticiyle ve kültürün güçlü adamıyla. Çok büyük onurlar verilir ona, onda asıl olan unutulur,

- bir aygıttır o, bir esir parçası, esir ama, kesinlikle çok incelmış tipteki esir, oysa kendisi presque rien. Nesnel insan bir aygıttır, pahalı, kolayca bozulabilir, solabilir ölçü aygıtı; bir aynalar düzeneği olarak saygı duyulmalı, çok dikkatli bakımı yapılmalıdır; bir amaç değildir ama; bir çıkış ya da yükseliş; bir aynalar düzeneği olarak saygı duyulmalı, çok dikkatli bakımı yapılmalıdır; bir amaç değildir ama; bir çıkış ya da yükseliş; bütüncül bir insan da değildir ki, var olanların geri kalan kendini haklı kılsın onda, sonuç değildir - ve başlangıçtan daha az bir şeydir, bir üretme ve ilk neden, dayanıklı değildir, güçlü, kendine dayalı efendi olmak isteyen: Narindir oysa, püf deyince yok olan ince hareketli bir kalıptır, kendisini "şekillendirmek" için herhangi bir maddeyi ve içeriği beklemek zorunda kalan, - alışılmış anlamıyla içeriksiz,

"kendisinden yoksun" bir insandır. Sonuç olarak kadınlar için hiçbir şeydir in paranthesi **208**

Bugün felsefecinin biri kuşkucu olmadığı izlemine yaratsa, - umarım, yukarıda nesnel tin üstüne söylenenlerden, bu açık değil mi? - bütün dünya canı sıkkın dinleyecek onu; çekinerek bakacaklar ona, birçok sorular, sorularla karşılaşacak... Evet, son zamanlarda bir güruh haline gelen korkak dinleyiciler arasında bundan böyle tehlikeli bulunacak. O kuşkuculuğu yadsıdığına, uzaklardan gözdağı veren şeytansı bir gürültü duymuş gibi olurlar, sanki yeni bir patlayıcı deneniymiş gibi bir yerlerde, belki ruhun bir dinamiti, belki de yeni bulunmuş

bir Rus nihilin'i bonae voluntatis bir karamsarlık, salt "hayır" demekle, "hayır"ı gerçekleştiren. Bu çeşit "iyi isteme"ye karşı - yaşamı gerçekten etkin olarak bir yadsıma istemesi - tarihin kabul edeceği gibi, kuşkuculuktan daha iyi uyutucu ve yatıştırıcı yoktur, uysal, sevimli, uyuşturucu bir afyon olan kuşkuculuktan; Hamlet'in kendisine bile, bugün çağımız doktorlarınca, "ruha" karşı, ruhun yeraltından gelen gürültülerine karşı, ilaç yazılıyor.

Tüm kulaklar artık bu berbat gürültüyle dolmadı mı, der, kuşkucu, sessizliğin dostu ve bir çeşit güvenlik polisi! "Bu yeraltı 'hayır'ı, korkunç! Kes sesini, sen karamsar köstebek!"

Kuşkucu, bu narin yaratık, kolaycacık korkuveren; vicdanı her “hayır” karşısında titremeye eğitilmiş, gerçekten kararlı ve zor “evet” de bile ısırılmış gibi hissetmeye. Evet! ve hayır! -

onun için ahlaka aykırıdır; tersine, erdemlerini soylu bir çekiniklikle bir şenlik haline getirmeyi sever; Montaigne ile birlikte şunu der: “Ne biliyorum?” ya da Sokrates’le: Montaigne ile birlikte şunu der: “Ne biliyorum?” ya da Sokrates’le: “Bilmediğimi biliyorum”

ya da “Burada kendime güvenmiyorum, burada hiçbir kapı açık değildir bana”. Ya da: “Açık olsa bile, niçin girilsin ki?” Ya da “Ne yararı var bu tez elden var sayımların? Hiçbir varsayımda bulunmamak iyi beğenin parçası olabilir. Çarpık çurpuk olanı düzelterek gitmek zorunda mısınız? Her deliği üstüğü ile kapamak zorunda mısınız? Zaman yok mu?

Zamanın zamanı yok mu? Şeytan herifler, bekleyemiyor musunuz? Belirsizliğin çekiciliği var; Sfinks de bir Circedir, Circe de bir felsefeciydi” - Böylece kuşkucu kendinin avutur; gerçekten böyle bir avutmaya gereksinimi vardır. Çünkü, kuşkuculuk, çok yönlü fizyolojik özelliğin belli bir ruhsal ifadesidir; günlük dilde sinir zayıflığı ve hastalığı denir; uzun süre birbirinden ayrılmış ırklar ve sınıflar birdenbire, kararlı bir biçimde bir araya getirilince ortaya çıkar. Yeni kuşak, sanki değişik ölçüler ve değerlerde, kanına tüm huzursuzluk, bozgun, kuşku, sınama yanılmayı miras almıştır; en yaşamsal kuvvetler ket vurucu biçimde çalışmakta, erdemler birbirlerini büyütüp güçlendirmeye izin vermiyor; denge, ağırlık merkezi, dik durma, bedende ve ruhta eksiktir. Bu melezlerde en derinden hasta ve soysuzlaşmış olan istemedir: Kararlarında bağımsız olmayı istemedeki gözüpek zevki artık bilmiyorlar, - “özgür isteme”den kuşku duyuyorlar, düşlerinde bile. Anlamsız, apansız, köktenci, sınıfların sonuçta ırkların karışımı denemesine sahne olan günümüz Avrupa’sı, baştan aşağıya kuşkucudur; kah şu hareketli kuşkuculukla sabırsız ve açgözlü, daldan daha sıçrayan; kah soru işaretleriyle aşırı yüklü bir bulut gibi mahzun, - sık sık, ‘isteme’ sinden ölümüne bıkkın! İsteme kötürümlüğü: İnsan bugün bu kötürümü nerelerde oturuyor bulmuyor ki! Nasıl da sık sık süsleniyor! Süsleri ne de ayartıcı görünüyor! Bu hastalık için en güzel, görkemli ve yalancı giysiler var; bugün vitrinlerde görünenlerden çoğunu, örneğin

“nesnellik”, “bilimsellik”, “l’art pour l’art”, “istmeden arınmış saf bilgi” oluşturuyor; bunlar süslenmiş kuşkuculuk ve isteme kötülüğüdür. – Avrupa’nın hastalığının bu tanısına, bütün yüreğimle katılıyorum, - isteme hastalığı Avrupa’ya eşit olmayan bir biçimde dağıtılmıştır: Kendini en büyük ve en çeşitli biçimde, kültürün en uzun süre yurtlandığı yerde gösteriyor; barbar hala - ya da yeniden - Batı kültürünün gevşek giysileri altında hak iddia ettiği ölçüde ortadan kalkıyor. Buna göre, bugünkü Fransa’da, kolayca anlaşılıp açıkça kavranabileceği gibi, isteme en kötü biçimde hastadır. Ve Fransa, hep ruhundaki uğursuzlukları, felaketleri, çekici ve ayartıcı biçimlere dönüştürmede ustaca bir hünere sahip o Fransa, bugün, Avrupa’ya olan kültürel üstünlüğünü okul olarak gösteriyor; kuşkuculuğun tüm alımını sergiliyor. İsteme gücü, uzun bir süredir, Almanya’da biraz daha fazladır; Kuzey Almanya’da, Orta Almanya’dan daha fazladır; oysa, hala İngiltere’de, İspanya’da ve Korsika’da çok daha şiddetlidir; orada mıymıntılığa, burada kalın kafalılığa bağlı olarak, - İtalya’dan hiç söz etmezsek, ne istediğini bilmeyecek kadar genç, hala istemeyi becerebileceğini kanıtlaması gereken-, ama en güçlüsü, en şaşırtıcı olan, şu muazzam ara bölgede, Avrupa’nın sanki Asya’ya doğru gerisin geriye aktığı Rusya’dadır. Orada, isteme gücü uzun süreden beri birikmekte, istiflenmektedir; orada isteme bekliyor- yadsıyan isteme mi yoksa evetleyen isteme mi, bir deyimle söylersek Avrupa’yı en büyük tehlikesinden kurtararak, ayrıca, iç patlamalar da gereklidir; imparatorluğu küçük birimlere

parçalayacak, her şeyden önce parlamenter saçmalığı işe sokarak, herkesin kahvaltısında kendi gazetesini okuma yükümlülüğü ile.

Bunları istediğim için söylemiyorum: Yüreğimde olan tam tersi, artan böyle bir Rus tehlikesini demek istiyorum: Avrupa'nın eşit ölçüde tehlikeli olması için çözmesi gereken, yani, bir tek isteme kazanmak için, bütün Avrupa'ya egemen olacak yeni bir kast aracılığıyla, kendi, uzun, korkunç istemesiyle amaçlarını binlerce yıl öteye yöneltebilen: Böylece, uzun sürmüş masal okuma komedisi, küçük devletlerin, hanedanlıkların, demokrasilerin bölünmüş

istemeleri sona erecektir. Küçük politika zamanı geride kaldı: Gelecek yüzyıl, yeryüzünü ele geçirme kavgasını getirecektir; - büyük politikaya zorlayacaktır.

209

Biz Avrupalıların açıkça girdiği yeni savaşçı çağın belki de daha başka, daha güçlü bir kuşkuculuk çeşidinin gelişmesine ne ölçüde uygun olabileceği üstüne şimdilik yalnızca açıklayıcı bir masal anlatacağım. Alman tarihinin dostları kolayca anlayacaklar. Şu yakışıklı insan azmanı bombacılar çarçabuk heveslenen Prusya Kralı gibi, bir askeri ve kuşkucu deha

- aslında onunla zafer kazanmış bir biçimde ortaya çıkan şu yeni Alman tipi - Büyük Frederik'in kuşku uyandırıcı deli babası, tek bir noktada turnayı gözünden vuran deha : 0

zamanda Almanya'da neyin eksik olduğunu, hangi eksikliğin, diyelim ki eğitim ya da toplumsal düzen eksikliğinden yüz kez daha endişe verici ve acil olduğunu biliyordu. - Genç Frederik'e karşı sevgisizliği, derin bir içgüdünün yarattığı korkudan geliyordu. İnsanlar eksikti: En acı yürek burkuntusuyla, kendi öz oğlunun yeterince insan olmadığından kuşku duyuyordu. Bunda yanılıyordu: Ama, onun yerinde olup da yanılmayan biri olabilir miydi?

Oğlunun tanrıtanımazcılıkla bir esprit ile, zevk düşkünü, hafifmeşrep nüktedan Fransız insanı ile soysuzlaştığını görüyordu: Bunların arkasında büyük bir kan emici, kuşkuculuk örümceğini görüyordu; iyi ve kötü karşısında artık yeterince sert olmayan, iflah olmaz bir yürek sefaletinden, artık buyurmayan, buyuramayan parçalanmış bir istemden kuşku duyuyordu. Oysa, aslında, bu arada, daha tehlikeli ve daha çetin yeni tür bir kuşkuculuk geliyordu - bunun ne ölçüde babasının nefretiyle yalnızlığa tutsak edilmiş bir istemenin buz tutmuş hüznüyle çabuklaştırılıp çabuklaştırılmadığını kim bilir? - Savaşın ve zaferin dehasıyla en yakından ilgili olan gözü pek erkeksiliğin kuşkuculuğu Büyük Frederik'in şekliyle girdi.

Bu kuşkuculuk karamsar ama, yakalar yine kendini; aşağılar ama sahip olur da, inanmaz ama kendini bu süreçte yitirmez; ruha tehlikeli bir özgürlük verir; ama yüreği sağlam tutar; Alman kuşkuculuğudur bu, Frederikçiliğin devamı olarak ruhu yüceltir, işte bu kuşkuculuk uzun süre Avrupa'yı Alman egemenliğine, onun bunalımlı güvensizliğine soktu. Büyük Alman filologlarını ve tarih eleştirmenlerinin zapt edilmez ölçüde güçlü ve sert erkeksi karakterleri (doğru olarak görüldüğünde, tümü de yıkımcı ve sanatçılardı) yeni bir Alman ruhu kavramı giderek kristalleşti; müzikteki ve felsefedeki bütün romantizmine karşın; erkeksi kuşkuculuk özelliği kararlı bir biçimde egemen oldu: Örneğin, bakıştaki gözü karalık olarak, yüreklilik ve çözümlene sertliği olarak, tehlikeli keşif gezilerinin, manevi hale getirilmiş tehlikeli ve yapayalnız gökyüzü altında kuzey kutup gezilerini sert

istememesi olarak. Sıcakkanlı, yüzeysel insanlık-insanının, bu ruh önünde haç çıkardığında, geçerli gerekçeleri olabilir: cet esprit fataliste, ironique, méphistophélique diyor Michelet, ürpermeksizin, Avrupa'yı "dogmacı uykularından" uyandıran Alman ruhundaki bu "insan"dan korkmanın ayırıcı özelliği üstüne kafa yormak istenirse, bu kavramla yer değiştiren eski kavramı anımsamalı. - Erkekleşmiş bir kadının ölçüyü kaçırmış desteksiz bir görüşle Almanları Avrupa'ya yumuşak, iyi yürekli, zayıf iradeli, şairane aptallar olarak göstermeye kalkışının üstünden çok uzun süre geçmedi.

Sonunda Napolyon'un Goethe'yi görmeye geldiği zamanki şaşkınlığını insan, yetesiye derinlikle anlayacak; yüzyıllardır, "Alman Ruhunu"ndan ne anlaşılmalı olduğunu ortaya koyacak. "Volilà un homme!" demişti Napolyon, - anlamı şuydu: "Ama bu insan! Ben bir Alman bekliyordum karşımda!"-

210

Geleceğin felsefecilerinin tasarımındaki bazı özellikler, en son sezdirmeye çalıştığımız anlamıyla, onların kuşkucu olup olmadıkları konusunda belki de bir soru uyandırabilir kafamızda; böyle düşündüğümüzde, bu felsefecilerin yalnızca bir özelliğini göstermek olacaktır; tüm özelliklerini değil. Eşit ölçüde, onlara eleştirmen de denebilir; kesinlikle deneyimin insanları olacaktır onlar. Vaftiz etmeye kalktığım bu adla, açık açık deneyimi, deneyimdeki zevki vurgulamış oluyorum. Bedenleri ve ruhları içinde eleştirmenler olarak yeni, belki daha geniş, belki de daha tehlikeli anlamlı deneyler yapmayı sevdikleri için mi böyleydi, bu bilgi için yanıp tutuşmalarında, demokratik bir yüzyılın hımbıl, kadınımsı beğenisinin onaylayabileceğinden daha öteye, gözüpek, acılı aramalarla gitmek zorunda mıdır? Kuşku yok: Gelmekte olan felsefeciler, en azından bu ciddi, sorunsuz olmayan, eleştirmenle kuşkucuyu birbirinden ayıran nitelikleri bir kenara koymak istiyorlar: Değer ölçülerindeki kesinliği, bir yöntem birliğinin bilinçli uygulamasını, açık göz yürekliliği, birbaşına kalabilmeyi, kendini kendi başına yargılayabilmeyi demek istiyorum; evet, "hayır"

diyebilmeyi, şeyleri birbirinden ayırmayı zevkle kabul ediyorlar; belli bir temkinli zalimlikle, yürek kanadığı zaman bile, inceden inceye, kendinden emin biçimde bıçağı nasıl kullanacaklarını biliyorlar. İnsancıl insanların isteyebileceklerinden daha sertler (belki de, her zaman yalnızca kendilerine karşı değiller); "hakikat"le, "hoşlandıkları", "yüceldikleri",

"esinlendikleri" için kırıştırmıyorlar: - tersine, çok az inançları var, düpedüz hakikatin böyle zevk verici duygulara eşlik edeceğine. Bu çok ciddi ruhlar gülümseyecekler, birisi onlara şunları söylediğinde: "Bu düşünce yüceltiyor beni: Nasıl da hakikat olmaz?" ya da: "Şu iş

keyif veriyor bana, nasıl da güzel olmaz?" ya da: "Bu sanatçı beni daha büyük kılıyor, nasıl da büyük olmaz?" - Belki de yalnızca gülümseyecekler; coşkulu, idealist, kadınsı, erselik ve bunun gibi olan her şeyden bir tiksinti duyacaklar ve kim onları yüreklerini en gizli köşelerine dek izlerse, Hıristiyanca duyguların "Antik beğenilerle", giderek "modern parlamentercilikle"

uzlaştırılması için en ufak bir niyet bulamayacaktır (böylesi uzlaştırıcı çabaların, bizim pek güvenilmez, dolayısıyla da uzlaşımçı yüzyılımızda felsefeciler arasında bile olup bittiği söylenir). Eleştirel disiplin, arınmışlıktaki ve ruhsal şeylerin ciddiliğindeki alışkanlık, yalnızca kendileri için olmamak üzere, bu felsefecilerce 'talip' edilecektir; onları bir süs eşyası gibi sergileyeceklerdir, - yine de kendilerine bu açıdan eleştirmen denmesini istemeyeceklerdir.

Bugünlerde istenerek ulaşılan şu sonuçlar, onlara felsefenin bir yüzkarası gibi gelmiyor:

“Felsefenin kendisi eleştiridir, eleştirel bilimdir - bunların dışında hiçbir şeydir!” Felsefenin böylesi değerlendirilmesi, Fransa’daki ve Almanya’daki bütün pozitivistleri sevindirebilir (-

Kant’ın yüreğini ve beğenisini de pohpohlayabilir-): Yeni felsefecilerimiz yine de söyleyecekler: Eleştiri felsefecinin aygıtıdır; aygıt olarak, felsefecilerin kendisi olmaktan çok uzaktır. Şu büyük Könisbergli Çinli bile yalnızca büyük bir eleştirmendi.

211

Israrla söylüyorum, artık felsefe işçilerinin, bilim adamlarını felsefeciyle karıştırılmasına son verilmeli, - tam bu noktada kesinlikle “herkese hakkını ver” ne çok fazlasını ne de çok azının ilkesi kullanılmalı. Hizmetçilerinin, felsefenin bilimsel işçilerini durup kaldıkları - durmak zorunda oldukları, bütün basamaklarda bir kez durmuş olması olgusu gerçek felsefecinin eğitimde gerekli olabilir. Kendisi belki bir eleştirmen, bir kuşkucu, dogmacı, tarihçi, şair, koleksiyoncu, gezgin, bilmece çözücüsü, ahlakçı bilici (kahin), “özgür ruhlu”, tüm insan değerlerini, değer duygularını kuşatacak, birçok değişik gözle, vicdanla, yüksekte her uzaklığı, derinden her yüksekliği, köşeden her genişliği görebilecek hemen her şey olabilir.

Ama bütün bunlar ödevinin önkoşullarıdır: Bu görevin kendisi farklı bir şey gerektirir-

önderin değerleri yaratmasını ister. Bu felsefe işçileri, Kant ve Hegel gibi soylu örneklerden sonra, herhangi bir büyük değer biçme olgusunu - yani, egemenlik kazanan eski değer koymaları değer yaratmaları, bir süre için “hakikat” diye adlandırılan şeyleri belirleyip formüllere sokmak zorundadırlar; mantık ya da politika (ahlak) ya da sanat alanında. Bu araştırmacıların görevidir, şimdiye dek olup biteni, değerlendirilen her şeyi açık, seçik, kavranabilir, elle tutulabilir kılmaz, uzun olan her şeyi kısaltmak, “zamanın” kendisini bile, tüm geçmişi yenmek; onun sayesinde kesinlikle her ince mağrurun, her sert istemenin doyum sağlayacağı bir muazzam ve harika görev. Oysa has felsefecileri buyurucu ve yasa koyucudurlar: “Bu olmalı!” derler, önce insanın nereye, hangi amaçla sorusunu belirlerler.

Bunu gerçekleştirirken felsefe işçilerinin ön hazırlıklarına sahiptir, tüm geçmişi yenenlerin, -

yaratıcı ellerle geleceği kavrarlar, tüm olanlar ve olmuş olanlar için araç, aygıt, çekiç olan onlar için, “bilmeleri” yaratmadır, yaratmaları bir yasa koymadır, hakikat istemeleri - güç istemeleridir - Böyle filozoflar var mı bugün? Oldu mu böyle filozoflar? Olmamalı mıdır?..

212

Bana gittikçe öyle görünüyor ki, yarınların ve öbür günlerin zorunlu insanı olarak felsefeci, kendini her zaman kendi gününe düşman buldu, bulmak zorundaydı: Düşmanı her zaman bugünün idealiydi. Şimdiye dek bütün insanlığın bu olağanüstü ileri götürücüleri, felsefeci denilenler, kendilerini pek bilgelik dostu olarak değil de, daha çok, tedirgin edici ahmaklar, tehlikeli soru işaretleri olarak duyanlar- görevlerini, çetin, istenmeyen, kaçınılmaz görevlerini, sonunda görevlerinin büyüklüğünü, çağlarının kötü vicdanı olarak bulurlar. Neşterlerini, çağlarının erdemlerinin göğsüne, bu erdemler

yaşarken vurduklarında, kendi gizlerini ortaya koydular: İnsanın yeni büyüklüğünü, kendini büyültmesine açılan bir gidilmemiş yolu bilmek için. Her zaman, ne de çok iki yüzlülüğü, rahata düşkünlüğü, bırakınız gitsinciliği, bırakınız düşsüncülüğü gözler önüne serdiler, ne de çok yalancı çağlarının ahlakını en onurlu tipi altında örttüler, ne de çok erdemi çürüğe çıkarttılar; her zaman dediler: Oraya gitmeliyiz, oradan, bugün, en azından eviniz olan yere. Herkesi bir köşeye, bir uzmanlığa sıkıştıran “modern”

düşünceler karşısında, bir felsefeci, eğer bugün felsefecilerin varlığından söz edebilirsek, insanın büyüklüğünü bulmaya zorlanacaktır, “büyüklük” kavramını tümüyle kendi genişliği, kendi çokluğu, kendi çokluktaki bütünlüğü içinde: Üstelik, insanın ne denli ağır, ne denli çok şeyi alıp taşıyabildiğine, ne denli uzağa, sorumluluğunu genişletebileceğine göre değeri ve derecelerini belirler. Bugün, çağın beğenisi ve erdemi, istemeyi zayıflatmış ve güçsüzleştirmiştir; hiçbir şey isteme zayıflığı kadar acil değildir: Felsefecinin idealinde, bu yüzden, uzun dönemli kararlar için, tam bu isteme gücü, sertliği, yetisi “büyüklük” kavramına ait olmalıdır; tam zıttı bir öğretiyile aynı sağlam gerekçelere dayanarak; bir ahmak, yadsıyıcı, alçakgönüllü, kendisini yitirmiş insanlık ideali, onaltıncı yüzyıl gibi zıt bir çağa uygundu, istemenin birikmiş enerjisinden, bencilliğin vahşi sellerden, gel-git dalgalarından acı çeken bir çağa; Sokrates’in çağında, yorgun içgüdümlü insanlar arasında, kendilerini koyuveren - kendi deyimleriyle “mutluluğa doğru” hep yaptıkları gibi, zevke doğru - eski Atina'nın tutucuları arasında, yaşamlarının onlara artık herhangi bir hak vermediğini söyleyerek, tantanalı sözlerini ağızlarından düşürmeyenler arasında, karamizah ruhun büyüklüğü için gerekli olabilirdi. “Soylu”nun etini ve yüreğini kestiği gibi, kendi etini acımadan kesip bir bakışla açıkça şunları söyleyen, eski hekimin ve kaba insanın şu Sokratik şeytani güveni: “Numara yapma işte - eşitiz biz!” Bugün, tersine, yalnızca sürü hayvanı Avrupa’da onurları kabul edip paylaşabilirken, “Hakların eşitliği”, tümüyle kolayca yanlış yapma haklarının eşitliğine dönüşebilirken: Ortak kavgasını diyeceğim, tümüyle az bulunanın, yabancı olanın, ayrıcalıklının, daha yüksek ruhun daha yüksek görevin, daha yüksek sorumluluğun, yaratıcı güç bolluğunun, efendiliğin - bugün, büyüklük kavramı, soylu olmayı, kendisi olmayı istemeyi, farklı olabilmeyi, kendi başına olmayı, bağımsız yaşamayı gerektiriyor. Ve felsefeci, kendi idealindeki insan, erdemlerinin efendisi, istemesi aşırı zengin olan en büyük olacak: İşte tam buna büyüklük denecek: Bir bütün olabildiğince çok yanlı, geniş olabildiğince dolu olabilen” Ve soralım bir kez daha: Bugün - büyüklük olanaklı mı?

213

Felsefenin ne olduğunu öğrenmek zordur, çünkü öğretilemez; insan onu yaşantıdan çıkararak

“bilmeli”dir, -ya da bilemem gururunu taşımalıdır. Ama bugünlerde, tüm dünya, yaşantısı olamayacak şeylerden söz etmektedir; bu çok doğrudur ve en kötü biçimde felsefecileri ve felsefi durumları ilgilendirmektedir; çok az kişi bilmektedir, bilebilmektedir onları, onlar hakkındaki tüm yaygın görüşler yanlıştır. Örneğin şu gözü pek, şamatacı, protesto giden tinselikle, hiç yanlış adım atmamış, diyalektik ciddiyet ve zorunluluğun gerçek felsefi birleşimi birçok düşünür ve akademisyenin yaşantısında bilinmeyen olarak kalıyor; eğer biri önlerinde, bu bilinmeyenden konuşmak istese, onlara inanılmaz gelecek. Her zorunluluğu bir sıkıntı, üzücü bir izleme gerekliliği, zorlanma olarak tasarlar; düşünmenin kendisi onlar için yavaş, duraksamalı, oldukça zahmetli bir şeydir; sık sık da, “soylunun ter dökmesine değer”

bir şey - hiç de hafif, tanrısal dansa ve coşkunluğa yakın bir şey gibi değil! “Düşünme” ve bir şeyi”

ciddiye alma”, “ağırından alma” - bunların hepsi birbirine bağlı: Onun “yaşantısına”

sahip olmanın tek yolu. Sanatçıların burada daha ince bir sezgi gücü var: Onlar iyi bilirler, artık, “keyiflerince” davranmadıklarında, her şeyi zorunlu olarak yaptıklarında, özgürlük, incelik, tümüyle yetkili oluş, yaratıcı düzenleme, elinde tutma, duyguları doruğuna eriştiren biçimler, - kısaca, zorunluluk ve “isteme özgürlüğü” onlarda birleşecek. Sonunda, ruh durumları arasında bir sıralanma düzeni, buna uyan sorunların bir sıralanma düzeni var. En yüksek sorunlar, çözümleri için önceden belirlenmiş ruh yüksekliği ve gücü olmadan, onlara yaklaştırmaya çalışanları acımadan gerisin geriye iter. Bir çare olur diyerek, cin fikirli, sıradan insanlar ya da beceriksiz uslu teknisyen ve empirisistler, bugünlerde çok sık olduğu gibi, kaba hırslarıyla bu sarayların, sanki onlar saraymış gibi, yakınına üşüşürler. Oysa böyle halılara kaba ayakları hiçbir zaman basamayabilir: Şeylerin temel yasası korur onları; bu yapışkan adamlara kapılar kapalı kalır, kafalarını vura vura kırıp parçalar bile! Yüksek dünyalar için doğmalı insan; açıkça söylersek, insan bunun için yetiştirilmeli kendini. Sözcüğü geniş

anlamıyla aldığımızda, felsefe hakkına sahip olmamız, ancak nereden geldiğimize, soyumuza,

“kanımıza” bakarak karar verilir. Birçok kuşak, felsefecinin kaynağını hazırlamak için çalışmış olmalıdır, felsefecinin her erdemi, kişisel olarak kazanılmış, üzerinde titizlikle durulmuş, miras alınmış, sindirilmiş olmalıdır; yalnızca yürekli, kolay, inceden inceye işleyen, düşünce akışı olmamalı; üstelik, bunlara her şeyden önce, büyük sorumluluklara hazır olma, egemen olan ve aşağı gören bakış yüksekliği yığınlardan ve onların ödevlerinden, erdemlerinden uzak kalma duygusu, yanlış anlaşılmanın ve kara çalınmanın kibirsiz korunması ve savunulması, Tanrı olsun, şeytan olsun - zevk ve büyük adaletin yerine getirilmesi, buyurma sanatı, isteme genişliği, pek az hayran olan, pek seyrek yukarı bakan, pek seyrek seven dalgın göz eklenmeli...

YEDİNCİ ANA BÖLÜM

ERDEMLERİMİZ

214

Erdemlerimiz? - Bizim de kendi erdemlerimiz olabilir; yalnız, doğrusunu söylemek gerekirse, bunlar, safdil, kaba saba, dedelerimize saygı duymamıza yol açan erdemlerin biraz uzağında.

Biz, yarından sonraki günlerin Avrupalıları, yirminci yüzyılın ilk çocukları, tüm tehlikeli merakımızla, çokluğumuz ve kendimizi saklama sanatımızla, ruh ve anlamlarındaki neredeyse tatlandırılmış, tavsamış taşyürekliliğimizle; eğer erdemlerimiz olmalı idiyse, galiba bunlar, yalnızca bizim en gizli, en yürekten eğilimlerimizi taşıyan erdemler olmalıydı en şiddetli gereksinmelerimizle, en iyi biçimde uzlaştırmayı öğrendiğimiz: Peki, hadi bir kez daha onları labirentlerimizde arayalım! - Orada, bildiğimiz gibi, niceleri yitirir kendini, niceleri yiter gider. İnsanın kendi erdemlerini aramasından daha güzel bir şey var mıdır? Anlamı şu olmasın sakın: kendi erdemine inanma? Oysa bu, “kendi erdemine inanma” - temelde, önceleri “temiz vicdan” denilen şu, dedelerimizin başlarının arkasına taktığı sık sık da anlama yeteneklerinin arkasına, şu saygıdeğer, uzun kuyruklu kavram-örgüsünden başka nedir ki?

Öyleyse, öyle görünüyor ki, kendimizi ne denli az, eski moda ve dedelerimize saygılı görürsek görelim, yine de bir noktada bu dedelerin torunlarıyız, temiz vicdanımızla biz son Avrupalılar: Biz de hala takıyoruz bu saç örgüsünü. - Ah! Bir bilseniz nasıl da yakın, pek çok yakın - gelmesi başkalarının! -

215

Yıldızlar aleminde olduğu gibi iki yıldız bir tek gezegenin yörüngesini belirleyebilir; kimi durumlarda değişik renkli güneşler, aynı gezegenin yakınında kimi zaman kırmızı kimi zaman yeşil ışıkla ışıldıyor; zaman zaman gezegeni renk cümbüşüne boğuyor: Biz modern insanlar da, “gökkubbe”mizin karmaşık mekaniğinden dolayı - değişik ahlaklarla belirleniyoruz; yapıp etmelerimiz çeşitli renklerle ışıldıyor, pek seyrek olarak tek bir anlama sahipler, - yeterince alacalı bulacalı eylemlerimiz var.

216

Düşmanını sevmek mi? Bunun iyi öğrenildiğine inanıyorum: Bin türlü oluyor bugün, küçüğünden büyüğüne; evet zaman zaman daha yükseği, daha incesi oluyor- Sevdiğimizde küçümsemeyi öğreniyoruz, tam da tüm yüreğimizle sevdiğimizde: - Oysa bunların tümü bilinçsizce, gürültüsüzce gösterişsiz, ağza, mağrur sözleri, erdem formüllerini yasaklayan iyinin şu gizliliği ve utangaçlığıyla. Tavrı olarak ahlak, bugünkü beğenimize karşıdır. Bu da karşı bir ilerlemedir: Din, sonunda, gerçekleştirdiği ilerleme gibi, din düşmanlığı ve Voltaire’ci haşinliği için içine katarsak. (Önceki özgür ruhların el kol işaretlerinden oluşan dillerine ait olan her şey, vicdanımızda müzik, ruhumuzda danstır. Tüm püriten dualar, tüm ahlak vaazları ve o eskimiş saf tutumlar işlemez biz.

217

Ahlak ayırımlarındaki incelik, ahlaktaki Ölçülüğe güvenerek büyük değerler verenlerden sakının: Önümüzde (daha kötüsü bize karşı) bir kez yanlış yaptıklarında bizi asla bağışlamayacaklardır, - kaçınılmaz olarak bize içgüdüsel olarak kara çalacaklar, çelme takacaklardır, hala “dostumuz” olarak kalsalar da. - Kutsanmışlar unutulucudurlar: Çünkü ahmaklıklarının da sonuna ‘gelmiş olacaklardır.’”

218

Fransa’nın psikologları - bugün başka nerede psikolog var? - hala bétisee bourgeoise’den aldıkları haşin ve çok yönlü zevki tüketmiş değiller, neredeyse sanki - -yeter, bununla bir şeyi gösteriyorlar. Flaubert’i alalım örneğin, katı bir Rouen kentlisi, - sonunda artık görmedi, işitmedi, tatmadı, bir daha başka bir şey: - Bu, bir çeşit kendi kendine işkence ve incelmış bir zulümdü. Şimdi, değişiklik olsun diye çünkü çok sıkıcı oluyor - bir başka eğlence kaynağı öneriyorum: Bütün iyi, şişman, katı, orta çaplı ruhların daha yüksek ruhlara ve görevlerine bilinçsiz kurnazlığı, şu ince, dikenli İsavari kurnazlık, yalnızca bu orta sınıfın en iyi zamanlarındaki beğenisinden ve anlayışından değil, - kendi kurbanlarının anlayışında bile -

bin kez daha ince kurnazlık: Bir başka kanıt da, şimdiye dek keşfedilmiş tüm zeka çeşitlerinin arasında “içgüdü” en zekidir. Kısaca, benim sevgili psikologlarım, kural dışıyla olan kavgasında “kural” felsefesini çalışın: Orada sizin seyredeceğiniz Tanrılara, Tanrısal kötülüğe uygun şeyler, ya

da daha açığa: “İyi insan”, canlı canlı masaya yatırıp kesin, homo bonae voluntatis’i... kendinizi!.

219

Ahlak yargıları ve cezalandırmaları daha az sınırlandırılmış olanlara karşı ruhsal olarak sınırlandırılmış olanın gözde intikam biçimidir, ayrıca bir de doğanın kötü olsun diye ihmal ettiğine zararının ödenmesidir; son olarak, ruh kazanıp incelmek için bir fırsattır: - kötülüğün ruhani (tinsel) kılınması. Temelde yürüklerine su serper, bir ölçü olduğuna inanırlar; malı mülkü olanlarla, ruhu yücelerle eşittirler. “Tanrı önünde tüm insanların eşitliği” için savaşırlar; Tanrıya da aşağı yukarı bu nedenle inanma gereksinimleri vardır. Onların arasında tanrı tanımazlığın en güçlü düşmanları vardır. Onlara “yüksek ruhluluk, düpedüz ahlaklı insanın saygınlığı ve namusluluğuyla karşılaştırılmaz” diyen biri karşısında küplere binerler:

- bunu yapmaktan sakınacağım. Üstelik onları şu sözlerimle pohpohlayacağım: yüksek ruhluluğun kendisi yalnızca ahlak niteliklerinin son ürünü olarak vardır; tek başına uzun bir disiplin ve araştırmadan sonra, belki de bütün bir kuşaklar zinciri aracılığıyla kazandıkları

“yalnızca ahlaklı” insanı niteleyen bütün durumların bir sentezidir; yüksek ruhluluk, adaletin ve iyiliksever ciddiliğin ruhanileştirilmesidir (tinselleştirilmesidir), sıralanma düzenini korumayı üstlenmeyi bilen, ciddiliğin, dünyada şeylerin kendisi arasında, -insanlar arasında değil.

220

Şimdilerde, “çıkar gözetmeme” sevdasının yaygınlığı açısından, belki de belli bir tehlikesizlik olmaksızın, neyin halkın çıkarıyla ilgili olduğunun, sıradan insanın genellikle hangi şeylere temelden ve derinden önem verdiği bilincine varılmalıdır: Sıradan insanın yanına eğitilmişleri, akademisyenlerii, aldatıcı değilse felsefecileri de katmalı. Şöyle bir olgu ortaya çıkıyor: Daha incelmış, daha titiz beğenirleri, her dalda yüksek yaradılıştaki olanları çeken, ilgilendiren şeylerin çoğu, sıradan insana “ilginç” görünmüyor: Yine de ilgi duyma eğiliminde olsa bile, bunun nasıl çıkarla ilgili olmayan bir biçimde ele alınabileceğinin şaşkınlığına düşer, buna désinteréssé diyerek. Bu halk şaşkınlığına, ayartıcı, öbür dünyayla ilgili, gizemli anlatım biçimlerini yüklemeyi bilen felsefeciler olagelmıştır. (-belki de sekin yaşantılarından devşirebilecekleri daha yüksek doğayı bilmediklerinden olmasın?)- “Çıkarsız”

eylemin çok ilginç olduğunu, ilgi çekici olduğu, çıplak apaçık hakikatini ileri sürmediler, oysa, diyelim ki- “Ve Aşk?”- Ne! Aşka dayanan bir eylem “bencil” olmamalı mı? Vay kuş

kafalılar vay-! “Özveriye övgü mü?” - Oysa kim gerçekten özveride bulunuyorsa, karşılığında bir şey istediğini ve elde ettiğini bilir- belki de kendindeki bir şey karşılığında, kendindeki bir şeyden özveride bulunur- daha fazlasını edinmek, belki de genellikle daha fazlası olmak ya da daha fazlasını duymak için vazgeçer. Oysa, bu titiz bir ruhun dolaşmayı istemediği sorular ve yanıtlar alanıdır: Hakikat kendisinden yanıt istendiğinde, esnemesini örtbas etme zorunda kalsa da. Sonunda bir dişidir 0: Irzına geçilmemelidir.

221

Bir kılı kırk yaran sivri akıllı ahlakçı, benim bencil olmayan insana saygı duyup onu üstün gördüğümü söyleyebilir: Ama bencil olmadığı için değil de, bana, kendine rağmen, bir başkasına yararlı olma hakkına sahip görüldüğünden. Apaçık şurası: Onun kim olduğu, başkasının kim olduğu sorulur daima. Buyurmaya yönlendirilmiş, buyurucu kılınmış biri için, örneğin kendini yadsıma ve alçakgönüllü geri çekilme bir erdem değil, bir erdemin boşa harcanmasıdır: Bana öyle görünüyor. Kendini koşulsuz kabul eden, yalnızca kendi beğenisine karşı günah işlemeyenlere yönelmiş her bencil olmayan ahlak: İhmal etme günahına karşı bir meydan okumadır, bir ayartma daha insan maskesi altında- ve tam bir ayartma, daha yüksek, daha az bulunur, daha ayrıcalıklıya zarar verme, ahlaklar her şeyden önce, sıralanma düzeni önünde boyun eğmeye zorlanmalıdır; o kendini beğenmişlikleri, vicdanlarında açığa çıkarılmalı, - sonunda onlar, şunları söylemenin ahlaksızlık olacağına kadar: “Birisi için iyi olan diğeri için iyidir.” - Böylece, benim sivri akıllı ve bonhomme ahlakçım, gülünmeyi hak etmedi mi, ahlakların ahlaklı olmasını öğütlerken? Oysa, insanın çok fazla hakkı olmamalı, gülenlerin kendi tarafında olmasını istemeye; ahlak yanlılığının bir parçası gerçekten iyi beğeniye aittir.

222

Bugün duygudaşlık vaazı veriliyor- dikkatle dinlenirse, bir başka din artık bu vaazı vermiyor-, psikologlar kulak kabartsınlar; tüm budalalıklarda, bu gürültülerde, bu vaazlara mahsus (tüm vaazlara olduğu gibi, boşuk, iniltili gerçek seslerde kendinden nefreti duyacaklar.) Onlar, şu Avrupa'nın karartılmasına, çirkinleştirilmesine aittirler; yüzyıllardır gittikçe yoğunlaşan (ilk belirtisi Galiani'nin Modome d'Epina'y'e yazdığı düşündürücü mektupta kayıtlıdır.) bu işleyişin nedeni olmadıkları sürece. “Modern düşünceler” insanı, bu mağrur maymun, kendinden ölçülemeyecek ölçüde mutsuzdur: Bu kesin. Acı çeker: Ve budalalığı ondan yalnızca bu acısını başkalarıyla paylaşmasını, “duygudaşlığı” ister ondan.- -

223

Melez Avrupalı - bir zararsız, çirkin kaba insan, hepsi, hepsi - mutlaka bir giysiye gerek duyar: Tarihse, giysilerinin deposu için gereklidir. Tabii, hemen onlar, hiçbiri tam uymaz üstüne- değiştirir de değiştirir. Ondokuzuncu yüzyıla bu hızlı tercihler ve kılık biçimlerinin değişikliği açısından bakalım; “hiçbir şeyin uymasından” doğan umutsuzluk anlarına dikkat edelim-. Yararı yok, ister romantik ya da klasik ya da Hıristiyan ya da Florintin ya da harok, isterse ulusal olsun, in moribus et artibus “yakışmaz hiçbir kılık ona”! Oysa, ruh (tin), özellikle tarihsel ruh, bu umutsuzlukta bir kazanç görür: Durmadan yeni bir tarih öncesi dönem ve yabancı ülke denenir, giyilir, çıkarılır, paketlenip atılır; her şeyden öte, çalışılıp inceleme yapılır: Bizler bir çağı adamakıllı çalışmış ilk insanlarız, “giysiler” açısından, ahlakları, inançları, konuları, sanat zevkleri ve dinler açısından demek istiyorum; başka hiçbir çağın hazır olmadığı, büyük çapta karnavalları, en ruhani (tinsel) faşing kahkahaları, Aristofonesçi bir dalga geçmeyle dünyayla. Belki de, tam burada icatlarımızın alanını keşfediyoruz; hani bizim de özgün olabileceğimizi, belki de dünya tarihinin Parodi yazarı ve Tanrının palyaçosu olduğumuz şu alanı, - belki de bugün hiçbir şeyin bir geleceği olmasa bile, kahkahamızın geleceği var!

224

Tarih duygusu (ya da, halkın, toplumun, insanın onlara göre yaşadığı değer biçmelerin sıralanma düzenini çabuk tahmin etme yeteneği, bu değer biçmeler arasındaki ilişkinin kahince içgüdüğü,

değerlerin otoritesi ile etkin kuvvetlerin otoritesi arasındaki ilişkinin): Biz Avrupalıların kendi özelliğimiz olduğunu ileri sürdüğümüz bu tarih duyusu, Avrupa'daki sınıfların ve ırkların birbirlerine demokratik biçimde karıştırılmasıyla içine düştüğü büyüleyici ve çılgın yan barbarlığın içinden çıkar gelir bize, - ilkin ondokuzuncu yüzyıl tanıda, bu duyuyu, aldatıcı bir duyuyu olarak. Eskiden tam yan yana ya da üst üste olan geçmişin her formu, yaşama biçimi kültürü, şimdi, “modern ruhlar” olarak, bize doğru akıyor, bu karışma sayesinde; içgüdülerimiz her yönde, geriye doğru koşuyor şimdi, kendimiz bir tür karmaşayız-

: Sonunda, daha önce söz edildiği gibi, bunda bir kazanç görüyor. Bedende ve arzularımızdaki yarı barbarlığımızla, her yöne gizli bir açılışımız, süzülüşümüz var, hiçbir soylu çağın içine düşmediği, her şeyden önce, bitmemiş kültürlerin labirentlerine süzülüş. Yeryüzünde var olmuş, tüm yarı barbarlıklara; şimdiye kadarki insan kültürünün en dikkate değer parçası yarı barbarlık olduğu sürece, “tarih duyusu” hemen hemen her şeyin duyusu ve içgüdüsel anlamına geliyor, her şeyin beğenisi ve dili: Bununla da hemen kendinin soylu olmayan duyuyu olduğunu gösterir. Yeniden hoşlanırsanız örneğin, Homer'den: Belki de en mutlu üstünlüğümüz, Homer'i nasıl değerlendirebileceğimizi anlamış olmamızdır; onu soylu kültürün insanları (örneğin onyedinci yüzyıl Fransızları, Saint Evromond gibi, onun esprit vaste'ını tanımazlıktan gelen, onun son ölgün sesi Voltaire'i bile kolayca benimseyip sindiremiyorlar, sindiremediler, -

kendilerine de ondan hoşlanmak için izin vermediler pek. Damak zevklerinin sıkı sıkıya belirlenmiş “Evet” ve “Hayır”ı, kolayca tiksini vermeleri, her yabancı şey karşısında duraksayıp geri çekilmeleri, düşük beğenin, hatta, yaşam dolu merakın önünde kapıldıkları korkuları, genellikle, her soylu ve kendine yeten kültürü, yeni bir istemeyi, kendinde olanla yetinmemeyi, yabancı olana hayranlığı kabul etmemekteki isteksizlikleri: Bütün bunlar, olumsuz bir biçimde, sahip olamadıkları ya da anlayamadıkları dünyanın en iyi şeylerine, onları belirleyecek karşı çıkmaya götürüyor. - hiçbir duyuyu, onlar için tarih duyusundan ve onun boyun eğen kaba saba merakından daha anlaşılabilir değildir. Shakespeare için de durum farklı değildir; şu şaşırtıcı İspanyol - Moreks Sakson beğeni bileşimi, eski Atinalı Aiskhylos'un dost çevresini gülmekten ya da kızgınlıktan yarı ölü haline getirecek: Oysa biz-tam bu, vahşi alaca bulacılığı, bu en ince olanların bir aradalığının, en kabayı, en yapay olan kabul ediyoruz, gizli bir aşinalık ve içtenlikle; bize ayrılmış, sanat inceliği olarak hoşlanıyoruz ondan: Shakespeare sanatının ve beğenisinin yaşadığı İngiliz kaba insanın yakınlığından ve itici kokusundan Nepalli Chiaja'ya kadar rahatsız olmaya razıyız: Orada bütün duyularımızla, büyülenmiş ve istekli yolumuzda gidiyoruz, kaba insanların konutlarının lağım kokusu, havayı doldurursa doldursun. “Tarih duyusu”nun insanları olarak, bizim de erdemlerimiz var; bu yadsınamaz, - iddiamız yok, bencil değiliz, alçakgönüllü. yürekli, kendimizi yenmekle dolu, sadakatle dolu, teşekkür borçlu, çok sabırlı, çok uyumlu: - Bütün bunlarla, belki de, “zarif” değiliz. Gelin sonunda kendimize itiraf edelim: Biz tarih duyusu insanlarının kavramakta, duyumsamakta, tutmakta, sevmekte, çok zorlandığı şey, bizi temelde düşmanca ve oldukça önyargılı bulan şey, her kültür ve sanatın tam yetkinliği, son kertesine dek olgunlaşmışlığıdır, gerçek soyluluk, yapıtlarda ve insanda dalgasız deniz anlarıdır.

Halkionumsu kendine yeter oluş, yetkin olan tüm şeylerin gösterdiği altınsılık ve soğukluk.

Belki de, büyük tarih duyusu erdemlerimiz, zorunlu olarak iyi beğeniye karşıdır ya da en azından en iyi beğeniye ve biz işte tam bu insan yaşamının, küçük kısa ve en yüksek şans durumlarını ve nurlanmalarını, orada burada bir kez saçtıkları ışıklarla, ama yetersiz, duraksayarak, kafamızda

canlandırmaya çalışıyoruz: Bir büyük gücün isteyerek ölçsüz ve sınırsız biçimde önümüzde durduğu şu mucize anı-, sallanıp duran bir zemin üstünde, apansız sınırlandırmalardan ve taşlaştırılmalardan, sımsıkı durmalardan, kendini sıkı sıkıya tutmalardan alınan ince zevklerin bolluğunda. Ölçü yabancıdır bize, kabul edelim bunu; heyecanımız, sonsuzluğun, ölçsüzlüğün heyecanıdır. Tıpkı soluk soluğa, dört nala, ateş

püskürerek ileriye koşan atın süvarisi gibi, bırakalım dizginleri sonsuza doğru; biz modern insanlar, biz yarı barbarlar - erişelim, kutsal, sonsuz mutluluğumuza, en fazla tehlikede olduğumuz yere.

225

Hazcılık olsun karamsarlık ya da yararcılık, mutluluk. Şeylerin değerlerini haz ve acıya göre ölçen, yani, ikincil, yan öğelere göre ölçen, bütün bu düşünme biçimleri, görünüşteki düşünme biçimleridir, yaratıcı gücünün ve sanatçı vicdanının bilincindeki herkesin alay ederek, acımadan aşağı gördüğü çocuksuluklardır. Acıyorum size! Doğal ki bu sizin anladığınız anlamda acıma değildir: Toplumsal bir bunalıma, topluma, onun hastalığına, bahtsızlığına, çevremiz bunlarla dolu olmasına karşın başından beri ahlaksızlığa, darmadağın olmuşluğa, acıma değil; hatta, homurtulu, ezilmiş, bozguncu “özürlük” diyerek, egemenlik isteyen köle tabakalarına daha az acımadır. Bizim acımamız, daha yüksek, daha uzak görüşlüdür: - İnsanın nasıl kendini küçülttüğünü, sizin onu nasıl küçülttüğünüzü görüyoruz! -

Betimlenemez bir korkuya acıdığınızı gördüğümüz, bu acıma direndiğimiz - ciddiliğinizi herhangi bir uçarılıktan daha tehlikeli bulduğumuz anlar vardır. Olabildiği yerde - bu

“olabildiği yer” sözünden daha ahmakça bir şey yoktur - acıyı yok etmek istiyorsunuz; ya biz?

Biz, öyle görünüyor ki, acıyı yükseltmeli, şimdiye dek olduğundan daha kötüleştirmeliyiz!

Sizin anladığımız anlamda refah - bir amaç değil, bize bir son gibi görünüyor, insanı yakında kepaze edip, gülünç düşürecek, - çöküşünü istenir kılacak! Acı çekme eğitimi, büyük acılar çekme - bilmiyor musunuz, yalnızca bu eğitimin şimdiye dek insanın tüm yüceliklerini yarattığını? Şu mutsuzluktaki ruh gerginliği, kendi gücünü, büyük yıkımlar karşısındaki korkusunu, mutsuzluğa dayanmada, ısrarda, mutsuzluğu yorumlamada, mutsuzluktan yararlanmadaki icatçılığını ve yürekliliğini eğiten, onun üstüne söylenen, derinlik, gizem, maske, ruh, hile, büyüklükle ilgili her şey - acı çekmeyle, büyük acı eğitimiyle söylenmiyor mu? İnsanda yaratılan ve yaratan birleşmiştir: insanda, malzeme, kırıntı, fazlalık, çamur, kır, saçmalık karmaşa vardır; öte yandan, yine insanda yaratıcı, biçim verici, çekiş sertliği, seyircilik tanrısallığı ve yedinci gün vardır - bu zıtlığı anlayabilir musunuz? Sizin acımanız

“insandaki yaratılmış” için geçerli olmalıdır; biçimlenmiş, kırılmış, haddeden geçirilmiş, parçalanmış, yakılmış, kor haline getirilmiş, artırılmış olanlar için -zorunlu olarak acı çekmesi gerekenler için mi? - Ve bizim acımamız - hala anlamadınız mı kime bu tersine çevrilmiş

acıma, tüm zayıflıkların ve yumuşatmaların en kötüsü olarak acımanıza karşı koyduğunda?

İşte: Acıma karşı acıma! - Oysa, bir kez daha söylersek: Bütün haz, acı, acıma sorunlarından daha yüksek sorular vardır; onlarda çıkılıp kalan felsefe, bir zayıflıktır.

Biz ahlak dışı olanlar! - Bizi ilgilendiren, sevmek ve korkmak durumunda olduğumuz bu dünya, hemen hemen görülmeyen ince buyrukların, ince boyun eğmelerin işitilmediği dünya, bir “hemen hemen”in dünyası, her bakımdan karmaşık, içten pazarlıklı, dikenli, müşfik: Evet, iyi savunulmuştur, hoyrat seyircilere, aşına meraklara karşı! Ödevin ciddi kumaşını, gömleğini giydirdiler üstümüze, bir türlü kurtulamıyoruz-, onun için de “ödev insanıyız”, biz ha! Kimi kez, doğrudur, “zincirlerimiz” içinde dans ettiğimiz olur, “kılıçlarımız” arasında; sık sık, bu da doğru; dişlerimizi gıcırdatıp yazgımızın gizli zorluğuyla, sabırsızlık duyarız. Ama istediğimizi yapabiliriz: Ahmaklar ve görüntüler bize karşı konuşurlar:

‘Bunlar ödevsiz insanlar’ - Her zaman ahmakları ve görüntüleri karşımıza alırız!

Namussuluk - diyelim ki, bizim erdemimiz bu, ondan bir türlü kurtulamadığımız, biz özgür ruhların - şimdi biz bütün muzipliğimiz ve ona olan sevgimizle, bıkkınlığa düşmeden, kendimizi geriye kalan tek erdemimizde “yetkinleştirmeyi” istiyoruz: Onun parlaklığı bir gün yaldızlı, mavi, iğneleyici akşam ışığı gibi, bu yaşlanan kültürün ve onun boğucu, karanlık ciddiliğine yazılsın! Ve eğer bir gün namussuluğumuz bıkkınlık verecekse ve iç geçirip teslim alacaksa, çok zor bulacaksa bizi; daha iyi, daha kolay, daha müşfik şeyler isteyecekse. tıpkı kabul edilen kötülük gibi: Koruyalım sertliğimizi, biz son stoacılar! Gönderelim onu içimizde şeytani olanın yardımına - hantal ve yaklaşıp olandan tiksintimiz, nitimur in vititum’umuz, serüvenci ruhumuz, keskin ve titiz merakımız, en ince, en kılık değiştirmek, en ruhani (tinsel) güç-istemimiz, geleceğin bütün alanlarında üç gözlü dolaşan ve uçuşan dünyanın, - üstesinden gelmemiş bütün şeytanlığımızla Tanrının yardımına koşuyoruz! Burada bir olasılıkla yanlış

anlaşıp başkalarıyla karıştırılacağız: Ne çıkar! Haklı olsalar ne olur ki! Bütün tanrılar şimdiye dek kutsallaşmış ve yeniden vaftiz edilmiş şeytanlar değil mi ki? Sonunda ne biliyoruz kendimiz hakkında? Biz önderlik eden ruhu nasıl adlandırmalı? (Bir adlandırma işi mi bu?) Kaç ruha sığmıyoruz ki? Namussuluğumuz, biz özgür ruhlar, - görelim artık boş

gururumuz, süsümüz püsümüz, sınırimız, ahmaklığımız olmuyor bu! Her erdem ahmaklığa doğru kayar, her ahmaklık erdeme; “evliya gibi ahmak” derler Rusya’da, - görelim artık, sonunda, namussuluktan gelmez, evlialık ve can sıkıcılık! Yaşam yüz kez daha kısa değil mi

- can sıkıntısı için? insan ebedi yaşama inanmalı, şunun için.- -

Bağışlayın ama beni, şu keşfimdten ötürü: Şimdiye dek bütün ahlak felsefesi sıkıcı ve uyku getirici olmuş- ve benim gözümde “erdem”e sıkıcı avukatlarından daha fazla zarar veren olmamıştır: Bunu söylemekle, genel yararlığını yadsımak istemiyorum, şu nokta önemli: Olanaklar elverdiğince az insan düşünmüş ahlak üstüne, - bu da gösteriyor ki, ahlak bugün ilginç olabilir! Ama yüreğinizi hoş tutun! Şimdi de eskiden hep olduğu gibi durun: Ahlak üstüne düşünmenin tehlikeli, yakışık almaz, ayartıcı olduğunu düşüncesine sahip (ya da bu düşüncüyü yayacak) birini göremiyorum Avrupa’da, -

burada bir yazgının bulunduğunu düşünen birini! Örneğin, yorulmak bilmez kaçınılmaz İngiliz yararlılarını göz önüne alalım, beceriksizce ve saygıdeğer biçimde. Bentham'ın ayak izlerinin bir o yanından bir bu yanından yürünüyor (Homer'in benzetmesi daha açık söylüyor). Bentham'ın, bir zamanlar saygıdeğer Halvetius'un yürüdüğü gibi (Ya, tehlikeli bir adam değildi şu Halvetius, cesénateur Pococurante, Galiani'nin deyişiyle-). Hiç yeni düşünce değil, ne de eski bir düşüncenin ince bir dönüşümü ya da izi, hatta daha önce düşünülmüş olanların gerçek tarihi bile değil; tümüyle olanaksız bir literatür, biraz kötülük mayası katmayı bilmedikçe. Bu ahlakçılara da (Bu ahlakçılar, alışılmışın dışında bir düşünceyle okunmalı, eğer okunmaları gerekiyorsa-) şu eski İngiliz kötülüğü bulaşmış, içtenliksiz sofuca sözler, ahlak tartüfcülüğü, bu kez bilinmezlik kılığı altında gizlenmiş biçimde; önceki Püritenlerin çektiği gibi bir vicdan azabını da savma çabası eksik değil burada, ne zaman ahlakı bilimsel olarak alsalar. (Ahlakçı Püriten'e karşı değil mi? Yani, ahlakı sorgulanır bir şey gibi, bir soru işareti, kısaca bir sorun gibi, ele alan düşünür olarak? Ahlaklaştırma - ahlak dışı değil mi?) Sonunda, onların tümü, İngiliz ahlakının haklılığını göstermeyi istiyorlardı: çünkü insanlığa ya da "genel yararlılığa"

ya da "en fazla sayıdaki insan mutluluğu"na hayır! İngiltere'nin mutluluğuna en iyi biçimde hizmet edecekti; tüm güçleriyle, kendilerine İngiliz mutluluğu için çabaladıklarını kanıtlamak istiyorlardı "konfor ve moda" (en iyisinden parlamentoda bir kültür aynı zamanda erdeme giden yoldu; evet şimdiye dek, dünyada ne kadar erdem varsa bu çabanın içindeydi. Bu çetin, bu vicdanları rahatsız sürü hayvanlarının hiçbir (egoizmin nedenini genel refahın nedeni olarak savunmayı üstlenenler-) "genel refah"ın, ideal olmayan, amansız, kavranabilir olmayan bir şey olduğunu bilmek, duymak istemiyordu, kusturucu bir ilaçtı o, onların gözünde, - bir kişi için haklı olan, hiçbir biçimde yalnızca aynı sebepten ötürü başkaları için haklı olamazdı; bir ahlakın bütün herkesten beklediği, daha yüksek bir insan için zararlıydı, bir insanla diğeri arasında, dolayısıyla, bir ahlakla diğeri arasında bir sıralanma düzeni vardı. Alçakgönüllü insanlardı, tümüyle orta çaplı insanlardı, bu yararlı İngilizler; ve yukarıda söylendiği gibi, sıkıcı oldukları sürece, onların yararlılıkları üstünde yeterince düşünülemez; hatta yürekten dirilmeleri gerekir: Aşağıdaki şiir, bu yöndeki bir çabanın bir parçasıdır.

Helal sana ağır aksak,

"İyidir hep yavaş olmak",

Uyuşsun gövden sürekli,

Kupkuruluk hep yavanlık,

Yıkılmaz bu sıradanlık,

Sans genie et sans esprit!

229

Şu son dönem, insan oluşuyla övünüyor ya, yüreğine o denli çok korku, o denli çok kör inançlı "vahşi acımasız hayvan" korkusu düşüyor; bu övünce egemen olmak şu daha sinsî dönemlerin bir başarısızdır; yakalanabilir hakikatlerin başarısı bile, yüzyıllarca söylenmeden kalıyor; çünkü böyle

yapılırsa, sonunda, öldürülmüş bu vahşi hayvanın yeniden dirileceği sanılıyor. Bu hakikatlerden birinin kaçıp gitmesine izin verdiğimde, belki de bir şeyin tehlikesini göğüslüyorum. Başkaları yakalasın onu yeniden, “dindarca düşünme yollarının sütünü” versin ona içmeye, eski köşesinde sesini kesip unutuluncaya dek. - Zalimliği yeniden gözden geçirip gözümüzü dört açmalıyız; sonunda sabırsızlığı öğrenmeliyiz; artık böyle hiç de alçakgönüllü olmayan, örneğin trajediyle ilgili olarak eski ve yeni filozoflarca beslenmiş, şişman yanlışlar erdemli ve atak bir biçimde etrafta dolaşmasın diye. Hemen hemen “yüksek kültür” dediğimiz her şey zalimliğin ruhanileştirilmesine (tinselleştirilmesine) dayanır, onun daha derinleştirilmesine: Savım bu benim; Şu “vahşi hayvan” gerçekten öldürülmedi, yaşıyor, serpiliyor, yalnızca - tanrısallaşılıyor. Trajedinin acı verici şehvetini oluşturan zalimlikler; trajik duygudaşlık denen şeyde, hoş etki yaratan, temelde yüce olan her şeyde, en yüksek ve en ince metafiziğin titremelerine değin, tadını, yalnızca zalimlikle karışmış olanın bir parçası oluşundan alır. Arenadaki Romalı, haçın coşkusuna kapılmış Hıristiyan, yakılan insanları, boğa dövüşünü seyreden İspanyol, trajediye üşüşen bugünün Japonu, kanlı devrimlere özlem duyan Paris’in taşralı işçisi, istemini askıya alıp Tristan ve Isolde’ye katlanan Wagnerci -

hepsinin de hoşlanıp gizemli bir kıızışmayla içmek peşinde olduğu büyük Kirke’nin tuhaf çeşnili iksiri “zalimlik”tir. Bunu görmek için, burada, zalimliğin kaynağının yalnızca başkalarının acı çekmesini görmekte bulunduğunu öğretmek zorunda olan geçmişin alık psikolojisini bir kenara koymak gerekiyor, olağan ki: Ayrıca bir de aşırı, aşırı ölçüde kendimizin acı çekmesinden alınan bir zevk var - ve nerede insan, dinsel anlamda çilecilerde ve Fenikelilerde olduğu gibi kendini yadsımaya ya da sakatlamaya ya da genellikle cinsel duygulardan arındırmaya, bedensizleştirmeye, pişman duruma getirmeye, püriten bir günahlann kefareti ödeme kavgasına, vicdanıyla hesaplaşmaya. Pascal gibi sacrificio dell’

intelletto’ya kendini kaptırmışsa, oraya, gizli olarak zalimliği tarafından sürüklenmiş, çekilmiştir; şu kendine karşı yönelmiş zalimliğin dehşeti tarafından. Son olarak, bilginin peşinde olan kişinin bile, ruhunun eğilimlerine, sık sık da yüreğinin isteklerine ters olan bilgiye ruhunu zorladığında bile - yani, hayır diyerek, yani sevgiye tapınmaya evet demek istediğinde bile-, sanatçı ve zalimliğin nurlandırıcısı olarak davranıyor; gerçekten her derinlik, temeli araştırma, bir güç kullanmadır; durmaksızın görünüşte ve düzeyde olana çabalayan ruhun temel istemini yaralama isteğidir- her bilme isteği zalimlikten bir iz taşır.

Belki de “ruhun temel istemi” sözü pek anlaşılmıyor, açıklayalım öyleyse. - Halkın "ruh"

dediği buyurucu şey, kendi içinde, çevresinde efendi olmak, kendini efendi duymak ister: Çokluktan basitliğe bir istemi vardır; birleştiren, evcilleştiren, egemenlik arayan ve egemen olana yaraşır bir istem, gereksinimleri ve yetenekleri, fizyologun yaşayan, büyüyen, çoğalan her şey için ileri sürdüklerinin aynısıdır. Yabancı olanın uyarlayacak olan ruh kuvveti, kendini güçlü bir eğilimde ortaya koyar; bu eğilimde, yeni, eskiye benzetilir; çokluk basite indirgenir, tümüyle çelişkili olan görmezden gelinir ya da bir kenara konulur: Tıpkı belli bir biçimde ve çizgide “dış dünya”nın her parçasının istediğince vurgulayıp çıkararak, yabancı olanı saptırdığı gibi. Bütün bundaki niyeti, yeni “yaşantıları”, yeni şeylerin dosyasını, eski dosyalara koymaktır, - büyüme, yani, daha belirgin olarak, büyüme duygusu, büyüyen kuvvetin duygusu: Aynı istem görünüşte karşıt bir ruh itkisine hizmet eder, apansız patlayan bir karar verme: Bilgisizliğe, isteyerek dışta bırakmaya, pencerelerini kapamaya, şu ya da bu şeye içsel bir hayır demeye, onun yaklaşmasını yadsımaya, bilinebilecek birçok şeye karşı

savunma durumuna geçmeye, karalı olandan doyum sağlamaya, sınırlandırılan ufuktan, bir evet deme. Amin deme bilgisizliğe: Bunların tümü, belli ölçüde ruhun uyarılma kuvveti,

“sindirme kuvveti” için gereklidir; benzetmeli söylersek, - gerçekten “ruh” tam bir midedir.

Kendini aldatmaya bırakmış rastgele ruh buraya aittir, belki de muzip bir sezgiyle şunlar doğru değildir diyen, şunlar şunlar yalnızca bir kesin olmayışın, birden fazla anlamlı oluşun keyfimden dolayı geçerlidir diyen, bir köşeden bakışın rastgele darlığından ve gizliliğindeki bir sevinçli kendinden hoşnut olmayan dolayı, çok yakın oluşundaki, görünüşünde, büyüyüşünde, azalışında, yer değiştirmesinde, güzelleştirilişindeki, bütün gücü dile getirmelerin rastgeleliğinden gelen bir kendinden hoşnutluk. Son olarak, buraya, ayrıca şunlar da ait: Ruhun hiç de masumane olmayan başka ruhları aldatma, onlara kendini başka türlü gösterme hoşnutluğu, şu yaratıcı biçim verici, değişken kuvvetin sürekli itiş ve çekişi: Bunda ruh, maskesinin çokluğundan, ustaca aldatışından hoşnut olur, onların arkasında duyduğu güven duygusundan hoşlanır, - tam bu sanattır, onu en iyi savunan ve gizleyen! - Bu, yalnızca, görünme istemi, basitleştirme, maskeleyme, bir kılıfa sokma, kısaca yüzeysel olma istemi - her yüzey bir kılıftır - karşısında, çok yüzlü, temelde olan üstünde inatla duran, akla ait bir vicdan zalimliği ve beğeniye sahip bir istemeye bilginin peşinde olan, kişinin ince eğilimini bulur; her gözüpük düşünür, kendisi tanır bunu, yeter ki kendisi için yeterince uzak olanı görmek için gözlerini keskinleştirsün; alışkın olsun sıkı bir disipline, sıkı sözlere. Şunu diyecektir, o zaman: “Benim ruhumun eğiliminde zalimce bir şey var” bırakın incelikli, erdemli olan onun hakkında böyle konuşsun! Gerçekten, daha hoş olurdu, eğer söyleseydik, fısıldasaydık, ünlenseydik onu, zalimlikle değil de, “aşırı namusluluk”la, - biz özgür ruhlar-: belki de gerçekten, bizim öldükten sonraki ünlenmemiz mi olurdu bu? Bu arada - çünkü epey zamanımız olacak o zamana dek - benzeri süslü püslü, yaldızlı, ahlak sözcüklerine meyletmeyeceğiz pek; şimdiye dek tüm ortaya koyduklarımız, bu beğeniden, bu beğeninin uçucu lüksünden tiksindiriyor bizi. Bunlar, güzel, parıltılı, cangıl cüngül, tantanalı sözcükler: Namusluluk, hakikat sevgisi, bilgelik sevgisi, bilgi için özveri, hakikat düşkünlüğünün yarattığı kahramanlık; bunlarda insanın koltuklarını kabartan bir şey var. Oysa biz münzeviler, biz dağ sıçanları, nicedir bir münzevi vicdanının tüm gizemliliği içinde kendimizi inandırdık: Şu değerli söz debdebesinin de bilinçsiz insan gururunun düzmece süsüne, ıvırı zıvırına, altın tozuna ait olduğuna böylesi yaltakçı renginin ve boyasının altındaki homo natura'nın müthiş temel metnin de yeniden ortaya çıkarılması gerektiğine. İnsanı yeniden doğaya çevirmek: Şimdiye dek şu ebedi homo natura'nın temel metnin üzerine çiziktirilmiş, boyanmış bir yığın boş, ayakları havada yorumlara, yan anlamlara egemen olmak; insanı bundan böyle, bugünün biliminin disipliniyle sertleşmiş insanının, bir başka doğanın önüne koymak, korkusuz Odipus gözleri ve tıkalı Odysseus kulaklarıyla, eski metafizikçi kuş

avcısının nicedir onu avlamak için çaldığı kavalından şu seslere sağır olarak: “Daha fazlasın sen! Daha yüksesin! Kökenin başka senin! - bu tuhaf, çılgın bir görev olabilir, ama görevdir işte- Kim yadsıyabilir ki? Neden seçtik bu çılgın görevi? Ya da başka türlü sorarsak: “Neden bilgimiz var ki?” - Herkes bize bunu soracak ve biz böylece sıkıştık, biz aynı soruyu kendilerine yüz kez sorup da bir türlü daha iyi yanıt bulamayanlar...

Öğrenme değiştirir bizi, yalnızca “hayata bağlama” işlevi olmayan beslenmenin yaptığını yapar: Fizyologların bildiği gibi. Oysa, temelimizde, gerçekten “ta derinlerimizde” kesinlikle, öğrenilemez

bir şey, bir ruhsal fatum'un, bir önceden belirli seçilmiş sorulara yanıtın graniti vardır. Ne zaman temel bir sorun çıksa ortaya; değişmez bir "bu benim" konuşur, erkekler ve kadınlar hakkında, örneğin bir düşünür, yeniden öğrenemez, yalnızca bitirir öğrenmesini -

yalnızca, son biçimiyle konuyu nasıl, kendi iç dünyasında "sağlama alacağını" keşfeder. Kimi kez içimizde, güçlü inançlar uyandıran sorunların çözümlerini buluruz; belki de onlara

"kanılarımız" deriz. Sonraları - onları yalnızca kendimiz hakkındaki bilgiye giden adımlar olarak görürüz, "bizliğimiz" sorusuna yol göstericiler olarak, - doğrusu, biz olan büyük bir alıklığa, ruhsal tutumumuza, öğretilemez çok "derinliğe" giden adımlar olarak, - kendimle ilgili olarak ortaya koyduğum bunca pohpohlamadan sonra, belki de şimdi "kadının kendisi"

üstüne birkaç hakikati dile getirebilirim; başından beri, bütün bunların yalnızca - benim kendi doğrularım - olduğunu varsayarak.

232

Kadın özerk olmak ister: Bu amaçla erkekleri, "kadının kendisi" hakkında aydınlanmaya başlar - bu Avrupa'nın genel çirkinleştirilmesindeki en kötü gelişmelerden biridir. Kadınların bu kendilerini beceriksizce çırılçıplak ortaya koyma çabaları neyi aydınlatacak ki! Kadının utanmak için o kadar çok sebebi var ki: Kadında o denli çok aşırı titizlik, yüzeysellik, akıl hocalığı taslama sevdası, küçücük kendini bir şey sanmalar, küçücük dizginsizlikler, küçücük büyüklük tutkusu gizli ki - Davranışları ancak çocuklarla incelenebilir! -, şimdiye dek temelde bulunanların hepsi erkek korkusuyla en etkin biçimde denetlenip bastırıldı. Vay şu "kadındaki ebedi sıkıcılığa" - ne çoktur onda! - sıkıcılığın başını alıp gidebilmesine! Onun kurnazlığına, işvesindeki, oyunlarda, kaygıları uzaklaştırmakta, rahatlatmakta, hafife almaktaki sanatına, arzuları kabul etmedeki ince hünerine, bütün bunları temelde ve ilkece unutmaya başlamasına.

Şimdi bile kadınca sesler duyuluyor - kutsal Aristofanes'le! Korku uyandıran; kadının erkekten ilk ve son olarak istediği tıbbi bir açıklıkla tehdit ediyor. En kötüsünden bir beğeni versin ki, aydınlanma, erkek işi olmuş, erkeğin bir lütufu - "kendi aramızda" kalmış bu; kadının "kadın" üstüne yazdığını, sonunda, iyi bir güvensizlikle, ihtiyatla karşılıyor; kuşkuluyuz, gerçekten, kadın aydınlanma istiyor mu, isteyebilir mi kendisi hakkında? Bir kadın kendisi için yeni bir süs aramadıkça - kendini süslemesini ebedi - kadınlığın bir parçasını olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi? - Şimdi, kendisi hakkında bir korku uyandırmak istiyor: - Belki de bununla egemenlik kazanmayı. Ama, hiç de hakikati istemiyor: Kadın için hakikat nedir ki! Başından beri, kadın için hakikatten daha yabancı, itici, düşmanca ne var ki, - En büyük sanatı yalandır, en yüce derdi görünüş ve güzellik, itiraf edelim, biz erkekler: kesinlikle kadındaki bu sanata, bu içgüdüye saygı duyuyor, aşık oluyoruz: Biz, zorluğu olanlara, rahatlamamız, o elleri bakışları, ince budalalıkları paylaşmaya katıldığımız için, ciddiyetimiz, ağırlığımız, derinliğimiz budalaca görünüyor. Sonunda şu soruyu soruyorum: Herhangi bir kadın, bir kez olsun, kadının kafasına derinliği, yüreğine adaleti bahşedebildi mi? Tümüyle ele alındığında, "kadın"ın kadınları hor gördüğü doğru değil mi? -

hiç de erkeğin işi değildi bu, değil mi? - Biz erkekler kadınların aydınlamayla kendilerini rezil edişlerini sürdürmelerini istiyoruz: Tıpkı, biz erkeklerin, kadına gösterdiğimiz ihtimam ve esirgeyciliğin kilisenin buyruğunda dile getirilişi gibi: mulier taceat in ecclesiis!

Napolyonun Madam Stael 'e anlaması için söylediği, konuşma sanatının şu çok ince yanını ortaya koyan sözleri kadınların yararınaydı: mulier taceat in polilticis! - aşağıdaki sözlerimse gerçekten kadın dostluğuna bir çağrıdır: mulier taceat de muliere!

233

Bir kadının sanki kadınlar lehine bir şeyi belgeleyecekmiş gibi, Madame Roland'a ya da Madame de Stal'e ya da Mösyö George Sand'a başvurması içgüdülerin çarpıtılmışlığını ortaya koyar - kötü beğeniye yansıtması bir yana - Erkekler için yukarıda adı geçenler, yalnızca üç komik kendi başına kadındır - başka bir şey değil! - kadınların kurtuluşu ve özerkliği için, istemeden tümüyle, karşıtlarının işine yarayacak gerekçeleri oluşturuyorlar.

234

Mutfaktaki budalalık; aşçı olarak kadın; ailenin ve evin efendisinin beslemeyi üstlenen korkunç düşüncesizlik! Kadın yemeğin ne olduğunu anlamaz: Bir de aşçı olmak ister! Eğer kadın düşünen bir yaratık olsaydı, binlerce yıllık aşçılığında, fizyolojinin büyük olgularını bulur, aynı şekilde tedavi sanatını mülkiyetine geçirirdi! Kötü dişi aşçılar yüzünden - mutfakta aklın tümüyle yokluğu yüzünden, insanın evrimi uzun bir dönem geçirdi, en kötü biçimde yara aldı: Bugün bile durum hiç de düzelmiş değil. - Liseli kızlara bir ders.

235

Ruhun kendine özgü anlatımları, kendini yaratışları var, aforizmalardan, bir küçük avuç dolusu sözlerde bütün bir kültür, bütün bir toplum apansız kristalleşiyor. Bunlar arasında Madame de Lambert'in oğluna söylediği şu sözler var: "mon ami, ne vous permettez jamais que de folies, qui vous feront grand plaisir!" Şimdiye dek bir oğula yöneltivermiş en annecil, en kurnazca sözler bunlar.

236

Dante'nin ve Goethe'nin kadınlar hakkındaki inandıkları - ilki şarkısında "ella fuardava suso, ed lo in lei" diyor ikincisi bunu "ebedi kadınlık bizi daha yükseğe çekiyor" diye çeviriyor. -

Her soylu kadının bu inanca karşı çıkacağından kuşku duymuyorum, çünkü ebedi erkeklik için aynı şeye inanır o..

237

Kadınlara Yedi Aforizma

En ağır can sıkıntısı nasıl da uçuverir sonunda, bir erkek diz çökünce önünde.

*

Yaşlılık, ah! ve bilim hele, güç katar zayıf erdeme bile!

*

Kara giysiler ve suskunlukla bil ki, görünür her kadın - zeki.

*

Şansım için teşekkür etmeliyim acep kime? Tanrıya! - ve kadın

terzime.

*

Genç: Çiçeklerle örtülü mağara. Yağlı: Oradan fırlamış ejderha.

*

Bacaklar harika, soylu adı, erkekler, hep bir ağız: ah keşke o benim olaydı!

*

Kısa konuşma, anlamı derin - kayıverir ayağı kancık eşeğin?

*

Erkekler, şimdiye dek, kadınlara, yükseklerden yolunu şaşırıp

da omuzlarına konmuş kuşlar gibi davranmışlar: Daha narin, daha

kolay incinebilir, daha vahşi, daha kaprisli, daha tatlı, daha ruhla dolu bir şey gibi - öte yandan kafese konulup uçmaması gereken bir şey gibi.

238

“Kadın - erkek” temel sorunu üstünde yanlış yol alma, onlar arasındaki uçurumsal karşıtlığı yadsıma, belki de eşit hakları, eşit eğitime, eşit savları ve yükümlülükleri düşünme: Sıgılığın tipik göstergesidir, bu tehlikeli yerde sıgılığını belgelemiş bir düşünür - içgüdülerinde sıgı! -

kuşkuyla karşılanabilir, daha kendini ele vermiş, gizini ortaya koymuş biri olarak: Bir olasılıkla, yaşamının henüz yaşamadıklarının da tüm sorunları karşısında “yetersiz”, herhangi bir derinliği elde edememiş biri olacaktır o. Öte yandan, derinliği olan biri, ruhunda ve isteklerinde ve ayrıca başkalarının iyiliğini istemede, aman vermez ve şart olabilen biri, kolayca onlarla karıştırılabilen, kadınları sadece doğrular gibi düşünecektir: - kadını bir mülkmüş gibi kavrayacaktır; kilidi ve anahtarı olan bir mal, hizmet için hizmetin yerine getirilmesi için önceden belirlenmiş bir şey olarak, - bu işte, Asya'nın muazzam aklından, içgüdü üstünlüğünden yana olacaktır, bir zamanlar Yunanlıların yaptığı gibi, Yunanlılar Asya'nın en iyi mirasçıları ve öğrencileridir. - Homer'den Perikles dönemine dek, güçlerinin bolluğu ve kültürlerinin yükselişi ile çok tanınırlar, ayrıca, adım adım kadınlara karşı daha sert olmuşlardır; kısaca Doğulu olmuşlardır. Ne denli gerekliydi, ne denli

Bizim çağımızda olduğu gibi, başka hiçbir çağda, zayıf cinse erkekler tarafından bu denli saygıyla davranılmadı - bu, demokratik eğilimle ve temel beğeniyle ilgilidir; eski döneme gösterilen saygısızlıkla -: Şimdiki saygının da hemen kötüye kullanılacağından kuşku yok.

Daha fazla istenecek, talep etme öğrenilecek, sonunda şu saygı borcu alçaltıcı bulunup, hakları için yarışma, evet, aslında kavga yeğlenecek: Anlaşıyor, alçakgönüllülüğünü yitirecek kadın. Hemen ekleyelim, beğenisini yitirecek, unutacak erkek korkusunu: “Oysa, korkuyu unutan kadın” en kadınca içgüdülerini feda edecek. Erkeklerde korku yaratıcı şeyin, daha belirgin söylersek, insandaki erkeğin artık istenmeyip, geliştirilmediğinde, kadın yüreklilikle kendini ortaya koyuşunda yeterince haklıdır, yeterince anlaşılabilir; burada kavranması zor olan - kadının soysuzlaşmasıdır. Bugün olup biten bu: Sakın ha aldatmayalım kendimizi burada! Nerede endüstri ruhu askeri ve aristokrat ruha galip gelirse, kadın bir memurun ekonomik ve hukuksal bağımsızlığına özenmeye kalkar: Şimdi şimdi ortaya çıkmaya başlayan modern toplumun kapısına yazılır: “Kadın memur”. Yeni haklar elde ederken, efendi olmaya bakar; kadının “ilerlemesi”ni kendi bayrak ve sancağının üstüne yazdırır, korkunç bir açıklıkla tersine bir gelişme olup biter: Kadın geriler. Fransız devriminden bu yana, kadının hak ve yetkilerinin artışıyla orantılı olarak Avrupa’daki etkisi azalır; ve “kadının kurtuluşu” kadınların kendilerince (sığ kafalı erkeklerce değil de) talep edilip, istendiği sürece, en kadınca içgüdülerin, gittikçe körleştirilip, zayıflatılmasının bir belirtisi olarak görülebilir. Bu “kadınların kurtuluşu” hareketinde budalaca bir şey var; başarılı bir kadının oldukça erkeksi budalalığı; başarılı kadın - daima kurnaz bir kadındır o - ta derinden utanç duymalıdır. Zaferin geldiği en güvenilir tabanın sezgisinin yitirilmesi; kendisine en uygun silahlarla talimin ihmal edilmesi, kendilerini erkeklerin önünde yürümeye bırakmaları, belki de önceleri erkeklerin sıkı bir eğitim ve alçakgönüllülükle üstlendikleri

“kitap yazma” işinde bile; erkeğin inançlarına kadında gizi temelden farklı bir ideal için, herhangi bir ebedi ve zorunlu kadınlık adına. erdemli bir ataklıkla karşı çıkmak; erkeklere önemle, boşboğazlıkla, kadınların sanki daha ince, tuhaf vahşi, pek çok benimsenen bir ev hayvanı gibi elde tutulup bakılarak, korunması, esirgenmesi gerektiğini söylemek; kadınların, şimdiye dek, hala da, toplum içindeki yerlerini gösteren kölelikle ve kullukla ilgili her şeyin araştırılması (sanki, kölelik daha yüksek bir kültürün, kültürün yüceltilmesinin bir koşulu değil de, buna zıt bir kanıtmış gibi); - bütün bunların anlamı, bir kadınca içgüdüünün ufalanması, kadınsızlaştırma değil de nedir? Kesinlikle, erkek cinsinden akademisyen eşekler arasında yeterince geri zekalı kadın dostu ve kadın sömürücüsü vardır; kadınlara kadınlıklarını yok etmeleri, Avrupa’daki erkeğin tüm budalalıklarını taklit etmeleri için bu şekilde tavsiyelerde bulunan, evet, Avrupa “erkekliği” hastasıdır, - kadını “sıradan kültürün”

içine atmak istiyorlar, belki de bir gazete okuyucusu, politika okuyucusu kılmak. Orada burada, kadını Özgür ruhlu biri, bir kalem sahibi yapmak istiyorlar: Sanki dindar olmayan bir kadın, derin ve Fransız erkeğe zıt ve gülünç görünmeyecekmiş gibi-; hemen her yerde, en hasta edici ve en tehlikeli müzik türleriyle (bizim yeni Alman müziğimiz) sınırlar harap oluyor ve kadını gündün günden daha bir histerik, ilk ve son mesleği olan güçlü çocuk doğurmada daha bir yetersiz kılıyor. O tümüyle daha iyi “yetiştirilmek”, ona yakıştırılan deyimle “zayıf cins” kültürle güçlü kılınmak isteniyor: Sanki olanaklar çerçevesinde, en etkili biçimde tarih şunları öğretiyormuş gibi: İnsanın “yetiştirilmesi” ve

zayıflatılmasının - yani isteme gücünün güçten düşürülmesi, parçalanması, hastalandırılması - el ele gider ve dünyanın en etkili ve en güçlü kadınları (son örneği, Napolyon'un annesi) güçlerini, isteme güçlerine - okuldaki hocalarına değil - erkekler üstündeki güçlerine borçludurlar. Kadında saygı ve yeterince korku uyandıran şey, onun doğasıdır, erkekten daha "doğal" olan, sahiciliği, yırtıcılığı, aldatıcı oynaklığı, eldiven içindeki kaplan pençeleri, bencilliğindeki çocuksuluk, eğitilemezliği ve içindeki vahşiliği; kavranamazlığı. genişliği ve kaypaklığı arzularının ve erdemlerinin... Bütün bu korkusunun yanında, bu tehlikeli ve güzel kedi

"kadın"a acımamıza yol açan şey, herhangi bir hayvandan daha çok acı çekiyor, daha incinir, daha sevgiye muhtaç, daha bir hayal kırıklığına mahkum oluşudur. Korku ve acıma: Bu duygularla karşıladı erkek şimdiye dek kadını, bir ayağı hem parçalayıp hem de hoşnut bırakan trajedide kalarak.- Nasıl mı? Bu son mu olmalı? Artık kadın, büyüsünden arındırılmalı mıdır? Kadın, yavaş yavaş sıkıcı bir hale mi getiriliyor? Hey Avrupa! Avrupa!

Biliyoruz, seni en çok çeken şu boynuzlu hayvan, tekrar tekrar tehdit ediyor hala! Senin eski

"fabl"ın yeniden "tarih oldu" - yeniden muazzam bir budalalık efendin oluyor; seni çekip götürüyor! Ve arkasında hiçbir Tanrı yok, hayır! Yalnızca bir "düşünce" bir "modern düşünce"!

SEKİZİNCİ ANA BÖLÜM

Bir kez daha dinledim, ilk kez- Richard Wagner'ın Meister Singer üvertürünü: Görkemli, aşırı yüklü, ağır bir sanat ürünü, anlaşılması için iki yüz yıllık müziğin hala yaşadığını şart koşma gururunu taşıyor: - Almanlara saygınlık kazandırıyor; böyle gurur yanlış yorumlanmamalı!

Güçlüyle zayıf, mevsimlerle iklimler, birbirlerine karıştırılmamalı burada! Bize kah yabancı, kah keskin ve aşırı genç görünüyor, rastgele ama, geleneksel tantanası içinde; sık sık avare, kaba saba, haşın, - hem yürekli, ateşli hem de geç olgunlaşmış meyvelerin pörsümü ş sarı kabuğuna sahip. Geniş bir yatak içinde dolu dolu akıyor: Ve apansız bir duraksama anı, sanki nedenle sonuç arasında açılan boşluk gibi; düşler yaratan, biraz da karabasan - , ama hoşnutluğun akıntısı yeniden açıyor yolu, genişletiyor, büyütüyor; en çok yönü olan hoşnutluğun, eski ve yeni mutluluğun akıntısı, sanatçının saklamak istemediği, kendisiyle olan mutluluğunu da çok fazla içine alarak, sanatının bize gösterdiği kadarıyla, yeni sanat araçlarını, yeni elde edilmiş, hiç denenmemiş araçlarını ustaca kullanmadaki bilgisinin şaşkınlık uyandıran mutlu paylaşımını da. Ne güzellik, ne Güney, ne de Güneydeki gökyüzünün yumuşak parlaklığı; zarafetten hala eser yok; dans yok, mantık istemi yok; belli bir hantallık var, bol bol uygulanan, sanki sanatçı bize şöyle demek istiyor: “Niyetimin bir parçası bunlar” kaba sır giysi, kaprisli, barbar ve törensel bir şey, entelektüelliğin ve saygın değerlere sahip oluşun ve sivriliğin titrek ışığı; Alman olan, sözcüğün en iyi ve en kötü anlamında, Alman tarzındaki, çok yönlü, biçimsiz, tüketilmez bir şey; belli bir Alman güçlülüğü ve taşkın ruhluluğu, kokuşmuşluğun süzülüşünde kendini saklamaktan korkmayan,

- belki de gerçekten kendini orada rahat hissedene; Alman ruhunun hakiki bir örneği, aynı zamanda genç ve küflenmiş, aşırı yumuşak ve aşırı zengin geleceğe sahip. Bu çeşit müzik, Almanlar hakkında düşündüklerini en iyi biçimde anlatıyor: Evvelsigüne, öbürgüne ait -

bugün yok henüz.

Biz “iyi Avrupalılar”: Bizim de bir yürekli memleketçilikle, eski sevgilere ve dar kafalı durumlara düşüp gerilemekle geçirdiğimiz saatler oluyor - şimdi ben bunun bir örneğini veriyorum -, milliyetçi kıskırtmalar, vatanperver çarpıntılarla, diğer her çeşit eskimiş duygu taşkınlıklarıyla dolu saatlerimiz. Bizden daha kalın kafalılar, bizim için birkaç saatle sınırla olanla yetinebilir, oyunun sonunu getirebilirler, kimilerine yarım yıl yeter; diğerlerine bir ömrün yarısı, “metabolizmalarının” ve sindirim organlarının hızına ve gücüne bağlı olarak.

Evet, duyarsız ve kararsız ırklar düşünüyorum; bizim hızla değişen Avrupamızda yarım yüzyıla gerekli olan, atcıl memleketçiliğin ataklarını, vatan toprağı tiryakiliğini yenerek, yeniden akıla, yani, “iyi Avrupacılığa” dönmek için. Bu olanaktan saptıkça, iki yaşlı

“vatanperver” in konuşmalarına kulak misafiri olmaya başlıyorum; ikisinin de görünüşte işitme

güçlükleri var, bu yüzden bağıra bağıra konuşuyorlar. “Bir köylü ya da bir üniversite öğrencisi kadar biliyor felsefeyi” diyor, biri-: masumdur o. Oysa bugün kimin umurunda ki!

Bugün yığınlar çağıdır: Yağınla ilgili her şeyin önünde yerlere kapanıyorlar. Politika da böyle. Bir devlet adamı, onları yeni bir Babil kulesine, bir imparatorluk ve iktidar canavarına tıktırıyor; ona “büyük” diyorlar: - burada, önemli olan, biz, daha dikkatli kişilerin hala yalnızca büyük düşüncelerin, büyük bir eylemi ya da büyük bir şeyi yaratacağına olan şu eski inancı terk edemeyişimizdir. Diyelim ki, bir devlet adamı, halkını öyle bir konuma getiriyor ki, bundan böyle “büyük politika” yapmak şart oluyor; oysa, onlar buna ne yatkın ne de hazırdırlar: Böylece, eski ve güvenli erdemlerini, bir yeni, kuşkulu sıradanlık için feda ediyorlar. - diyelim ki, bir devlet adamı, halkını tümüyle politize olmaya şartlıyor; oysa şimdiye dek onların yapacak, düşünecek daha iyi şeyleri var ve ruhlarının ta derinlerinde ihtiyatlı bir nefret var, bir türlü kurtulamadıkları; huzursuzluğu, hoşluğu ve gerçekten politize edilmiş halkın gürültülü kavgacılığına olan nefret: - diyelim ki, böyle bir devlet adamı, halkının uyuşturulmuş tutkularını ve arzularını alevlendiriyor; o zamana dek sürüp giden çekingenliklerini ve dışarıda kalma hazlarını, bir özürlü duruma dönüştürüyor; yabancılıklarını ve gizli sonsuzluklarını ciddi bir yanlışa, en içten eğilimlerini değersizleştiriyor; vicdanlarını alt üst ediyor, ruhlarını darlaştırıyor, beğenilerini “milli”, -

ne!., kılıyor; bütün bunları yapan, halkının gelecekte, eğer gelecekleri varsa, yaptıklarının kefaretini ödeyeceği böyle bir adam nasıl da “büyük” olur? “Kuşkusuz!” diye yanıtladı, öbür vatanperver, şiddetle: Yoksa bütün bunları başaramazdı! Belki de sen böyle bir şeyi yapmayı istemenin çılgınlık olduğunu söyleyeceksin? Oysa, belki de büyük olan her şey başlangıçta çılgındı!” - “Çarpıtma sözlerimi! diye haykırdı öbürü; - “güçlü! güçlü! güçlü ve çılgın! Büyük değil! - Yaşlılar kızdıkça kızıyorlardı, birbirlerinin yüzlerine kendi doğrularını çarptıkça; oysa ben, mutluluk içinde, mutluluğun ötesinde, daha güçlü olanın güçlü olan üzerinde ne kadar çabuk egemenlik kuracağını düşünüyordum, bir de şunu: Bir halkın ruhsal olarak sığlaştırılmasında verilen ödün, bir başkasının derinleştirilmesiydi.

242

Avrupalıların aradığı ayrıcalığa ister ‘uygarlık’ ya da “insanileştirme” ya da “ilerleme” deyin; isterseniz basitçe, övgüsüz ve yergisiz, politik bir deyiş kullanarak Avrupa’nın demokratik hareketi: Böylesi deyişlerin işaret ettiği tüm bu görünüşlerin arkasında gittikçe etkinlik kazanan müthiş bir fizyolojik süreç olup bitmekte - Avrupalıların gittikçe birbirine benzemesi süreci, kendilerini, ırkların ortaya çıktığı iklimlere ve sınıflara bağlayan koşullardan giderek uzaklaşma, yüzyıllardır ruh ve bedeninin içine benzeri taleplerle işlemiş herhangi bir belirleyici ortamın etkilerinden sürekli yükselen bir kopuş, - böylece temelde, uluslar üstü, göçebe bir insan tipi ortaya çıkıyor; fizyolojik olarak görüldüğünde, ayırıcı özelliği maksimum uyum gücü ve sanatı olan bir tip. Bu Avrupalı oluş sürecinin temposu büyük geriye dönüşlerle aksayabilir, ama belki de tam da bu bakımdan, bir şiddet, derinlik kazanacak ve büyüyecektir

- hala patlamasını sürdüren “milliyetçi hisler” fırtınası ve gerginliği buraya aittir, şimdilerde ortaya çıkan anarşizm de -: Bu süreç, bir olasılıkla, “modern düşünce” havarilerinin ve onun çocuksu övgücülerinin hiç de beklemedikleri sonuçlara yol açacaktır. İnsanları birbirine benzetip ortalama bir varlık durumuna getiren - yararlı, çalışkan, çok yönlü kullanılabilir, yetenekli sürü insanı durumuna - aynı yeni koşullar, en yüksek derecede en tehlikeli ve en alımlı kural dışı insanların doğmasına yol

açacaktır. Çünkü, sürekli koşulları değiştirmeye çabalayıp hemen hemen on yılda bir her yeni kuşakta yeni bir işe koyulan şu uyum gücü, bu tipin güçlülüğünü olanaklı kılmadığı sürece; gelecekteki Avrupalıların yaratacağı genel izlenim, bir olasılıkla, çal çene, iradesi kıt, kolayca bir iş sahibi olabilen, günlük nafakasını çıkarabilmek için bir efendiye, bir buyurucuya gereksinimi olan insanların izlenimi olduğu sürece, böylece Avrupa'nın demokratikleştirilmesi, en ince anlamıyla, köleliğe hazır bir tipin üretimine yol açtığı sürece: Tek tek ve kural dışı durumlarda güçlü insan, belki de eskisinden daha güçlü ve daha zengin olacaktır - eğitimindeki önyargıların eksikliği sayesinde, eylemlerinin, sanatçının merkezinin müthiş çok yönlülüğü sayesinde. Demek ki istediğim şu: Avrupa'nın demokratikleştirilmesi aynı zamanda - sözcüğün her anlamıyla, en ruhani (tinsel) olanı da katarak, zalimlerin yetiştirilmesinin istek dışı düzenlenişidir de.

243

Memnuniyetle duyuyorum ki, güneşimiz hızla Herkül takım yıldızına doğru hareket ediyormuş: - ve umuyorum, bu dünyadaki insan, bu bakımdan güneşi izleyecek mi? Ya biz, biz iyi Avrupalılar!"

244

"Derinliğin" Almanların ayırt edici özelliği olduğu bir dönem vardı: Şimdilerde, yeni Almancılığın en başarılı tipinin büyük bir açgözlülükle farklı payelerin peşinde koşması, belki de derin olan her şeydeki "pervasızlığı" iskalayışı, zamana uygun vatanperver bir kuşku yaratıyor, sakın önceli övgülerimizi bir aldanmadan kaynaklanıyor olmasın? - Kısaca, Alman derinliği temelde farklı; daha kötü bir şey, - Tanrının sayesinde - kurtulacağı bir şey olmasın sakın? Alman derinliğini yeniden öğrenmeye çabalayalım: Bunun için Alman ruhunu diri diri kesip incelemekten daha gerekli bir şey olamaz - Alman ruhu, her şeyden önce çok yönlü, farklı kökenlere sahip gerçek yapısındaki daha fazla bir araya getirilmiş, üst üste konmuş: Bu da onu ortaya çıkaran kaynağın yol açtığı bir özellik. "İki ruh var, ah! Benim göğsümde" deme cesaretinde bulunan bir Alman, hakikati çarpıtmış oluyor doğrusu, birçok ruhu gözönüne almadığı için, hakikati eksik yaratmış oluyor. Muazzam bir karışımdan ve ırkların kaynaşmasından oluşan, belki de ön-Aryan öğelerle de yüklü bir halk olarak, her anlamıyla "orta karar bir halk" olarak Almanlar, diğer halklara göre, daha kavranamaz daha kapsamlı, daha çelişkili, daha bilinmez, daha deli bozuk, daha şaşırtıcı, daha korkutucudurlar:

- tanımlardan kaçarlar, yalnızca bu bakımdan, Fransızlardan daha umutsuzdurlar. Almanların bir özelliği de, aralarında hiçbir zaman "Alman nedir?" sorusunun eksik olmayacağıdır.

Kotzebue Almanlarını iyi biliyordu: "tanıyoruz" diye haykırdılar ona sevinçle, - oysa Sand da onları bildiğini sanıyordu. Jean Paul, Jean Paul Fichte'nin sahte, ama vatanperver dalkavukluklarına ve abartmalarına ateşli saldırılarını açıkça yürütürken ne yaptığını biliyordu, - oysa, bir olasılıkla, Goethe'nin Almanlar hakkındaki düşüncesi Jean Paul'ünkü gibi değildi, Fichte konusunda anlaşsalar da. Peki, gerçekten Goethe ne düşünüyordu Almanlar hakkında? - Açıkça söylemediği birçok şey var, yaşamı boyunca ince susuşların ustası oldu: - belki de bunun için dayanakları vardı. Şurası kesin, "özgürlük savaşları" değildi onu sevinçle yukarı baktıran, Fransız Devrimi'nden başka bir şey değildi. - Onun yüzünden, Faust'unu yeniden düşündüğü ola, gerçekten "insanın" tüm sorunu, Napolyon'un görünüşüydü. Goethe'nin öyle sözleri var ki, onlar da, Almanların gurur duyduğu şeyleri, sanki bir yabancıymış gibi, sabırsız sertlikle aşağılamalar buluyoruz: Ünlü Alman gemüt'ünü şöyle tanımlıyor: "kendinin ve başkalarının kusurlarına bakmama": Haksız mı yani? -

Almanların özelliklerinden biri de, onlar için söylenenlerin hiçbir zaman tümüyle yanlış

olmayacağıdır. Alman ruhunun koridorları, birbirine bağlı koridorları vardır; mağaralar, gizlenecek koğuşlar, zindanlar vardır; onda düzensizlik birçok gizemli çekicilik taşır; aşınadır Alman, karmaşaya giden gizli yollara. Nasıl her şey benzerini severse, Almanlar da, bulutları, belirsiz, patlamaya hazır, karanlık, nemli, iç karartıcı her şeyi sever: Belirsiz, biçimsiz, kayıp giden büyüyen her şeyi sever: Belirsiz, biçimsiz, kayıp giden büyüyen her şeyi ‘ derin’

bulurlar. Alman’ın kendisi değişmeyen bir şey değildir, oluşandır o, gelişir. “Gelişme”

böylece, gerçek Alman buluntusu, başarısıdır, felsefi formüllerin koskoca alanında: - Alman birasını, Alman müziğini birleştiren bütün Avrupayı Almanlaştırmaya çalışan, bir yönetici kavramdır. Yabancılar, Alman ruhunun temelindeki çelişkili yapının ortaya çıkardığı bilmecelerin karşısında apışıp kalırlar (Bu yapı Hegel’ce sistemleştirildi, Richard Wagner tarafından müziğe geçirildi). “Yumuşak yüzlü ve muzır” - böyle bir yanyanalık, başka bir halka saçma görünse de, yazık ki Almanya’da geçerlilik kazanıyor: Yalnız bir süre Suebyalılar arasında yaşamalı! Alman akademisyenin kalın kafalılığı, toplum içindeki münasebetsizliği, içindeki ipCambazlığıyla ve bütün tanrıların korkmayı öğrendikleri şeyler karşısındaki ucuz gözü peklikle, korkarak uyum içine girer. “Alman ruhu” ad oculus serilmek istenirse, Alman beğenisine bakılmalıdır. Alman sanatlarına, törelerine: “Beğeniye” karşı ne kaba vurdumduymazlık! Nasıl da en soyluyla en sıradan olan yan yana duruyor öyle! Nasıl da en düzensiz ve zengin bütün bu ruh idaresi! Alman sürüklüyor ruhunu: Başına ne gelirse sürüklüyor onu. Karşılaştığı olayları sindirmekte güçlük çekiyor, hiçbir zaman “hazmetmiyor”

onları; Alman’ın derinliği bir “hazım zorunluluğundan” geliyor. Nasıl tüm müzmin hastalar, tüm hazımsızlar rahatlarını severlerse, Almanlar da “açıklığı”, “mertliği” pek sever: Nasıl da rahattır açık ve mert olmak! - belki de bugün Almanın bildiği en tehlikeli, en başarılı maske, şu munis, lütfekar, kartları açık Alman namusluluğudur: Bu gerçekten Mephistophelesci sanattır, onunla Alman “epey uzağa gider!” Alman, koyuverir kendini, bir yandan da inançlı, mavi, boş Alman gözüyle Alman Alman bakınır; yabancılar onu gecelik giysisi sanır! - Şimdi tümüyle kendi aramızdayken, gülmeye izin var mı ona? - onun görünüşünü ve temiz adını bundan böyle, şerefle korumak, eski namımız olan derin halkı, Prusyalı’nın “cesareti”, Berlin’linin cin fikirliliğine ve kamuna ucuza kaptırmamak için elimizden geleni yapacağız ve bir halkın kendini kurnaz değil de derin, hantal, iyi huylu, namuslu kılması ve göstermesi, kurnazlığıdır: Belki de - derin! Son olarak: İnsan, adına yaraşmalıdır, - boşuna değildir

“tiusche” halkın “Taushe” - halk diye adlandırılması.

245

“Tadına doyulmaz o geçmiş zaman” gerilerde kaldı artık, doyasıya söylüyor şimdi türküsünü Mozart’ta: - Nasıl da şanslı insanlarız, hala onun rokokosu konuşuyor bizimle, “can yoldaşlığı” zarif coşkuluğu, Çin işi inceliklerden ve süslemelerden duyduğu çocuksu sevinç, yüreğinin çelebiliği, oya gibi işlenene duyduğu özlem, sevgiyle doluluğu, dansla, gözyaşıyla; güneye olan imanı, hala içimizde kalan bazı şeylere seslenip durabiliyor! Ah, bir gün hepsi mazi olup geçip gidecek; - oysa, kim kuşku duyabilir, bundan çok önce Beethoven beğenisinin ve anlayışının unutulup gitmeyeceğinden! -

Beethoven, her şeyden önce, bir üslup geçişinin son noktasıdır, bir üslup değişiminin; Mozart'tan farklı olarak yüzyıllık Avrupa beğenisinin son noktasıdır. Beethoven, sürekli kesilen yumuşak yaşlı ruh ile, gelip duran aşırı ruhun arasında bir ara-olaydır; müziğinde ebedi kayıpların şafağı, ebedi coşkulu umut bulunur

– Avrupa'yı yıkayan aynı ışıktır, Avrupa, Rousseau ile düşlendiğinde, devrimin özgürlük ağacı etrafında dans ettiğinde, ve nihayet işi Napolyon'a tapınmaya kadar vardığında.

Oysa, şimdi bu duygu nasıl da solup gitmekte, nasıl da zor bugün bu duyguyu tanımak bile, -

kulaklarımıza nasıl da yabancı geliyor Rousseau'nun, Schiller'in; Shelley'in, Byron'un dili, hep birlikte alındıklarında, Beethoven'in söylemeyi bildiği türkülerin sözlerinde yol alan aynı Avrupa yazgısının dili! Neden sonra gelirse gelsin, Alman müziği romantizme aittir; öyle bir harekettir ki o, tarihsel olarak bakıldığında, hala daha kısa, hala daha uçucu, hala daha yapaydır. Şu büyük perde arasından, şu Avrupa'nın Rousseau'dan, Napolyon'a geçiş, demokrasiye geçiş döneminden. Weber; ama Freischütz ve Oberon'dan bugün ne kaldı ki geriye! Ya da Marschner'in Hans Herling'inden ve Vampyr'inden! Hatta, Wagner' in Tannhiuser'inden! Solup giden müziktir bu ama hala unutulmadı. Üstelik, romantizmin bütün bu müziği, tiyatrodaki kalabalığın önünde çalınışının dışında, hiçbir yerde geçer müzisyenlerce ciddiye alınmayan ikinci sınıf bir müzikti, Felix Mendelssohn'da durum farklı, Halkiyon bir usta o, daha hafif, daha saf, daha mutluluk saçan ruhu sayesinde çabucak saygı gördü ve çarçabuk unuttu: Alman müziğinin güzel bir intermezzosu olarak. Oysa Robert Schumann, çok ciddiye, ve başından beri ciddiye alınmıştı -bir okul kuracak en son kişiydi-: Bugün aramızda bahtı açık biri değil; rahatlamış, kurtulmuş; yoksa bu Schumann romantizmi ortadan kalkmış olmasın? Schumann, ruhunun Sakson İsviçre'sine uçan yarı Werther, yarı Jean Paul, ama kesinlikle ne Beethoven ne de Byron gibi olmayan!- Manfred için, müziği bir yanıltıydı, haksızlığa varan bir yanlış anlaşılma - temelde küçük bir beğeni olan beğenisiyle Schumann (yani, tehlikeli biri, Almanlar arasında iki misli tehlikeli eğilim, sessiz lirizmi ve esrik duygularıyla), sürekli yalpalayan, mahcupça geri çekilip vazgeçen, soylu bir muhallebi çocuğu, tümüyle isimsiz saadetin ve acıların içinde zevk-u sefa süren, bir çeşit kız çocuğu, bir noli me tangere başından beri: Bu Schumann, müzikte yalnızca Alman olayıydı, hiç de Avrupalı değildi, Beethoven'in hala büyük ölçüde Mozart'ın olduğu gibi, - onunla Alman müziği en büyük tehlikesiyle karşı karşıya kaldı; Avrupa ruhuna seslenen sesini yitirerek, memleketçiliğe kapılarak.-

246

-Üçüncü kulağı olanlar için Almanlar yazılmış kitaplar ne büyük işkencedir! Nasıl da durur, gönülsüz, yanında, yavaş yavaş dönen, çınlamayan seslerin, densiz ritimler bataklığının, Almanların "kitap" dedikleri! En kötüsü de kitaplar okuyan Alman. Nasıl da tembelce, zorlana zorlana, nasıl da kötü okur o! Hani, kaç Alman bilir, ve kendinden bekler, her hoş

tümcede sanatın olduğunu, - tümceler anlaşılabilirseydi, sanat yakalanabilecekti! Örneğin, temposundaki yanlış anlaşılma: tümcenin kendisi yanlış anlaşılıyor! Ritmik olarak belirleyici hecelerden kuşku duyulmayabileceği, çok katı simetrisinin istendiği gibi, çekici bulunarak kesintiye uğratılması, her staccato ve her rubato'ya duyarlı sabırlı kulak gerektiği, ünlülerden ve ikili ünlülerden oluşmuş izinin anlamının çözümü ve onların birbirlerini izlerken ne denli ince ve zengince birbirlerini renklendirdiği, renklerinin değişmesi: Kitap okuyan Almanlar arasında kim yeterince iyi

niyetle, dildeki amacı ve bu denli çok sanatı dinleme talebine ve görevine kulak asar? Sonunda, insanın “buna uygun kulağı” olmaz: En keskin üslup zıtlıkları işitilmez olur ve en ince sanatlar, sağır insanların kulaklarında olduğu gibi harcanır gider.-

Bunlar benim düşüncelerimdi, düzyazı sanatında ustasının nasıl beceriksizce, gözü kapalı bir biçimde birbirleriyle karıştırıldığını gördüğümde, birinin sözcükleri tekleyerek, buz gibi, nemli bir mağaranın tavanından düşer gibi- ve o oturup sayıyor seslerimi ve çınlamalarını - ve diğeri, tüyleri diken diken eden, kıldan ince, dalamak, vınlamak, kesmek isteyen kılıcın, tehlikeli tadını, bedeninin tüm elektriğinde duyar.

247

Alman üslubunun ses ve kulakla ne denli az ilgisi olduğu şuradan belli: İyi müzisyenlerimiz kötü birer düzyazıcıdırlar. Alman, yüksek sesle okumaz, kulak için değil, salt göz için: Koyuverir kulağını çekmeceye. Eski Yunan’da insanlar kendileri için okurlardı - okursalar eğer - hem de yüksek sesle; birisi sessiz okusa, gizliden gizliye, bunun sebeplerini sorarlardı.

Yüksek sesle: O eskinin iletişimsever halkının pek keyif aldığı, yani, tonun bütün dalgalanmaları, bükümleri, inip çıkmaları ve tempo değişiklikleriyle. O zamanlar. yazma üslubunun kuralları, konuşma üslubuyla aynıydı; bu kurallar, kısmen kulak ve gırtlığın incelikli gereksinmelerine ve şaşırtıcı gelişmesine kısmen ve eskilerin akciğerlerinin kuvvetine, direncine ve gücüne bağlıydı. Tümce sonu susuşları, klasik bir anlamda, her şeyden önce, fizyolojik birimdir, bir tek nefesten oluştuğu sürece. Bu tümce sonu susuşları, Demonstenes ve Cicero’da olduğu gibi, tek bir nefeste iki kez yükselip iki kez aşağı iniş

olarak, eğitimi gereği erdeminin önemini ve böyle bir tümce sonu susuşun kullanılmasının nasıl seyrek ve ender olduğunu bilen eskiler için büyük keyifti: Bizim böyle bir büyük tümce sonu susuşlarına hakkımız yok; biz modernlerin, her anlamıyla tıknefeslilerin! Bu eskilerin tümü de, konuşma konusunda yarım yamalak bilgisi olan kişilerdi, dolayısıyla işin erbabı olanlar da, eleştirmeler de, - konuşmacılarını en uç noktalara ittiler; tıpkı genç yüzyıl kadın erkek tüm İtalyanların, şarkı söylemeyi öğrenirken, şarkı söylemekteki ustalıklarını doruğa çıkarmaları gibi. Oysa, Almanya’da gerçekten, yeni bir tür halka açık soylu bir konuşma sanatı (son zamanlara kadar, kürsü hatipliği, ürkek ve hantal genç kanatların çırpıma başladığında) vardı: Almanya’da yalnızca vaaz verenler, bir hecenin, bir sözcüğün ağırlığını, bir tümcenin ne ölçüde vurgulanacağını, yükseltileceğini. alçaltılacağını, aktarılacağını, aktarılıp durdurulacağını; yalnızca onun kulağında vicdanı vardır, hem de yeterince kara bir vicdan: Öyleyse Almanların konuşmada becerilerinin pek olmayışının ve bu becerilerini çok geç elde edilışinin sebepleri eksik değildir. Alman dünyasının şaheserleri, bundan dolayı en büyük vaizlerin şaheserleridir: İncil gelmiş geçmiş en büyük Alman kitabıdır. Luther’in İncili karşısında diğer her şey yalnızca bir edebiyat’dır - İncil oluşturulurken, Almanya’da büyümediği için Alman yüreğinde büyümemiş, büyümeyen her şey.

248

İki tip dahi var: Biri, her şeyin ötesinde doğurtan, doğurtmak isteyen, diğeri tohumlanıp doğuran. Benzer biçimde, böylesi deha sahibi halklar arasında kadınların gebelik sorunlarının ve biçim verme, olgunlaştırma, yetkinleştirme gizli görevinin için düşüvermiş olanlar var -

Yunanlılar, örneğin, bu tip insanlardı; Fransızlar da - ve diğerleri, tohumlanması gerekip de yeni yaşam düzenlerinin nedeni olacak olanlar, - Yahudiler, Romalılar, bunu bütün alçakgönüllülikle isteyerek, Almanlar?- Canından bezmiş, büyük sevinçler içinde, bilinmeyen ateşler içinde, karşı konulamaz biçimlerde kendi dışlarına sürülmüş, aşkla yabancı ırkların peşinden hırsıyla giden ('tohumlanmak' isteyenlerin) ve böylelikle kendinin yaratıcı güçlerle dolu olduğunu bilen, bundan dolayı da, "Tanrının inayetiyle" egemenlik kurucu halklar. Bu iki tip deha, birbirini arar; tıpkı erkeklerle kadınlar gibi; ama aynı zamanda birbirlerini yanlış

anlarlar - erkekle kadın gibi.

249

Her halkın tartüfçülükleri vardır, buna kendi erdemleri derler. - İlimizde en iyi olanı bilmiyoruz, - bilemiyoruz.

250

Avrupa Yahudilere neleri borçludur? - Pek çok şeyi, iyi ve kötü, her şeyden önce, hem en iyi hem de en kötü olan bir şeyi: Ahlaktaki büyük üslubu, bitmek tükenmek bilmeyen taleplerin korkunçluğunu ve ululuğunu, sonsuz anlamları, tümüyle romantizmi ve ahlaksal sorgulanabilirliğin yüceliğini - ve sonuç olarak, şu, hayatın ardında bıraktığı oyunlarının ve ayartmalarının tam tamına en köstekleyici en seçkin parçalarını seyircilerin ve felsefecilerin arasında, biz sanatçılar, Yahudilere - teşekkür borçluyuz.

251

Bir halk milliyetçi sinir krizlerinden ve politik hırslardan çekmişse, çekmek istiyorsa, ruhunun üstünden türlü türlü sıkıntıların, bulutların geçmesini, kısaca, küçük ahmaklık nöbetlerini de beklemeli: Örneğin, bugünün Almanları arasında, kah Fransız düşmanlığından doğan ahmaklık, kah Yahudi düşmanlığından, kah Polonya düşmanlığından, kah Hıristiyan-romantik, kah Wagnerci, kah tötönik, kah Prusyalı (Bakıverin şu biçare tarihçilere şu Sybellere, Treitschke'lere onların bandajlı kafalarına-), başka ne demekse, Alman ruhunun ve vicdanının şu ufak süslemelerine. Bağışlayın beni, ben de, bu kısa, gözüpük konukluğumda, şu epey mikroplanmış bölgede, hastalığın tümüyle uzağında kalamadım; herkes gibi, beni ilgilendirmeyen konulara burnumu soktum: Bulaşıcı hastalığın ilk belirtisi. Örneğin, Yahudiler hakkında: Dinleyin yalnız! - Şimdiye dek Yahudileri tutan bir Alman'a rastlamadım; kayıtsız şartsız tümüyle hesaplı ve politik biçimde, gerçek Yahudi düşmanlığının yadsısalar da; bu hesap ve politika, bu düşmanlık duygusunun türüne değil de, yalnızca, tehlikeli ölçüsüzlüğüne, özellikle, saçma sapan rezil biçimde dile getirilmesine karşı yönelmiştir - bu konuda adlanmamak gerek. Almanya'nın yeterince bol Yahudi'ye sahip oluşu, Alman midesinin Alman kanının bu ölçüde "Yahudi'yi" sindirmede sıkıntıya düşmesi (uzun süredir sürüyor bu sıkıntı)- daha güçlü sindirim sistemleri olan İtalyanların, Fransızların ve İngilizlerin yaptığı gibi - : İşte ne yapılması gerektiği konusunda dikkat edilecek bir genel içgüdünün açık bildirisi ve dili, "yeni Yahudilere izin yok! Ve özellikle Doğu'ya (Avusturya'ya da) açılan kapıları kapatın!" tipleri hala zayıf ve belirsiz olan halkın içgüdüğü böyle buyuruyor, böylece kolayca bulandırılıp kolayca ortadan kaldırılabilir, daha güçlü bir ırk tarafından. Oysa, Yahudiler, bütün kuşkuların ötesinde, şimdi Avrupa'da yaşayan yedi canlı, en güçlü, en saf ırktır; en kötü koşullar altında bile (iyi durumda

olanlardan daha iyi bir biçimde) sözlerini geçirmeyi biliyorlar; bugün erdemsizlik olarak damgalanabilecek erdemleri sayesinde, - her şeyden önce “modern düşünceler” önünde utanması gerekmeyen yürekli bir inançla; değişirlerken, yalnızca Rus İmparatorluğunun fetihleri gibi değişiyorlar, - zamanı olup da dünü olmayan imparatorluk - : yani, “elden geldiğince yavaş” ilkesine göre, Avrupa'nın geleceğini ve vicdanında taşıyan bir düşünür, gelecek hakkındaki bütün planlarında Yahudilerin yanında Rusları da, kuvvetlerin çatışmasında ve büyük oyununda en emin ve en olasılığı yüksek etkenler olarak, göz önüne alacaktır. Bugün Avrupa'da adına

“ulus” denilen ve gerçekte resnata'dan çok res facta olan (aslında, zaman zaman olumlu olarak res ficta et facta'yı andıran-) her durumda oluşan, genç ve kolayca değiştirilebilir, henüz ırk olmamış bir şey, üstüne üstlük, Yahudi ırkı gibi aere perennis'dir: Bu “uluslar”

gerçekten dikkatli bir biçimde her çeşit öfkeci rekabetten ve düşmanlıktan kaçınmalıdır!

Yahudiler, isterlerse - ya da zorlanırlarsa, Yahudi düşmanlarının isteği de böyle görünüyor-, şimdi bile üstünlükleri olabilir, evet, sözcüğü tam anlamadıkları, bunun için çalışmadıkları da eşit ölçüde kesin. Bu arada, onlar, üstelik yapışkan biçimde, Avrupa'da, Avrupa tarafından özümsemek istiyorlar; sabitleşmeyi özlüyorlar, kabul edilmeyi; bir yerlerde saygı görmeyi, uzun süre; göçebe yaşama, “dolaşan Yahudi'ye son vermeyi amaçlıyorlar -; ve bu eğilim ve güçlü isteğe (belki de Yahudi içgüdülerinin yumuşamasının bir ifadesi olabilecek) önem verilmeli, anlayış gösterilmelidir: Bu amaçla, belki de, ülkedeki anti-siyonist çığırkanları saf dışı etmek yerinde ve yararlı olur. İngiliz soyluluğunun yaptığı gibi, tüm dikkatimiz ve seçici anlayışımızla. Daha güçlü ve şimdiden daha iyi belirlenmiş yeni Almancılık tipinin - onlarla hiç duraksamadan ilişkiye geçtiği açıktır, örneğin Mark'ın soylu subaylarının yaptığı gibi: Buyurma ve boyun eğme kalıtımsal sanatına bu ikisinde de yukarıda sözü edilen ülke klasik olmuştur - para ve sabır dehalarının (ve her şeyden önce, bu subaylarda tümüyle eksikliği duyulan, biraz tinselliğin) katılıp katılmayacağını görmek, birçok bakımdan ilginç olacak.

Burada şu, şen şakrak Alman saplantımı ve şölen konuşmamı kesmek uygun olacak: Şimdi ciddi bir konu üzerinde duracak. “Avrupa sorunu” üzerinde, anladığım kadarıyla, Avrupa'yı yönetecek yeni bir kastın yetiştirilmesini ele alacağımı.

252

Felsefi bir ırk değil - şu İngilizler: Bacon genel felsefi ruha karşı saldırının bir simgesiydi; Hobbes, Hume, Locke, “felsefeci” kavramının yüzyıldan fazla bir süre değerini düşürüp bu kavramı aşağıladılar. Hume'un karşısında Kant yükseldi, yükseltti kendini; Locke'du Schelling'in “Je méprise Locke” dediği; İngilizlerin, dünyayı kabalaştıran mekanik felsefesine açılmış savaşa, şu felsefenin dahi düşman kardeşleri. Hegel ve Schopenhauer (Goethe'yle) yanyana aynı taraftaydılar; Alman ruhunun zıt kutuplarına yöneldiler, birbirlerine karşı yaptıkları haksızlık iki kardeşin birbirlerine yaptığı haksızlıktı. - İngiltere'de eksik olanı, hep eksik kalmış olanı, şu yarı aktör yarı hatip iyi biliyordu, şu karışık kafalı ruhsuz Carlyle, kendisinde bildiği bir şeyi tutuklu bir züppeliğin altında saklamaya çalışıyordu: Yani, Carlyle'de eksik olanı - gerçek tinsellik gücü, ruhsal bakış derinliği, kısaca felsefe - Bu felsefi olmayan ırkın tipik özelliği de Hıristiyanlığı daha fazla gereksinimini vardır. Daha duyarlı burunlar için bu İngiliz Hıristiyanlığının çılğınca ve alkolik gerçek İngiliz kokusu vardır, geçerli sebeplerle ilaç olarak kullanılabilir, - kuvvetli bir zehir kaba insanlara karşı:

Gerçekten ilerleyen, tinselleşmeye adımını atmış hoyrat halklar için kuvvetli bir zehirleme. İngiliz hoyratlığı ve köylü ciddiyeti, Hıristiyan duaları, vaazları ve ilahileriyle en tahammül edilebilir bir kılığa bürünüyor, daha doğrusu: En iyi biçimde yorumlanıp bunlarla yeni anlamlar veriliyor, önceleri Methodistlerin yenilerde ise “Kurtuluş Ordusu” nun denetimi altında ahlaksal hırılıtlar çıkarmayı öğrenen, şu sarhoşlar ve edepsiz sürüsü için, yükselebilecekleri en yüksek ‘insanlık’ başarısı gerçekten bir tövbe krampı olabilir: Bu kadarını hakkıyla kabul edebiliriz. Oysa en insancıl İngiliz’i küçük düşüren müzik eksikliğidir, benzetmeli (yalnızca benzetmeli değil) konuşursak: Ruhun ve beden hareketlerinde ritm ve dans yoktur; evet, ritim, dans ve “müzik” için en küçük bir istek yoktur içinde. Dinleyin konuşmasını; bakın en güzel İngiliz hanımlarının yürüyüşüne - Artık dünyanın hiçbir ülkesinde güzel güvercinler ve kuğular yoktur - sonunda dinleyen şarkılarını! Amma çok şey istiyorum bende.- -

253

Hakikatler vardır, en iyi biçimde ortalama insanların anlayacağı, çünkü tam onlara göredirler, hakikatler vardır, çekicilikleri ve ayartma güçleri ortalama ruhlar içindir:- Belki de bu kabul edilemez önermeye tam burada karşı çıkılabilir, saygıdeğer ama ortalama İngiliz ruhundan dolayı - Darwin’i, John Stuart Mill’i ve Herbert Spencer’i sayabilirim - bu ruh, Avrupa beğenisinin orta bölgelerinde ağırlık kazanmaya başlıyor. Gerçekten, kim böylesi ruhların, bir süre egemenliğinin yararından kuşku duyabilir? Tümüyle yüksek ruhların, yollarının çok ötelinde uçanların, özellikle birçok küçük ortak olgunun belirlenip toplanmasında ve bunlardan sonuç çıkarmada becerikli olacaklarını sanmak yanlış olurdu: - tersine, kural dışı olduklarından, başından beri, “kurallar” karşısında hiç de iyi konumda değillerdi. Nihayet, yalnızca bilgi elde etmenin ötesinde yapacak şeyleri vardı - yani, yeni olmak, yeni olanı anlamlandırmak, yeni değerleri temsil etmek! Belki de bilmekle yapabilmek arasındaki uçurum sanıldığından daha büyük, daha ürkütücü: Büyük üslupla yapabilenler, yaratabilenler, belki de, bilgice kıt olmak zorundalar - oysa, öte yandan, Darwin’inki gibi bilimsel keşifler için belli bir darlık, kuruluk, hamarat bir körü körüne boyun eğme, kısaca İngiliz olan bir şey kötü bir eğilim olmayacaktır. - Son olarak, unutmayalım ki İngilizler, derin sıradanlıklarıyla bir kez daha Avrupa ruhunun toplu çöküntüsüne neden olacaklar: “Modern düşünceler” ya da

“onsekizinci yüzyıl düşünceleri” hatta “Fransız düşüncesi” denen şeyler - yani, Alman ruhunun derin bir tiksintiyle yükselip karşı çıktığı-, İngiliz kökenlidir, bundan kuşku yok.

Fransızlar, yalnızca bu düşüncelerin maymunları, aktörleri, en iyi askerleri, yazık ki ilk ve dört dörtlük kurbanlarıdır: Çünkü şu lanet olası “modern düşüncelerin” Anglomanisi, sonunda ame Françoise’yi öylesine zayıf düşürüp erim erim eritti ki, bugün onun onaltıncı, onyedinci yüzyılını, derin tutkulu gücünü, yaratıcı soyluluğunu hatırlarken, insanın inanası gelmiyor. Bu tarihsel haklılığı sıkı sıkıya tutup, günün önyargılarına karşı korumalıdır: Avrupa Noblesse’ı -

duygunun, beğenin, törelerinin, kısaca sözcüğün her anlamıyla - Fransa’nın işi ve buluşudur; Avrupa sıradanlığı, modern düşüncelerin köylülüğü - İngiltere’denir.

254

Şimdi bile Fransa hala kültürünün en tinsel, en süzölmüş beşiğidir, en ileri beğeni okuludur Oysa, bu

“Fransız beğenisi”nin nasıl bulunacağı bilinmelidir. Ona ait olanlar iyi saklıyor kendilerini - çok az sayıda insanda yaşıyor o, belki de güçlü bacakları üstünde durmayanlar da, bir yandan yazgıcılarda, karanlık, hasta insanlarda bir yandan da kadınlaşmış, yapaylaşmış

olanlarda, kendini saklama hırsı olanlarda. Bir şey iki yanda da ortak; demokratik burjuvalığın gürültücü hayvanlığına ve kudurgan alıklığına kulaklarını tıkamak. Gerçekten de, bugün görünüşte Fransa’ya alıklık ve kabalık yükleniyor, - son zamanlarda Victor Hugo’nun cenaze töreninde gerçek beğenisizlik ve aynı zamanda kendi kendine hayranlık taşkınlığı kutlandı.

Bir başka şeyde de ortaklar: Tinsel Almanlaştırmaya karşı direnme istemi - bunu başarmada daha büyük yetersizlik! Belki Schopenhauer, bu ruh Fransızlığında, karamsarlık Fransızlığında, Almanya’da olduğundan daha bir evinde, daha bir yurdunda duyacaktır kendini; hele, uzun süreden beri Paris’in daha ince daha iddialı lirik şairlerine etiyile ve kanıyla karışmış Heinrich Hein’ı saymazsak ya da Hegel’i, bugün Taine aracılığıyla - yaşayan tarihçilerin en birincisi, Taine zalimce etkisini sürdüren. Richard Wagner’e gelince: Fransız müziği, ame modern’in gerçek gereksinmelerini biçimlemeyi öğrendikçe, müziğini

“Wagnerleştiriyor” böyle bir tahminde bulunulabilir - bugün bile yeterince yapılıyor! Yine de, üç şey var ki, bunları, bugün Fransızlar, gururla kendi mirasları, kendi mülkleri, Avrupa’ya olan eski kültürel üstünlüklerinin yitmemiş işareti olarak gösterebilirler, her ne kadar isteyerek ya da istemeyerek beğenilerin Almanlaştırılması ve kabalaştırılması olsalar da; ilki sanatçı tutkulara, binlercesinin yanında l’art pour l’art sözünü yaratan “biçim”e bağlılığa yatkınlık: - bu tür şeyler son üçyüz yıldır Fransa’da eksik değil, “az sayıda” olana saygıları sayesinde, tekrar tekrar, Avrupa’nın başka hiçbir yerinde bulunmayan edebiyatın bir tür oda müziğini olanaklı kılıyor- Fransızların Avrupa’ya üstünlüklerini temellendirdikleri ikinci nokta, çok yönlü eski ahlakçı kültürleridir; bu kültürde ortalama olarak en küçük gazetelerin romanciers’lerinde, rastgele boulevardiers de Paris’lerinde Almanların kavramlarına sahip olamadıkları (kendisine sahip olamayışları bir yana) psikolojik aşırı duyarlılık ve merak bulunur. Almanlar bunun için gerekli ahlak çabasının birkaç yüzyıl gerisindeler, Fransızlar bu çabayı esirgemiyorlar; kim Almanlara bu bakımdan “naif” derse, onları bir eksiklikten dolayı övmüş olur. (Almanların deneyimsizliğine ve saflığına in voluptate psychologica karşıt olarak ve hiç de Almanlarla olan ilişkilerin sıkıcılığıyla uzaktan ilişkili olmayarak, - ve bu ince ürpermeler alanında gerçek Fransız merakının ve buluş gücünün en başarılı anlatımı olarak Heinrich Boyle gözönüne alınmalı, şu dikkat çekici, önceden bilen ve önde koşan adam, Napolyoncu tempoyla kendi Avrupası’ndan, Avrupa’nın birkaç yüzyıllık ruhunun içinde koşan adam, ruhun iz sürücüsü, kaşifi olarak: iki kuşak gerekti, bir biçimde yetişebilmek için ona, onu mutlu eden ve sıkıntıyla sokan birkaç bilmeceyi yeniden çözebilmek için o delifişek Epikürcü, soru işareti insan, Fransa’nın son büyük psikologu.) - Üstünlükle ilgili üçüncü sav: Fransa’nın karakterinde Güney ve Kuzeyin yarı yarıya başarılı birleşimi var; bu da ona İngiliz’in hiçbir zaman anlayamayacağı şeyleri yapmasını sağlıyor; huyu periyodik olarak Güneye yaklaşıp uzaklaşıyor, zaman Provençal ve Ligür kanı taşıyor damarlarında; koruyor onu Kuzeyin tüyler ürpertici gri içinden grisinden, güneşsiz kavram umacılığından ve kansızlıktan, - bizi Almanların beğeni hastalığı aşırılığına karşı, tam şu anda kararlı biçimde kan ve demir kullanılmalı: “Büyük politika”dır, bu (tehlikeli bir tedavi yöntemine uygun olarak, bana sürekli beklemeyi öğretip şimdiye dek umudu öğretmeyen)? Şimdi bile Fransa’da, pek seyrek rastlanan, seyrek olarak hoşnut olan insanları anlayışla karşılama, onlara olanak tanıma var; herhangi bir memleketçiliği yararlı bulanı, Güneydeki

Kuzeyi, Kuzeydeki Güneyi seveni - doğuştan ortada olanı, “iyi Avrupalıyı”.- Onlar için Bizet müzik yaptı, güzeli ve ayartmayı gören bu son deha - Güney müziğinin bir parçasını keşfeden.

255

Alman müziğine karşı her türlü önlemin alınması gerektiğini hissediyorum. Diyelim ki, biri Güneyi, benim sevdiğim gibi seviyor, büyük bir hastalık sonrası okulu olarak, hem en tinsel hem de duyuşsal hastalıklar için; bir zapt edilmez güneşin nurlandırması olarak, kendini, özerk, kendine inanan varlığa yayan: Şimdi, böyle biri, Alman müziğine karşı dikkatli olmayı öğrenecektir, çünkü, 0, beğenisini yeniden bozacak, sağlığını yeniden bozacaktır. Güneyli olan böyle biri, eğer müziğin geleceğini düşünüyorsa, müziği kuzeyden kurtarmayı da düşlemelidir ve kulaklarından daha derin, daha güçlü belki de daha şeytani ve gizemli müziğin prelüdü olmalıdır; bir Alman-üstü müzik, Akdeniz göğünün parlaklığı ve şehvetli mavi denizle karşılaşınca, Alman müziği gibi solmayan, sararmayan, pörsümeyen; bir Avrupa üstü müzik, çölün kahverengi gün batımında bile kendinin olanı koruyan, ruhu palmiyelerle akraba, büyük, güzel, yalnız yırtıcı hayvanlar arasında kendi evindeymişçesine dolaşmayı bilen bir müzik - Bir müzik düşünüyorum, en az bulunur büyüğü şurada: Artık iyiyi ve kötüyü bilmiyor, yalnızca belki bazı denizcilerin sıra özleminin dışında, bazı altın gölgeler ve narin bir zayıflık orada burada üstünden uçuşuyor: Bir sanat, çok uzaklardan görüyor, yıkılan, pek de anlaşılmayan, ahlak dünyasının renklerinin kendine doğru kaçtığını, böylece gecikmiş

kaçakları karşılamak için yeterince derin ve konuksever olacak.

256

Avrupa halkları arasında ulusallık çılgınlığının yol açmış olduğu, hala da yol açtığı, hastalıklı yabancılaşma sayesinde, uzağı göremeyen eli çabuk politikacılar sayesinde de; bugün bu çılgınlığın yardımıyla zirvede olan; yürüttükleri parçalama politikasının zorunlu olarak yalnızca bir “ara” olduğu konusunda en ufak bir fikirleri bulunmayan, - bütün bunların bugün konuşulamayan diğer şeyler sayesinde, şimdi en belirsiz olmayan işaret görmezden gelmiyor, ya da gelişigüzel, yalan yanlış biçimde yorumlanıp Avrupa bir olmak istiyor deniliyor. Bu yüzyılın bütün daha derin ve daha geniş insanlarında, ruhlarının gizemli işleyişindeki gerçek genel eğilim, bu yeni birleşim yolunu hazırlamalı, araştırarak Avrupa’nın geleceğini öncelemeliydi: Yalnızca görünüşlerinde, ya da zayıf anlarında, örneğin yaşlılıklarında, “vatan evladı”ydılar, - “vatanperver” olduklarında kafalarını dinlendirmiş oluyorlardı. Napolyon, Goethe, Beethoven, Stendhal, Heinrich Heine gibi insanları düşünüyorum burada; aralarına Richard Wagner’i de katarsam, sanırım ayıplanmayacağım, kendisi hakkındaki yanlış

düşüncelerinden kalkarak, insan, onun hakkında yanılığa düşmemeli, - bu tür dahiler, kendilerini pek doğru anlama hakkına sahip değillerdir. Daha azına, tabii ki, bugün Fransa’daki direndiği, karşı çıktığı gürültüyle: - Yine de kırklı yılların son Fransız romantizmi ve Richard Wagner’in onunla en yakından, en içten bağı gerçeği kalıyor geriye.

Gereksinmelerinin bütün yüksekliği ve derinliği içinde, birbirleriyle ilişkilidirler, temelden ilişkilidirler: Avrupa, bir tek Avrupa, ruhu çok yönlü hırçın bir sanatla özlemle dolu olarak, yolunu yukarı ve öteye zorlayan, - nereye? Yeni bir ışığa mı? Yeni bir güneşe? Peki bir güneşe? Peki kim anlatacak tamı tamına, bütün bu yeni konuşma alanı ustalarının açık açık anlatmayı bilemediklerini?

Şurası kesin, aynı fırtına ve patlamanın işkencesini çekiyorlar, aynı biçimde arıyorlar, bu son büyük arayıcılar! Edebiyat tümünün de kulaklarına, gözlerine dek işlemiş, - dünya edebiyatının yatıştırıp biçimlendirdiği ilk sanatçılar-, hatta çoğu kendi kendilerine yazar, şair, aracı, karıştırıcılarıdır, sanatların ve duyguların (Wagner müzisyen olarak ressamalara aittir, şair olarak müzisyenlere böyle bir sanatçı olarak da aktörlere); tümü de “ne pahasına olursa olsun” ifadesinin yobazıdır - Delacroix’ı vurgulamayalım burada, Wagner’in en yakını - tümü de büyük kaşifleridir, gösterişin, sergilemenin, vitrin sergileme sanatının, tümü de dehalarının çok üstünde, doğuştan yetenekli insanlardır-, sapına kadar virtüözdürler; ayartıcı, çekici, zorlayıcı, derleyici olan her şeye ürkütücü yaklaşımları vardır; mantığın ve düz çizgilerin doğuştan düşmandırlar, yabancı egzotik, muazzam, çarpık, kendiyle çelişen şeylerin peşindedirler; istemenin Tantalus İnsanı olarak, işlerinde ve yaşamlarında, soylu tempoda, bir lento’da, kendilerinin yetersiz olduğunu bilen köylüler olarak - dizginsiz işçiler, işi sırasında hemen hemen kendilerini yıkıp yakan; törelerle çatışan, kafa tutanlardır; tutkulu, doyumsuz, dengesiz, keyifsiz; tümü de kırılıp batırlar, sonunda Hıristiyan haçının önünde (haklı olarak aralarında kim Deccal'in felsefesi kadar derin ve özgün olabildi ki?) - Bütünüyle kelle koltukta, görkemli, zorlayıcı, yüksellere uçucu, daha yüksek insanların yüksellere çıkmanı, yüzyılına - yığınların yüzyılıdır bu! - “daha yüksek”

insan kavramını ilk öğreten... Richard Wagner’in Alman dostları, Wagnerci sanatta en küçük Alman olan bir şeyin bulunup bulunmadığını ya da farkının tümüyle Almanüstü kaynaklardan, itkilerden gelip gelmediğini bir düşünsünler: o tip bir insanın yetişmesi için Paris’in ne denli kaçınılmaz olduğunu, içgüdüünün derinliğinin en kritik anlarında onu Paris’e ittiğini ve davranışlarının, kendi başına havariliğinin Wagner’in Fransız sosyalist modelini gördüğü zaman kendini nasıl yetkinleştireceğini görmezden gelmeyecek. Belki de Richard Wagner’in Alman yapısının onuruna, ince bir karşılaştırmayla, yaptıklarının her bakımdan, ondokuzuncu yüzyıl insanının yapabileceğinden daha güçlü, daha yürekli ve daha yüksek olduğu bulunacaktır. - Biz Almanların hala barbarlığa Fransızlardan daha yakın oluşumuz sayesinde-; belki de Wagner’in en tuhaf yaratıları, yalnız bugün değil ebediyen, tüm son Latin ırkı için kabul edilmez, taklit edilmez, duyumsanamazdır: Siegfried tipi, şu eski yumuşak kültürlü halkların beğenisine göre, çok özgür, gerçekten pek çok özgür. çok sert, çok sevinçli, çok sağlıklı, çok antikatoликтir. Romantizme karşı bir günah da işlemiş olabilir bu antiromantik Siegfried: olsun Wagner bu günahın bedelini fazlaca ödedi, yaşlı, karanlık günlerinde - 0 günden beri politik hale gelen bir beğeniye önceleyerek - ona yaraşan dinsel bir şiddetle yürümeye olmasa bile hiç değilse vaaz vermeye başladığında Roma Yollarına doğru.

- Bu son sözlerim yanlış anlaşılmasın diye, güçlü bir uyaklı şiiri yardıma çağırıyorum, biraz daha az duyarlı kulaklara, istediğimi - “Son Wagner” ve onun Parsifal müziğine karşı olduğum şeyi göstermek için.

- Hala mı bu Alman? -

Alman yüreğinden mi geliyor, bu bunaltıcı gıcırta?

Alman gövdesi mi kendi kendini parçalayıcı?

Almandır bu, onun papaz çalımı,

Bu buhardan yükselen kokuyla uyarıldı,

ve Sarhoş, çürümüş, düşmüş bu Alman,

ve belirsiz cangıl cingul sallanan?

Rahibe süzüslü veda çanı çalan,

yanlış bir coşkuyla kendini göğe, göğün üstüne salan?

- Hala mı bu Alman? -

Düşün hala kapıdasın, hala onmamış: -

İşittiğin Romadır, Roma'nın inancı, adı konmamış!

DOKUZUNCU ANA BÖLÜM

NEDİR SOYLULUK?

257

“İnsan” tipinin her yükselişi, şimdiye dek aristokratik toplumun işi olmuş - her zaman da öyle olacak: Uzun bir sıralanma düzeni merdivenine, insanlar arasındaki değer ayırımlarına şu ya da bu anlamda köleliğin gerekliliğine inanan bir toplum. Uzaklık pathosu olmaksızın, iflah olmaz sınıf farkından, egemen kastların yönettiklerine, araçlarına, sürekli yukarıdan, dışarıdan bakmalarından ve yine belirli buyurmalardan, boyun eğme denemelerinden, onları aşağıda ve uzakta tutmalarından doğan, şu diğer, daha gizemli pathos doğamamıştır da; şu sürekli büyüyen ruhun içindeki uzaklığın özlemi, sürekli daha yüksek, daha az bulunur, daha uzak, daha yoğun, daha kuşatıcı durumların oluşumu, kısaca tamı tamına “insan” tipinin yükselişi, sürekli” insanın kendini yenmesi”, ahlak üstü anlamıyla, bir ahlak deyimi kullanırsak. Kesin: Aristokratik toplumun ortaya çıkışının tarihiyle ilgili olarak (yani, bu “insan” tipinin yükselişinin ön koşuluyla), insancıl yanılsamalara kapılmamalı: Hakikat katıdır. Diyelim haydi, sözümüzü esirgmeden, şimdiye dek yeryüzünde daha yüksek kültürlerin başladığını.

Hala doğal yapısında olan insanlar, sözcüğün bütün korkunç anlamıyla barbarlar, hala parçalanmamış isteme gücüne ve güç isteğine sahip yırtıcı insanlar, kendilerine daha zayıf daha uygar, daha barışsever ırkların üzerine attılar; belki de ticaret yapan, hayvan yetiştiren ırkların ya da eski yumuşak kültürlerin, son yaşama güçleri ruhun ve kokuşmanın son parıltılı fişek eğlencelerinde ışıldayan. Başlangıçta, soylu kastlar, her zaman barbar kastlardı: Üstünlükleri fiziksel güçlerinde değil, öncelikle ruhsal güçlerinde bulunuyordu, - daha tamamlanmış insanlardı (her düzeyde “daha tamamlanmış hayvanlar” anlamında da).

258

Kokuşma, içgüdüler arasındaki kargaşanın tehlikeli olmaya başlamasının, yaşama denilen, duygu temel yapısının çatırdamasının ifadesi: Kokuşma ortaya çıktığı yaşama yapısına göre, temel farklılıklar gösterir. Örneğin, Fransa'daki gibi bir aristokrasi devriminin başlangıcında yüce bir

iğrenmeyle, ayrıcalıklarını bir yana atıp kendini ahlak duygusunun aşırılığına feda ederse, işte bu bir kokuşmadır: - Gerçekte bu yalnızca, şu yüzyıllarca süren kokuşmanın hesabının kapanmasıydı, onları adım adım yönetimdeki yetkilerinden vazgeçmeye götürdü, o yetkileri, krallık işlevine indirgedi (sonunda yalnızca süse ve lüks gösterisine). Yine de, iyi ve sağlıklı aristokrasinin temel özelliği, kendini bir işlev (krallığın ya da devletler topluluğunun işlevi) olarak duymak da değil de, işlevlerin anlamı, en yüksek yargılama makamı gibi duymaktadır. - bu yüzden, temiz bir vicdanla, araçlar haline getirilen sayısız insanların kurban edilmesini kabul eder. Temel inancı, toplumun toplum için değil de, yalnızca, seçilmiş varlık türlerinin kendilerini daha yüksek görevlere, genel olarak daha yüksek varlıklara çıkardıkları bir alt yapı ve ön taslak için var olmasıdır: Cavanın güneşe doğru yükselen tırmanıcı bitkileri gibi - sipo metadur deniyor onlara -, bir meşe ağacını kollarıyla uzun süre sarıyorlar, sonunda yeterince yükseldiklerinde, meşenin üstünde, onun tarafından desteklenerek, taçlarını çıkarıyorlar, özgür ışıpta ve mutluluklarını sergiliyorlar.

259

Karşılıklı olarak yaralama, zor kullanma, sömürüden kaçınmak, kendi istemesini başkasıyla eşit saymak: Bu belli bir üstünkörü anlamda bireyler arasında iyi davranışlar demektir, eğer koşullar uygunsa (yani güçleri ve değer ölçüleri gerçekten benziyorsa, ikisi de, tek bir bedene aitse). Bu ilkinin daha fazla genişletilmesi istendiğinde, olanaklar el verdiğinde toplumun temel ilkesi olarak alındığında, gerçeğin ne olduğu çıkıverir doğrudan doğruya ortaya: Yaşamı yadsıyan istemedir o, çözüme, çökme ilkesi. Bu konu, dibine kadar, enine boyuna düşünülmeli, bütün duygusal zayıflıklara direnilmelidir: Yaşamın kendisi aslında benimsemedir, yaralama, yabancı ve daha zayıf olanı yenme; baskı altına alma, sertlik, kendi formlarını kabule zorlama, kendisine katma ve en azından, en yumuşağından sömürü, - ama insan niçin zorunlu olsun, hep böylesi çağlar boyu kara çalma niyeti taşıyan sözcükleri kullanmaya? Bireyle, daha önce varsayıldığı gibi, birbirlerinin bedenlerine eşit olarak davranırlar - her sağlıklı aristokraside böyle olur - oysa beden, ölen değil de yaşayan bedense, içindeki birey, kendisine yapmaktan sakındığı her şeyi karşısındakine yapar: bedenli bir güç istemi olmak zorundadır, büyümeye yayılmaya, yakalamaya, kendine çekmeye, esneklik kazanmaya çalışacaktır, - bir ahlaktan ya da ahlaksızlıktan değil, yaşadığından dolayı, çünkü yaşama güç istemidir. Oysa, sıradan bir Avrupalı bilinci, buradan çıkarılacak derse, hiçbir noktada karşı olmayacaktır; şimdi her yerde, bilimsel bir kılıkta da olsa, gelmekte olan toplumun “sömürücü niteliği”nin kalkması gerektiği gönülden desteklenmektedir: Burada, sanki bana, bütün organik işlevlerden kaçınabileceğimiz bir yaşama biçiminin icadı sözü veriliyor gibi geliyor. “Sömürü”, kokuşmuş, eksikli, ilkel topluma ait değildir: Yaşayanın özüne aittir o, temel organik işlev olarak isteme gücünün bir sonucudur; her şeyden öte, yaşam istemidir. Diyelim ki, bu kuram olarak bir yeniliktir, - gerçek olarak, bütün tarihin ana olgusudur: Hiç değilse buraya kadar, kendimize karşı dürüst olalım!

260

Yeryüzüne egemen olmuş, hala da egemenliğini sürdürmekte olan bir çok daha ince ve daha kaba ahlaklarda dolaştım, gördüm ki, belli özellikler, birbirlerine bağlı olarak, düzenli olarak birlikte ortaya çıkıyor: Şimdiye dek iki temel tip ortaya çıktı; bir de temel ayırım. Efendi ahlakı ve köle ahlakı var; - hemen eklemeliyim, bütün daha yüksek ve karışık kültürlerde, bu iki ahlakın arasını bulma çabaları görülüyor; yine de sık sık karşılıklı yanlış anlama, evet, kimi kez zorlayarak bir araya

getirme - aynı insanda aynı ruhun içinde bile. Ahlaksal değer ayrımı ya yönetilen grupla olan ayırmadan zevk duyan bilince sahip yönetici bağımlılar arasında İlk durumda, yönetenler, “iyi” olanı belirlediğinde, bu ayırt edici ve sıralanma düzenini belirleyici ruhun yüceltilmiş gururlu durumları olarak algılanıyor. Soylu insan, yüceltilmiş gururlu durumları zıddının dile getirildiği böylesi yapılardan kendini ayırır: Küçük görür onları. Hemen belirtilmelidir ki, bu birinci tür ahlakta “iyi” ve “kötü”nün zıtlığı, yaklaşık olarak “soylu” ile “aşağı” zıtlığı anlamına gelir: “iyi” ve “kötü” zıtlığının kökeni farklıdır. Korkak, endişeli, küçük ruhlu, ufak yararlar düşünen, ayrıca özgür olmayan bakışlarıyla güvenilmez olan, kendini küçük gören, kendilerine kötü davranılmasına izin veren köpek gibiler, yılışan, dalkavuk, hele yalancılar aşağı görülür: - Sıradan insanların yalancı olduğu, bütün Aristokratların temel inançları arasındadır. Eski Yunan soyluları, “Biz doğrucular” derlerdi kendilerine. Değer sözleri önce, her yerde insanlara uygulanır, sonra buradan eylemlere: Bundan dolayı, “merhametli eylem niçin övülür?” sorusundan yola çıkan ahlak tarihçileri vahim bir yanlış içindedir. Soylu tipteki insan kendini belirleyen biri gibi duruyor, onanma gereksinimi yoktur: ‘bana zararlı olan şeyin kendisi zarardır’ diye yargıda bulunur; kendini genellikle şeylere onur veren biri olarak bilir; değer yaratandır o. Kendisinin bir parçası olarak bildiği her şeye onur verir: Böyle bir ahlak kendi kendini yücelten ahlakır.

Görünüşte doluluk duygusu vardır, taşımak isteyen güç duygusu, yüksek gerilim mutluluğu, başta bulunan, gönülden veren: - Soylu insan da bahtsız insana yardım eder, ama bu acımadan dolayı değildir ya da hemen hemen öyle değildir, daha çok güç fazlalığının doğurduğu bir itkidendir. Soylu insan onur duyar kendinden, konuşmayı, susmayı bildiğinden, kendine sert ve haşin davranışından aldığı keyiften ve haşin davranmaktan ve bütün sert ve haşin şeylere saygı gösterir. “acımasız bir yürek koydu Wotan göğsüne” der, eski bir Baltık efsanesi: Uygun bir şiirsel ifade, gururlu bir Viking ruhtan geldiğini görerek. Bu tip insan gerçekten acımadığı için gururludur, efsane kahramanı uyarır: Eğer yürek gençken sert değilse, hiç bir zaman sertleşmez.” Böyle düşünen soylu ve gözüpek insanlar, ahlak ayırımını tümüyle acımada, ya da başkaları için eylemede ya da désintéressement’da bulan ahlaktan en fazla uzakta bulunurlar; kendine inanç, kendisiyle övünme, “bensizliğe” olan temel düşmanlık ve ironi, duygudaşlığa ve “sıcak yürekliliğe” karşı, hafif bir hor görme ihtiyatlılıkla birlikte belirli bir biçimde soylu ahlakına aittir, - onur vermeyi bilen güçlüdür bir sanattır onların, buluş alanı yaşı ve geleneğe derin saygı - bütün yasa bu çifte saygıdadır - Ataların lehine, gelecek olanların aleyhine inanç ve önyargı, güçlünün tipik ahlakıdır: “modern düşünceler’in insanı, tersine, hemen hemen içgüdüsel olarak ilerlemeye ‘geleceğe’ ve yaşlılığa gösterilen saygının gittikçe artan eksikliğine inanır, bu da, yeterince bu “düşüncelerin” soylu olmayan kökenini ortaya koyar. Yönetenler ahlakı yine de, çağdaş beğeniyle karşı, en sıkıcı, en yabancı konumdadır, insanların yalnızca eşitlerine karşı görevleri vardır; yabancı olana, aşağı düzeyde olana, insan, istediği gibi ya da “gönlünün çektiği gibi”, ‘iyinin ve kötünün ötesinde” davranır diye ilkesinin katılığıyla - : burada acıma ve benzeri duygular yerini bulur. Uzun teşekkürler ve uzun intikamlar yeteneği ve görevi - ikisi de yalnız eşitler arasında-, kıssalarda incelik, aşırı abartılış dostluk kavramı belli bir düşman olma zorunluluğu (sanki kıskançlık, kavgacılık, kibir duyguları için bir lağım olarak - temelde iyi dost olabilmek için): Bütün bunlar soylu ahlakının tipik özellikleri, daha önce belirtildiği gibi, modern düşünceler” ahlaki değil, bundan dolayı, onu paylaşmak zor, yeniden kurcalamak örtüsünü de kaldırmakta -

İkinci tip ahlakta, köle ahlakında durum değişik. Diyelim ki, canı yanmış, bastırılmış, acı çeken, bağımlı, kendisinden emin olmayan, yorgun biri ahlak değerlendirmelerinde bulunuyor: ahlak,

değerlendirmelerinde neler ortak olacaktır? Bir olasılıkla, insanın tüm durumları hakkında karamsar bir kuşku dile getirilecektir; belki de, kendi durumuyla birlikte insanın bir aşağılanması. Kölenin gözü, gücünün erdemlerine alışık değildir: Kuşkucu ve güvensizdir; incemiş bir güvensizliği vardır. Orada yüceltilmiş tüm “iyi”ye-, mutluluğun bile, sahici olmadığına kendini inandırmak ister. Tersine bu özellikler ortaya çıkarılır ve bir ışık seli olarak yayılır. Acı çeken için, acının varlığını koyulaştırarak: İşte acıma, gönül alan yardımsever bir el, sıcak bir yürek, sabır, çalışkanlık, alçakgönüllülük, dostluk övülür-, çünkü bunlar, varlığın baskısına dayanmak için yararlı niteliklerdir ve nerdeyse tek araçtır. Köle ahlakı aslında yarar ahlakıdır. İşte, “ünlü” iyi” ve “kötü” zıtlığının kökeni burada - gücün ve tehlikenin kötude olduğu hissedildi, nefrete izin vermeyen belli bir korkunçluk, incelik ve kuvvetin. Böylece köle ahlakına göre ise, kesinlikle iyilerdir korku yaratan, yaratmak isteyen;

‘kötü ise küçük görülür. Zıtlık, köle ahlakının mantıksal sonucu olarak, küçük görme, bu ahlakın “iyi”siyle birleştirildiğinde, doruğuna ulaşır- bu hafifçe ve iyi niyetle olabilir - Çünkü, iyi insanlar, kölelerin düşünme biçimi içinde tehlikesiz olmalıydılar: İyi huylu, kolay kandırılabilir, biraz alık, belki de un bonhomme. Nerede köle ahlakı ağırlık kazansa, dil, “iyi”

ve ‘alılık’ sözcüklerini bir araya getirme eğilimini gösterir - son bir ayırım daha: Özgürlük özlemi, mutluluk içgüdü ve özgürlük duygusunun incelikleri, nasıl zorunlu olarak köle ahlakına ve ahlaklığına aitse, sanatlı ve becerikli bir derin saygı ve özveri, aristokratik düşünme biçiminin ve değerlendirmesinin belirtileridir. - Bu aşkın bir tutku olarak, bizim Avrupalı bir özelliğimizdir bu - soylu bir kökene sahip olmasını açık kılıyor: Bilindiği gibi, bulunuşu Provençal şövalye şairlerine aittir, şu Avrupa’nın birçok şeyini, hemen hemen kendini borçlu olduğu gal saber’in görkemli, yaratıcı insanlarına.

261

Soylu adamın anlamakta en çok zorlandığı şeyler arasındadır, değersizlik: Başka tipte bir insanın iki eliyle tuttuğunu, o yadsımaya kalkışır. Onun sorunu, sahip olmadıkları halde - hak etmedikleri halde de-, kendileri hakkında iyi bir kanı uyandırmaya çalışan varlıklar tasarlamak ve sonuçta bu iyi kanıya sahip olduklarına kendilerine inandırmak. Bu ona, biraz tatsız, kendine olan saygısının eksilmesi gibi, biraz da çarpık çurpuk, akıl dışı gelecek; değersizliği, bir kural dışı durum saymayı geçtiği, sözü edildiği bir çok durumda varlığından kuşku duyduğundan, örneğin, şöyle diyecek: “Değerim hakkında yanılabiliyorum yine de değerimin benim tanımladığım gibi kabul edilmesini beklerim - oysa, bu değersizlik değildir (buna “kibir” ya da daha da sık “alçakgönüllülük”, “kibirsizlik” denir). Ya da diyecek ki;

“birçok sebepten dolayı, başkaları hakkında iyi kanılar taşımaktan zevk alabilir, belki de onları sevip yücelttiğim için, onların bütün zevklerinden zevk alırım, bunu paylaşmasam bile, benim için yararlıdır hala ya da yararlı olacağını umarım - ama bunların hiçbiri değersizlik değildir.” Soylu insan zorlamalıdır kendini, tarihin yardımıyla, şunu anlamak için: Ezelden beri bütün bu, nasılsa oluşmuş toplumsal katmanlarda, sıradan insan, yalnızca, kendini nasıl görüyorsa öyledir: - hiç de olumlu değerler yüklemeyen kendine ayrıca ustasının ona yüklediği değerlere uydurur kendini (gerçekten ustanın hakkıdır değerler yaratmak). Çok güçlü bir atacılığın sonucu olarak, bugün bile sıradan insanın hala, her zaman kendisi hakkında bir değerler yaratmak). Çok güçlü bir atacılığın sonucu olarak, bugün bile sıradan insanın her zaman kendisi hakkında bir değerlendirmeyi beklediği

ve içgüdüsel olarak bunu kabul ettiği anlaşılmıştır: Yalnızca “iyi” kanılar taşınmasını istemez, kötü ve haksız olanları da bekler.

(Örneğin, inanan kadınların günah çıkarttığı papazdan, inanan Hıristiyanların kiliseden elde ettikleri, kendine değer biçmelerin ya da kendine aşağı değer biçmelerin büyük bölümünü düşünün). Gerçekten, şimdi yavaş yavaş yükselen şeylerin, demokratik düzenine uygun olarak (ve onun nedeni, efendi ve kölelerin kan kardeşliği), kendi başına, kendisi için, kendine değer biçmek ve kendisi için “iyi düşünmeye” yol açan köken olarak giderek yüreklendirilip yaygınlaştırılıyor: Oysa her defasında, daha eski daha yaygın daha temelden içe işlemiş bir eğilimle karşı çıkılıyor, - ve “değersizlik” olayında bu eski eğilim, yenisine üstün geliyor.

Değersiz kişi, kendisi hakkında işittiği her iyi kanıdan hoşlanır (yararlılığını tümüyle göz önüne almayarak, hem de doğruluğuna ve yanlışlığına bakmadan), hakkındaki kötü kanılar da acı verir ona: Çünkü ikisine de teslim olmuştur; içinde başgösteren şu en eski teslim olma içgüdüseline uygun olarak onlara tutsak olduğunu hisseder. Değersiz insanın kanındadır,

“köle”, köle kurnazlığının bir tortusu - ve örneğin, ne de çok tortudur hala , bu “köle”

kadında! Yine köledir, bu kanıların dizlerine kapanır, sanki onları kendisi uydurmamış gibi. -

Bir şey daha; değersizlik bir atacılıktır.

262

Bir tür doğuyor, bir tip yerleşiyor, güçleniyor, asıl olarak, değişmez uygun olmayan koşullara karşı verilen bir savaşla. Zıddına, hayvan ya da bitki yetiştiricisinin deneyimlerinde, çok iyi beslenmiş ve genellikle çok iyi korunmuş, bakılmış türlerin en güçlü biçimde tip çeşitlemelerine eğilim gösterdiğini ve harika ve ucubelerin bollaştığını (erdemsiz ucubelerin de) biliyoruz. Şimdi Aristokratik devletler topluluğuna bakalım bir kez, eski Yunan polis'ine ya da Venedik'e - gönüllü ya da gönülsüz yetiştirme amacıyla kurulmuş düzenlemeler: İnsanlar orada birbirlerine bağımlıdır ve türlerini sürdürmek isterler, çoğu kez, çünkü etkilerini sürdürmek zorundadırlar, yoksa korkunç biçimde ortadan kaldırılma tehlikesini göğüsleyeceklerdir. İşte şu uygun koşullar, şu fazlalık, çeşitliliği destekleyen şu korunma eksiktir; türler olarak sertlikleri, dayandıkları formların basitliğiyle, etkilerini sürdürecektir, kendilerini dayanıklı kılacak bir şeylere zorunludurlar; komşularıyla ya da başkaldıran, başkaldırma tehlikesi gösteren ezilmişlerle giriştikleri belli bir savaşta edindikleri çok yönlü deneyim, onlara her şeyden önce, hangi özelliklere borçlu olduklarını öğretmiştir; bütün tanrılara ve insanlara rağmen hala orada olduklarını, her zaman zafer kazandıklarını: Bu özelliklere erdem dediler; yalnızca bu erdemlerin üstünde durup onları öğrettiler. Bu sertlikle yaptılar; evet, sertlik istiyorlardı; her aristokrat ahlakı hoşgörüsüzdür; gencin eğitiminde, kadınlar için yaptıkları düzenlemelerde, evlilik törelerinde, yaşlı-genç ilişkileri de, ceza yasalarında (yalnızca sapkınlara yönelik olan): - bu hoşgörüsüzlüğü erdemden saydılar ve adına “adalet” dediler. Az ama güçlü özellikler taşıyan bir tip, haşin, kavgacı, akli başında, bir insan türü, sıkı biçimde birbirine bağlı sessiz bir insan (toplu halde şamanın çekiciliği ve ince ayrıntıları için ince duyarlılığa sahip insan), bu biçimde, değişen kuşakların ötesinde belirlenmiştir: Hiç değişmeyen uygunsuz koşullara karşı sürekli savaş, önceden de dendiği gibi, tipleri belirler ve sertleştirir. Sonunda, yine de, koşulların daha uygun olduğu, müthiş

gerilimin azaldığı bir durumda, belki de komşular arası düşmanlık ortadan kalkacak, yaşam araçları, yaşama keyfi çok artacaktır. Bir vuruşta eski disiplinin bağı ve zorlaması kırılır: Artık, zorunlu varlık belirleyici olarak hissedilemez, - eğer sürdürülseydi, yalnızca bir çeşit lüks olurdu; eskiyi sürdürücü bir beğeni. Çeşitlilik, sapkınlık (daha yükseğe, daha az bulunana, daha incelmışe) ya da soysuzlaşma ve ucubelik olarak apansız, doruğuna ulaşmış

bolluğu ve görkemi ile ortaya çıkar; birey, birey olmaya, farklı olmaya kalkışır. Tarihin böylesi dönüm noktaları da, yan yana, sık sık, iç içe geçmiş, birbirine dolaşmış, muhteşem, çok yönlü, balta girmemiş ormanlardaki gibi büyüme, yukarı doğru çabalama yarışında bir çeşit tropik tempo görülür ve muazzam bir yıkılma, kendi kendine yıkma; birbirlerine çevrilmiş, sanki patlayan “güneş ve ışık” için boğuşan ve artık şimdiye dek var olmuş

ahlaktan, bir sınırın, engellemenin, sakınmanın nasıl öğrenileceğini bilmeyen ilkel bencillikleri sayesinde. İşte bu ahlaktı, bu muazzam kuvveti depolayan, böylesi tehlikeli biçimde yayı geren - : ama şimdi “geçti zamanı.” Tehlikeli ve endişe verici bir noktaya ulaşıldı; daha büyük, daha çok yönlü, daha kuşatıcı yaşam, eski ahlaki aşır daha ötede yaşamaya başladığında; orada birey kendi yasalarını koymaya, kendi sanatına, kendini koruması, yükseltmesi, kurtuluşu için tehlikelere zorunludur. Her çeşit yeni niçinler, yeni “ne ile”ler, artık paylaşılan formüller değillerdir; yanlışlama saygısızlıkla birleşmiş; düşüş, kokuşma ve en yüksek arzular korkunç biçimde bir araya gelmiştir; ırkın dahisi, iyi ve kötünün bütün bereketiyle dolup taşmış, ilkbahar ve sonbaharın uğursuz benzerliği, gençliğin yeni çekiciliği ve örtüsüyle, hala tükenmemiş, hala bıkılmamış kokuşma vardır ortalıkta, yine oradadır tehlike, ahlakların anası, büyük tehlike, bu kez bireyle yer değiştirmiştir, komşuyla ve dostla, sokakla, birinin çocuğuyla, yüreğiyle, en kişisel, en gizli arzu ve istemle: Bu çağda ortaya çıkan ahlak felsefecilerinin vereceği vaaz ne olacaktır şimdi? Bu keskin gözlemciler ve avareler, onun hızla yaklaştığının, etraflarındaki her şeyin kokuşturulduğunu, kokuştüğünü, hiçbir şeyin yarından sonraki güne kalmayacağını, bir tip insanın dışında, iflah olmaz ortalama insanın. Yalnız, ortalama insanın kendi tipini sürdürüp yaratma şansı vardır, -

geleceğin insanı onlardır, ileride tek kalacak olanlar; “Onlar gibi ol! Ortalama insan ol!”

Şimdi hala anlamı olan, hala onları duyacak kulaklar bulan ahlak öğütleridir. - Oysa, bu ortalama ahlak vaazını vermek zordur! - Çünkü hiçbir zaman, olduğu, istediği şeyi omuzlayamayacaktır! Ölçüden, haysiyetten, komşu sevgisinden söz etmek zorundadır -

ironisini saklamada sıkıntıya düşecektir!

263

Bir sıralanma içgüdüğü vardır, her şeyin üstünde hala yüksek sırada olmanın göstergesi; derin saygının inceliklerinden zevk alma vardır, soylu bir kökü ve soylu alışkanlıkları ortaya koyan.

Bir ruhun inceliği ve iyiliği ve yüksekliği tehlikeli bir sınav verir, birinci sırada olan bir şeyin, can sıkıcı hoyratlıklardan ve pençelerden, otoritelerin korunması olmadan öne geçişinde: Yolunda, dikkat çekmeden, keşfedilmeden, gayretli bir biçimde belki de isteyerek gizlenmiş, kılık değiştirmiş olarak, canlı bir denek taşı, yürüyen bir şey olarak. Görevi ve çabası ruhları araştırmak olan herkes, ruhun en son değerini, ait olduğu değişmez, içkin düzenini belirlemek amacıyla bu sanatı uygulayacaktır:

Diffrence engendre haine: Bazı insanların sıradanlığı apansız kirli bir su gibi fişkirir, ne zaman kirli suyun bulunduğu kap, kapalı bir kutudaki değerli bir şey, büyük bir yazgının işaretleriyle dolu bir kitap önlerinden geçip gitse; öte yandan istek dışı bir sessizlik, gözlerin bir kararsızlığı, davranışların duruşu söz konusudur, en saygı değer bir şeyin yakında oluşundan ruhun duyduğunu dile getiren. İncil'e karşı duyulan saygı biçimi, şimdiye dek Avrupa'da korunmuştur. Çünkü Avrupa'nın Hıristiyanlığa borçlu olduğu ince davranışların ve disiplinin en iyi parçasıdır: Derinliğin ve en son anlamın böylesi kitaplarının, tükenmesi, hesaplarının görülmesi için gerekli şu bin yıllık sürekliliği kazanmak amacıyla, dıştan gelen otorite zulmüne gereksinmesi vardır. Bu duygu sonunda büyük yığınlara (her çeşit sığ ve hızlı çalışan bağırsaklı) ulaşınca çok şey kazanılır: Her şeye el süremeyecekleri, önünde ayakkabılarını çıkarıp kirli ellerini uzağında tuttukları kutsal yaşantılar vardır, - Bu onların insanlığa doğru en büyük yükselişidir. Tersine, belki de şu kültürlü denilen, "modern düşüncelere" inanan kişiler, belki de yüzsüzlükleri, her şeyi elleyen, yalayan, parmaklayan gözlerin ve ellerin rahat küstahlığı kadar nefret uyandırıcı değildir; sıradan insanlar arasında bile, daha az kültürlü olanlar arasında, bugün, gazete okuyan, yarı dünyalı ruhların, kültürlüler arasında, olandan daha fazla görece beğeni soyluluğu, derin saygı inceliği taşıması olasılığı vardır.

264

İnsan ruhundan, atasının yapmaktan en fazla hoşlandığı, sürekli olarak yaptığı şeyi silemezsiniz: Örneğin, etkin kurtarıcı, yazı masası ve altın kasası eklentisi, isteklerinde gözü tok ve kentli, erdemlerinde de alçakgönüllü olup olmadıkları; ya da şafaktan akşamın alacakaranlığına dek buyurmaya alışık, yaşayıp yaşamadıkları, kaba doyumlara; belki de daha kaba ödevlere, sorumluluklara düşkünlükleri; ya da sonunda, zaman zaman doğumdan ve mal ve mülkten gelen, tümüyle inançları için - "Tanrıları" için , yaşamak amacıyla, eski ayrıcalıklardan özveri, verdiği her ödünde yüzü kızaran, amansız ve ince vicdanlı insanlar olarak, olanaklı değildir, insanların, ana babalarının ve atalarının bedenlerinde olup da onların tercihlerine ve özelliklerine sahip olması: Görünüşler ne denli aksini söylese de. Bu bir ırk sorunudur. Diyelim ki, ana ve baba hakkında bir şeyler biliniyor, buradan çocuklar hakkında da sonuç çıkarılabilir: Herhangi bir baş edilemez ölçüsüzlük, bir dolambaçlı çekememezlik, bir beceriksiz halkı olma inadı - bu üç şey birlikte her zaman gerçek bir köylü tipi oluşturuyor

-, benzeri şeyler çocuğa soysuzlaşmış kanla geçmelidir; en iyi eğitimin ve kültür aktarımının yardımıyla, böyle bir kalıtımın olmadığı konusunda aldatma başarılabilir. - Bugün, "eğitim"

ve "kültür"ün başka ne amacı olabilir ki! Halka dayalı, yani köylü çağımızda "eğitim" ve

"kültür" temelde aldatma sanatı olmak zorundadır, - kökenler hakkında, ruh ve beden olarak köylülüğü miras almak hakkında aldanmak. Bugün her şeyin üstünde doğruluk vaazı veren eğitici, öğrencilere sürekli haykırıyor: "Doğru olun! Doğal olun! Neyseniz öyle olun!" - Böyle erdemli ve saf yürekli eşek bile, belli bir süre sonra Horotius'un furca'sını öğrenecektir, naturam expellere: Nasıl bir sonuçla? Köylülere usque re curret.

265

Günahsız kulakları rahatsız etme tehlikesini göğüsleyerek söylüyorum: Benzerlik soylu ruhun yapısına aittir, şu sarsılmaz inancı demek istiyorum, diğer varlıkların yapıları gereği "bizim"

gibi bir varlığın uyruğunda olması, kendilerini feda etmeleri gerektiğini söyleyen inancı.

Soylu ruhlar, bencil oldukları olgusunu hiçbir soru işareti olmaksızın kabul eder, ayrıca şeylerin asıl yasalarında temellendirilebilecek sertlik, zorlama, başına buyrukluk olmaksızın da: - bu olgu için bir ad aransaydı, bu ad “adaletin kendisi” olurdu. Belki de belli koşullar altında, ilkin kendininkine eşit haklara sahip birilerinin olduğunu konusunda tereddüt edeceğini kabul eder; bu sıralanma işi düzene girer girmez, bu eşitler arasına, eşit ayrıcalıklarla girer, kendisiyle olan ilişkisini ortaya koyan, ince bir derin saygı ve utanmadaki güvenini göstererek, - tüm yıldızların anlattığı, yaratılıştan gelen göksel mekaniğe göre, bencilliğin bir başka yanındır, yaratılıştan gelen göksel mekaniğe göre. Bencilliğin bir başka yanındır, eşitleriyle olan ilişkide, şu incelik ve kendini sınırlama. - Her yıldız, böyle bir bencildir - : onlarda kendine saygı gösterir, onlara teslim ettiği haklarda: kuşku duymaz, saygının ve hakların değiş tokuşu tüm toplumsal ilişkilerin özüdür, böylece, şeylerin doğal koşullarına aittir. Soylu ruh, derinlerinde yatan tutkulu ve aşırı duyarlı misilleme yapma içgüdüsünden ne almışsa verir. “Lütuf” kavramının inter pares bir anlamı ve hoş bir yeri yoktur; armağanları yukarıdan geliyormuş gibi bırakmanın yüce bir yolu olabilir, taneleri susuzlukla içip tüketmenin: Oysa, bu çeşit davranışlar için soylu ruhun bir becerisi yoktur.

Bencilliği önler onu: Genellikle istemeden bakar “yukarıya”, - oysa ileridedir, yatay olarak, ağır ağır, ya da aşağıda: kendini yüksekte bilir.

266

“Gerçek saygı, ancak kendini aramayanlara gösterilir” Goethe’den Rat Schlosser’e.

267

Annelerin çocuklarına bile öğretebileceği bir Çinli atasözü: Siao-sin, “küçültün kalbinizi”. Bu gerçekten de sonraki uygarlıkların ana eğilimidir: Eski Yunanlıların biz bugünün Avrupalılarında kendini küçültmeyi tanıyabileceğinden kuşku duymuyorum; bu bile yeter bizim için, onun “beğenisine karşı çıkmaya.”

268

Nedir, sonunda, ortak olma? - Sözcükler kavramların ses işaretleridir; kavramlarsa, aşağı yukarı belli bir imge işaretidirler, sık sık yinelenen ve birlikte ortaya çıkan izlenimlerin, izlenim topluluklarının. Birbirlerini anlayabilmeleri için, aynı sözcükleri kullanmak yeterli değildir, aynı sözcükler, aynı tür yaşantılar için kullanılmalıdır; sonunda ortak yaşantılara sahip olunabilir. İşte bundan dolayı, bir halkın insanları, aynı dili kullansalar da birbirlerini diğer halkın insanlarından daha iyi anlar; dahası, insanlar yeterince uzun bir süre aynı koşullarda yaşarlarsa (aynı iklimde, toprakta, tehlikede, gereksinmede ve işte) buradan

‘birbirlerini anlayan’lar ortaya çıkar, bir halk. Bütün ruhlarda, eşit sayıda, sık sık kendini ortaya koyan yaşantılar, daha seyreklerine üstünlük kazanır; böylece, insanlar birbirlerini giderek daha çabuk anlarlar-; bu çabuk anlamayla, insanlar birbirlerine gittikçe sıkı bağlanırlar. Tehlike büyüdükçe, ne yapılması gerektiği üstünde daha kolay, daha hızlı uzlaşma varma gereksinimi artar. Tehlike anında, yanlış anlaşılma, insan ilişkilerinde mutlak zorunluluktur. Her dostlukta ya da aşk

ilişkilerinde bu deneme yapılabilir: İki taraftan birini aynı sözcüklerle farklı duyguları, niyetleri, ayrımları, arzuları, korkuları ortaya koyduğu fark edilir fark edilmez, böyle bir şey uzun sürmez. (“Ebedi yanlış anlaşılma”

korkusu: Şu iyi yürekli dahi, farklı cinsiyetteki kişileri, duygularının ve yüreklerinin sesini dinleyerek, çok sık, tezelden bağlanmaktan alıkoyan, - Schopenhauer - vari, “türlerinin dahisi” gibi değil!) Hangi duygular grubu uyandırılıp kendini dile getirerek, ruhta en hızlı biçimde buyruklar verdiği, değerlerinin tüm sıralarına düzeniyle karar bağlanır ve sonunda iyiler tablosuyla belirlenir. İnsanın değer biçmeleri, yaşam koşullarını, gerçek gereksinmelerini gördüğü yerde, ruhunun yapısı hakkında bir şeyi ortaya çıkarır. Şimdi diyelim ki gereksinme, her zaman benzer işaretlerle benzer zorunlulukları, benzer yaşantıları gösteren yalnızca böylesi insanları bir araya getiriyor; buradan tümüyle şöyle bir sonuca varılır: Gereksinimin kolay iletişimi, yani, son tahlilde, yalnızca ortalama ve ortak yaşantıların yaşaması, insanlığın sahip olduğu güçlerin en güçlüsü olmalıdır. Daha benzer, daha sıradan insanların daima üstünlükleri vardır, hala da var; daha sıradan insanların daima üstünlükleri vardır, hala da var; daha seçkin, daha ince, daha nadide, daha zor anlaşılır olanlar, kolayca yalnız kalırlar; yalnızlıklarıyla her türlü kaza gelir başlarına, çok nadir duyururlar seslerini, devasa karşı güçleri çağırmak gerekiyor; bu, doğal, tümüyle çok doğal progressus in simile’yi, benzer olana, sıradan olana, ortalamaya, sürüselliğe ilerlemeyi - çarmıha germek için.

269

Bir psikolog - doğuştan, kaçınılmaz psikolog, ruh kaşifi - ne denli, seçkin durumlara, insanlara yöneltirse dikkatini, o denli büyük acıma duygusu yüzünden boğulma tehlikesi içindedir: Bir başka insandan daha çok sevince ve sertliğe gereksinimi vardır. Soysuzlaşma, yüksek insanların, alışılmadık ruhların yerle bir edilmesi kuraldır: Böyle bir kuralı göz önünde bulundurmamak her zaman korkunçtur. Bu yıkımı keşfeden psikologun çok yönlü azabı daha yüksek insanın tüm içsel iğrençliğini keşfeden şu her anlamıyla, “çok geç”i, önce bir kez, sonra, hemen her zaman, tüm tarih boyunca, yeniden keşfeden, - işte bu azabı, bir gün bütün yazgısını tersine çevirir, kendini yok etme çabasına sürükler onu; - kendini

“soysuzlaştırmaya”. Hemen her psikolog da, günlük işleri tıklarında insanlarla ilişkilerinde haince bir eğilim ve keyif görülür: Bu, onun, her zaman bir tedaviye, vicdanında ağırlık yapan

“muzır, zanaatından”, kesip biçmelerinden, sezgilerinden uzaklaştıracak bir çeşit kaçış ve unutmaya zorunlu olduğunu ortaya koyar. Belleğinden korkması onun bir özelliğidir.

Başkalarının yargılarıyla kolayca susar: Renk vermeyen bir yüzle dinler, saygı duyuluşunu, hayran oluşunu, sevilmesini, gördüğünün güzelleştirilişini, - ya da susuşunu, yüzeydeki bir düşünciyi kabul ettiğini söyleyerek saklayabilir de. Belki de konumunun paradoksu öylesine korkutucudur ki, yığınların, eğitilmişlerin, heveslilerin büyük saygıyı öğrendikleri yerde, o, büyük acımaların yanında büyük nefreti de öğrenmiştir, - gençlere gösterdikleri yönle, onları eğitime biçimleriyle, onlar için insanın vatanını, dünyayı, insanlığın onurunu kutsayıp saygıyla andığı büyük insanlara, hilkat garibelerine saygı... Ve kim bilir şimdiye kadar bütün büyük durumlarda olup bitenin aynı olup olmadığını, kim bilir: Yığınların Tanrıya tapmasını - , ve Tanrının yalnızca zavallı bir kurbanlık hayvan olup olmadığını! Sonuç her zaman en büyük yalan olmuştur - ve “yapıt”ın kendisi bir sonuçtur; büyük devlet adamı, fatih, kaşif, tanınmaz duruma gelinceye dek yaratılarıyla kılık değiştirmiştir;

“yapıt”, sanatçı olsun, felsefeci olsun, onu yaratanı yaratması gerekeni bulur; saygı duyulacak “büyük adamlar”, sonradan bulunan küçük uyduruklardır; tarihsel değerlerin dünyasında kalpazanlık egemendir. Şu büyük şairler, örneğin, şu Byron, Musset, Poe, Leopardi, Kleist, Gogol, (Daha büyük adlar saymaya kalkmıyorum, ama onları demek istiyorum), - şöyleydiler, ya da şöyle olmalılar: Ansızın değişiveren, anlarında insanları, coşkun şehvetli çok kafalı, güvenlerinde ve güvensizliklerin hoppa ve birdenbire değişiveren; ruhlarla, genellikle bir özrünü örtmeye çalışan, yapıtlarıyla, sık sık bir içsel kirlilik için intikam alan, yükseklerden uçup sık sık çamurda yolunu şaşırılmış, neredeyse gönlünü kaptırmaya hazır; bataklığın çevresinde bir aldatıcı ışıkılmış, bir yıldızmış

gibi görünene dek - o zaman halk onlara idealist diyecek - sık sık uzanmış bir nefrete karşı savaştan, sürekli gelip giden, onları soğuktan dondurup şan ve şöhret- için eriyip tükenmeye, sarhoş dalkavukların ellerinden, “kendilerine olan inançlarını” yiyip bitirmeye zorlayan inançsızlık hortlağıyla: - ne azaptır bu, büyük sanatçılar, bütün bu sözde büyük adamlar, bir kez gerçek yüzlerini tahmin edenler için! Çok kolay anlaşılır, tümüyle kadınlardan - acılar dünyasının bilicileri, yazık ki, güçlerinin çok ötesinde yardımını ve kurtarmanın peşinde olanlardan - sınırsızca adanmış acıma yaşantısının öylesine kolay patlamalarını alırlar; yığın, o saygılı yığın, sorgulayan ve doyum sağlamış yorumlarla, anlayamaz kendini aldatır; kadın sevginin her şeyi başarabileceğine inanmayı ister, - bu, onun, tipik bir kör inancıdır. Heyhat, kalbi bilen herkes, en iyi, en derin sevginin bile, ne denli yoksul, çaresiz, küstah, yanıltıcı, kurtarıcı olmaktan çok, yakıcı olduğunu kolayca tahmin edebilir! İsa'nın yaşamının kılık değiştirmiş kutsal masalları altında, belki de gizlenmiş bir sevgi bilgisi şehitliğinin en acılı örneği yatar: Hiçbir zaman yeterli insan sevgisine kavuşamamış, en günahsız özlem dolu bir kalbin şehitliği, sevmekten başka hiçbir şey talep etmeyen bir sevgi, sertlikle, çılgınlıkla, onu sevmeyi doymamış, doyurulamaz, yoksul bir ruhun öyküsü, onu sevmek istemeyenleri göndermek için cehennemci icat eden - ve insan sevgisinin bilgisini geliştirerek, sonunda, tümüyle sevgi olabilen, tümüyle sevebilen Tanrıya icat etmek zorunda kalan - insan sevgisine acıyan, bu sevgi çok perişan ve bilgisiz olduğu için! Böyle duyumsayan, sevgiyi bu kadarıyla bilen, - ölümü arar - peki, niye bu acı verici şeyler üstünde duralım? Hiç de zorunlu değiliz buna, böyle varsayalım.

270

Derinden acı çeken her insanın ruh yüceliği ve nefreti - Ne denli derinden acı çekiyorsa insan, o denli bellidir hemen hemen sıralanma düzenindeki yeri -, onun içine işlemiş, onu renklendirmiş tüyler ürpertici kesinliği şu, acılara en kurnaz en bilgenin bile bilebileceğinden daha bilgili kılar onu, “sizin hiç bilmediğiniz”, birçok uzak, dehşetli dünya tanır, “evinde”

gibidir, onlarda - bu acı çekenin ruh yüceliği, bu bilgi seçkinlerinin gururu, şu “sırdaşların”, neredeyse kurban olmuşların gururu, her türü kılık değiştirme biçimini zorunlu bulurlar; kendilerini can kısımcı, acıyan ellerin dokunuşundan, genellikle, acı çekmede eşit durumda olmayan her şeyden korumak için derin acı, soylu kılar, ayırır. Bu kılık değiştirme biçimlerinin en incelerinden biri de, Epikürçülüktür, belli bir gösterişçi beğeni yürekliliği, acıyı rastgele alıp acılı ve derin her şeye karşı çıkan, “Sevinçli insanlar” vardır, sevinçleri yüzünden yanlış anlaşıldıkları için sevinçlerini kullanan: - yanlış anlaşılma isterler. Bilim adamları vardır, sevinçli görüntü yarattı, bilimsellik insanı yüzeysel gösterdiği için bilimi kullanan - yanlış bir izlenim vermek isterler. Özgür, küstah ruhlar vardır, saklanıp yadsımak isterler, kırılmış gururlu, onarılamaz kalpleri olduğunu (Hamlet'in kinikliği - Gallani örneği); arada bir aptallıkları bile pek çok kesin, uğursuz bilgileri için bir maskedir. - Burada

çıkan şu, daha da incelmış insanlığın özneliğidir, “maskeye” saygı ve yanlış yerde sorgulamaya, psikolojiye kalkışmamak.

271

İki insanı en derinden ayıran, duyum farkı ve temizlik derecesidir. Tüm, usluluk, karşılıklı yararlılık, iyi niyet ne denli yardımcı olsa da, sonunda kalan şu: “Birbirlerinin kokusuna katlanamazlar!” En yüksek temizlik içgüdüğü, ona sahip olanı, azizlerinki gibi en tehlikeli, en tuhaf yalnızlıkla karşı karşıya bırakır. Bu sözü geçen içgüdüğü en yüksek tinselleşmesi.

Herhangi birinin betimlenemez banyo mutluluğunun doluluğuna sırdaş olmak, herhangi birinin cinsel kızışmasına, susuzluğuna, ruhu geceden sabaha belirli biçimde sürükleyen

“bulanıklıktan”, “sefaletten” aydınlığa, ışıldağana, derine, incelmışe -: Böyle bir eğilim ayırt edicidir - soylu bir eğilim - , ayırır da. Azizinin acıması, insani olanın, çok insani olanın kırıyla acımasıdır. Acımanın kendisini pislik, kirlenme olarak duymasında dereceler ve yükseklikler vardır.

272

Soyluluk işareti: Görevlerimizi, asla herkesin görevine indirgeyip ucuzlatmamak; kendi sorumluluğumuzu bir başkasına vermeyi, paylaşmayı istememek ayrıcalıklarımızı ve onların uygulanmasını görevlerimiz arasında saymak.

273

Büyük bir şeyin ardında olan insan, yolunun üzerinde karşılaştığı herkesi, ya bir araç ya da bir gecikme ve engel sayar - ya da geçici bir mola yeri. Birlikte olduğu insanlara karşı, kendine özgü, yüksek dereceden iyiliği, ancak yüksekliğine erişip egemen olduğunda olanaklıdır.

Sabırsızlık ve bilinci bu zaman gelinceye dek, komediye mahkum eder onu - çünkü savaş bile komedidir ve tıpkı her aracını gizleyişi gibi gizler -, çevresiyle olan ilişkilerini bozar: Bu tip insan, yalnızlığı ve içindeki en zehirli olanı bilir.

274

Bekleyenlerin sorunu - Şans ve epeyce hesaplanamayan şeyler gereklidir, eğer, kendisinde bir sorunun çözümünün bulunduğu daha yüksek bir insan, tam zamanında eyleme geçecekse -

“patlamaya” ya da. Ortalama durumlarda olmaz bu, dünyanın köşe bucağında bekleyen insanlar otururlar, ne yönden, neyi, hele boşuna beklediklerini bilmeyerek. Bir ara uyandırıcı bir çağrı çıkagelir, gecikmiş, hani şu rastlantı, eyleme “izin” veren, - işte o zaman da, o canım gençlik ve eylem gücü, kıpırtısız, oturarak, tüketilmiştir çoktan; ve kaç insan korkuyla

“sıçrayıp kalktığına” bile, kol ve bacakların uyduğunu, hele ruhunun çok ağır olduğunu görüvermiştir! “Çok geç” - demiştir, kendi kendine, kendine olan inancını yitirip bundan böyle yararsız olduğunu anlayarak - Dahiler için, “elsiz Rafael”in, bu deyimden en geniş

anlamıyla, belki de kural dışı bir durum değil de, bir kural olduğunu söylemeli miyiz? - Dahi, belki hiç de az bulunur bir varlık değildir: Oysa, beş yüz el gerekir fırsatı saçından tutup yakalayarak kairos “tam uygun zaman” a eziyet etmek için.

275

İnsanda yüksekliği görmek istemeyen, kendindeki alçaklığa, görünüşe, daha keskin, daha delici bakar - ve bununla belli eder kendini.

276

Her türlü saldırıya uğramada ve yitimde daha alçak ve kaba ruhlar, daha soyludan daha iyi durumdadırlar: İkincisi için tehlikeler daha büyük olmalıdır, kazada ölüp ortadan kalkma olasılığı, yaşam koşullarının çok yönlülüğü açısından, çok büyüktür. Bir kertenkele parmağını yitirince, yeniden çıkar parmağı: İnsanlarda böyle değildir.

277

- Berbat! Yine de eski hikaye! İnsan, evinin yapımını bitirince, önce şunu anlar: Yapım sırasında, apansız öğrenmiştir, yapımdan önce, - başlamadan, mutlak bilmesi gerekli bir şeyi, şu, ebedi, usandırıcı “çok geç!” - Bitmiş her şeyin hüznü!..

278

Gezgin, kimsin sen? Görüyorum, yürüyorsun yolunda dudaklarında alaylı gülümsemeden, sevgisiz, dipsiz gözlerinle; nemli ve acılı bir derinlik ölçer aygıt gibi, doymamış, derinlerden gün ışığına her çıkışında - ne arıyorsun aşığılarda? - İç geçirmeyen bir göğüs, nefretini saklayan bir dudakla, bir elle, yalnızca yavaş yavaş yakalayabilen: Kimsin sen? Ne yapıyorsun? Soluklan burada: Bu yerin kapısı herkese açıktır, - dinle kafamı! Ve kim olursan ol: Neyi canın çekiyor şimdi? Ne dinlendirir seni? Söyle yalnızca: Neyin varsa, hizmetindedir! - Dinlendirmek? Dinlendirmek seni? Ey sorgulayıcı, ne söylüyorsun orada.

Duyur bana, ne olur? “Ne? Ne? Söyle!- “Bir maske daha! İkinci bir maske!”

279

Derin acıların insanı, mutlu olduğunda kendini ele verir. Sanki kıskançlıktan, ezip çiğnemek, boğmak ister gibi, mutluluğu yakalama yolu vardır, - ah, bir bilebilse uçup gideceğini!

280

“Vahim! Vahim! Nasıl? Gitmiyor mu o, - gerisin geriye?” - Evet! Oysa, yakınırırsanız, iyi anlayamayacaksınız onu. Geri gidiyor, büyük bir atlayış yapmak isteyen herkesin geri geri gittiği gibi.-

281

“İnanır mı insanlar bana? - Oysa, inansınlar istiyorum: Kendim hakkında pek iyi düşünmedim hiç, o da, arada bir, zorlandığımda, hep “konu”yu istemeden, hep başka “ben”den, başka yönler çevirmeye hazır, asla sonuca inanmadan, zapt edilemez bir güvensizlikten dolayı, kendini bilme olanağına, ta, doğrudan - “bilgiye dek giden, kuramcılarının hoş gördüğü bu

“kendini bilme” kavramında contradictio in adjectio buluyorum bense: - bu olgu kendim hakkında bildiğim neredeyse en kesin şeydir. Kendim hakkında belirli bir şeye inanmaya, bir çeşit gönülsüzlük olmalı bende. - Burada sakın bir bilmece olmasın? Bir olasılıkla; ama iyi ki benim dişime göre değil. - Belki de ait olduğum türün özelliğini gösteriyor? - Ama beni değil: Hoşnutum bundan da.-”

282

“Peki, ne oldu sana?” - Bilmiyorum”, dedi duraksayarak; “belki de Horpyalar uçtu masamın üstünden” - Bu günlerde, bir bakıyorsunuz, yumuşak ölçülü, çekingen bir insan, birden bire patlıyor, tabaklar kırıyor, masalar deviriyor, bağırıyor, köpürüyor, tüm dünyaya sövüp sayıyor

- sonunda çekiliyor bir kıyıya, utanmış, kızarak kendine, - Nereye? Niçin? Bir köşede açlıktan ölüp gitmek için mi? anılardan boğulmak için mi? - Yüksek ve zor beğenir bir ruh isteyip de, sofrasının kurulmuş, yemeğini hazır bulamayanın tehlikesi her zaman büyük olacaktır. Oysa bugün tehlike olağanüstü. Onlarla aynı tabaktan yemeyi istemediği, gürültülü, köylümsü bir çağın içine atılmış, kolayca açlıktan ve susuzluktan ölebilir ya da eğer sonunda “yumulursa”

yemeğe - apansız ölür gider mide bulantısından. - Bir olasılıkla, hepimiz, ait olmadığımız bir sofradan yedik ve kesinlikle içimde en tinsel olanı, beslenmesi en zor olan, apansız sevgilerden, yemeklerimizden, sofrada arkadaşlarından doğan düş kırıklıklarından gelen tehlikeli hazımsızlığı bilir - yemek sonrası bulantısını.

283

Diyelim ki, insan övmek istiyor, ince ve aynı zamanda soylu özdenetimi olan bir övme, bu ancak insanın uzlaşmadığı yerde olur: - Diğer durumlarda gerçekten kendini övme vardır, iyi beğeniye ters düşen bir şey, - bu çeşit öz denetim, belirli yanlış anlaşılma için bir fırsat, bir kışkırtmadır. İnsanın bu gerçekten beğeni ve ahlak lüksünü kaldırabilmesi için pişmemiş

ruhlar arasında değil de, yanlışları ve yanlış anlamaları, incelikleri sayesinde eğlendirici olan insanlar arasında yaşmalıdır, - yoksa, çok pahalı bir bedel ödemek zorunda kalır! - “Övüyor beni, o halde hak veriyor bana” - Bu çıkarım eşekliği, biz münzevilerin yaşamının yarısını bozar, çünkü komşularımız ve dostlarımız arasına eşeği sokar.

284

Muazzam ve gururlu bir soğukkanlılıkla yaşamak; sürekli ötede - Birinin duygularına, lehte ve aleyhte gönülden katılmak ya da katılmamak, buna tenezzül etmek saatlerce; ata biner gibi, sık sık da eşeğe, oturmak üzerlerine: - İnsan onların bönlüğünden ve aynı ölçüde ateşinden yararlanmayı bilmeli. Onun üçyüz yıllık görünüşü korunmalı; kara gözlükleri de: Çünkü kimsenin gözümüzün içine bakmadığı durumlar var, hala “temeller”imizin görülemediği. Ve şu yanımızda bulunacak insanları seçmedeki

çapkınca ve sevinçli kötülük, nezaket ve dört erdemli ustası olarak kalmak, yürekliliğinin, sezginin, duygudaşlığın, yalnızlığın. Çünkü, yalnızlık, bir erdemdir bize, incelmış bir eğilim, insanlar arasındaki ilişkileri bulup çıkaran bir temizlik itkisidir, - “toplumda” - kaçınılmaz kirlilikle yürütülme zorunda olan. Her toplum, insanı, bir biçimde, bir yerde, bir zaman - “sıradan” kılar.

285

En büyük olaylar ve düşünceler - oysa en büyük düşünceler en büyük olaylardır - en geç kavranan şeylerdir: Onların çağdışı olan kuşaklar bu olayların yaşantısına sahip olmazlar, -

ancak geçip gittikten sonra yaşarlar onları. Olup bitenler biraz da yıldızlar alanında olup bitenler gibidir. En uzak yıldızların ışığı en geç ulaşır insanlara; ulaşınca dek, insan yadsır varlıklarını - yıldızların varlığını. “Kaç yüzyıl gerekir bir ruhun kavraması için? - Bu bir ölçüdür de, onunla da insan, hala gerekli olan bir sıralama düzeni ve etiket yaratır: Ruhlar ve yıldızlar için.-

286

“Burada görüş alanı açık, yükseldi ruh.” - Oysa, ters tipte bir insan var, yüksek o da, görüş alanı da açık - ama bakar aşağı.

287

-- Nedir soyluluk? Bugün hala “soyluluk” ne anlama geliyor bizim için? Neyi ortaya koyar, neyi tanıtır insana, bu kaba insan egemenliğini başlatan ağır, kapalı göğün altında, tümüyle ışık geçirmek ve kurşunlaşmış? - Eylemleri değildir onu belli eden - eylemler hep çok anlamlı, hep dipsizdir -; ne de “yapıtları”. Bugün, sanatçılar ve akademisyenler arasında, soyluluğa çabalayan derin bir isteği yapıtlarıyla ortaya koyan yeterince insan bulunabilir: Oysa, bu soyluluk gereksinimi temelden soylu bir ruhun kendisi hakkındaki, araştırılmaz, bulunmaz, belki de yeterilmez, bazı temel kesinlikleri. - Soylu ruhun kendine derin bir saygısı vardır.

288

İnsanlar vardır, kaçınılmaz bir biçimde ruha sahip olan, diledikleri gibi eğip bükme, ellerinde tutmak isterler, gammaz gözlerinin önünde (- sanki eller gizlerini ortaya koymayacakmış

gibi!-): Sonunda hep sakladıkları bir şey ortaya çıkar, ruhları. En ince yollarından biri, en azından elden geldiğince uzun sürede, aldanmanın ve sonuçta olduğundan daha alık görünmenin - gündelik yaşamda şemsiye kadar istenmeye değer olan -, adıdır coşkunluk: Ona ait olan bir şeyi de, örneğin erdemini katarak. Çünkü Galiani bilmeliydi şunu derken: vertu est enthausiasme

289

Bir münzevinin yazılarında hep ıssız bir yerin yankısı vardır, fısıldayan, mahcup koruyucu bakışı yalnızlığın; en güçlü sözcüklerinde haykırışında bile, bir yeni, tehlikeli susma, bir şeyi sessizliğe gömme biçimi çınlar. Yaz demeden kış demeden, günlerce, gecelerce, ruhuyla güvenli çatışma ve

söyleşme içinde oturan, mağarasında - labirent de olabilir altın madeni de -

bir mağara ayısı ya da define avcısı ya da define muhafızı ve ejderha olan Kendi kavramlarının sonunda gerçek bir tan rengine büründüğünü, küfün, derinliğin kokusuna, her geçenin üzerine soğuk soğuk üfüren, anlatılamaz, gönülsüz bir şeye dönüştüğünü görür.

Münzevi hiçbir felsefecinin - diyelim ki, her felsefeci, her zaman, öncelikle, bir münzevidir -

gerçek ve en son düşüncelerini kitaplarında dile getirdiğine inanmaz: Kitaplar, insanın içinde olanı saklamak için yazılmaz mı? - evet, kuşku duyacaktır, felsefecinin “en son ve gerçek”

düşüncelerine sahip olabileceğinden, her mağaranın arkasında bir başka mağaranın bulunmasından, bulunması gerektiğinden - daha bir kuşatıcı, daha yabancı, daha zengin dünya yüzeyinin üstünde, bir uçurum her temelin altında, her “temellendirmenin”. Her felsefe bir görüş felsefesidir- işte bir münzevi insan yargısı: “Rasgele bir şeydir, onun burada durup kalması, geriye bakması, çevresine; artık burada daha derin kazmayı bırakıp küreğinin bir yana koyması, - güvenilmez bir şey vardır onlarda. Her felsefe, bir felsefeyi de saklar; her düşünce bir saklantıdır, her sözcük bir maske.

290

Her derin düşünür, anlaşılmamaktan çok, anlaşılmaktan korkar. Anlaşılmamak, belki boş

gururunu yaralar, oysa anlaşılmak, yüreğini; şöyle diyen duygudaşlığını: “Ah! niçin benimki gibi bir zorluğu istersiniz?”

291

İnsan, çok yanlı yalancı, yapay ve kapalı kutu hayvan, diğer hayvanlara karşı pek kuvvetiyle değil de, hile ve kurnazlığıyla korkutucu olan, temiz bir vicdan icat etmiştir, ruhunun basitliğinin tadına varmak için; tüm ahlak uzun, korkusuz bir sahtekarlıktır, ruha bakışın keyfini tek olanaklı kılan. Bu açıdan “sanat” kavramında, genellikle inanılandan daha çok şey bulunur.

292

Bir felsefeci: Bir insan, belirli, olağanüstü şeyleri yaşayan, gören, işiten kuşkuyla karşılayan, uman düşleyen; kendi düşüncelerini, kah dışarıdan, kah üstten, kah alttan, kendine özgü olayları, yıldırım çarpmalarıymış gibi karşılayan; kendi belki de bir fırtına olan, yeni yıldırımlara gebe: Uğursuz bir adam, çevresinde hep bir gürültü ve patırtının, havlamanın, ürkütücülüğün döndüğü. Bir felsefeci: Ah, kendinden sık sık kaçan bir varlık, kendinden sık sık korkan, -ama sorgulayıcı, bir daha “kendine gelmemek” için.

293

“Hoşlanıyorum ondan, benimsiyorum onu, korumak ve herkese karşı savunmak istiyorum”

diyeni biri, bir şeyi başaran, kararlarını yürüten, bir düşünceye sadık kalan, bir kadını elinde tutan, atılganı cezalandırıp yere yıkan bir adam; öfkesi ve kılıcı olan, zayıfa, acı çekene, ezilmiş payına

düşen, doğaca ona ait olan hayvana da, kısaca bir adam, yaratılışından efendi olan, - böyle bir adam acıyacak ha! Bu acıması da değer taşıyacak. Ama acı çekene acınacak da ne olacak! Ya da, daha kötüsü, acı üstüne vaaz verilecek de ne olacak! Bugün hemen tüm Avrupa'da acıya karşı bir hastalıklı duyarlılık, bir uyarılmalılık var, tıpkı yakınlardaki itici bir ölçsüzlük, dinle felsefenin kendilerini daha yüksek bir şeymiş gibi donattığı bir zayıflığa yol açan yumuşama. - Resmen bir tapınma acı çekmeye. Heveslilerin "acıma" diye vaftiz ettiği kadınsılık, sanıyorum her zaman göze çarpan ilk şey - bu en yeni türden kötü beğeni, güçlü ve köklü bir biçimde aforoz edilmelidir; Sonunda insanın yüreğinin ve boynunun çevresine gal saber maskesini takmasını istiyorum - "Şen Bilim"i Alıncaya daha açık kılmak için.

294

Olimpik rezillik, - şu gerçek İngiliz filozofunun gülmeyi, bütün düşünen kafalar arasında küçük düşürmeye çalışmasına rağmen -, "gülme, her düşünen kafanın yenmeye çalışması gerekli, insan doğasının kötü bir zayıflığıdır" (Hobbes) -, ben felsefeciler arasında bir sıralanma düzeni önermeye kalkışacağım, evet, gülmelerine göre bir sıralama, -ta değerli kahkahayı becerebilenlere dek uzanan. Diyelim ki, Tanrılar da felsefe yapıyor olsun, birçok akıl yürütmenin bana gösterdiği gibi - onlar da insanüstü ve yeni bir biçimde gülmeyi bileceklerdir - bütün ciddi şeylere rağmen! Tanrılar alaycıdır: Dinsel ayinlerde bile tutamazlar kahkahalarını, öyle görünüyor.

295

Kalp dehası, şu büyük gizlenmişin sahip olduğu, ayartıcı Tanrı, sesi, her ruhun yeraltı dünyasına dek inmesini bilen vicdanın doğuştan güvenilmez kişisi, bir hesabının en çekici bir şeyin olmadığı yerde tek söz bile etmeyen, başını kaldırıp bakmayan, nasıl görüneceğini bilen ustalığıyla - olduğu gibi değil de, onu daha içinden, daha temelinden izlemek, daha yakınına çekebilmek için fazladan bir baskı olanlara göre görünmeyi bilen: - Kalp dehası, bütün yüksek sesleri ve kendinden hoşnutluğu susturan, dinlemeyi öğreten, bütün kaba ruhların pürüzlerini düzelter, yeni arzular veren onlara, tatmak için, - derin gökyüzünün yansıdığı bir ayna gibi hareketsiz durma arzusunu - kalp dehası, kaba ve hoyrat bir ele duraksayıp zarif bir biçimde kavramayı öğreten, gizli ve unutulmuş hazineyi, - bir iyilik damlasını, yoğun kalın buzun altındaki tatlı ruhluluğu sezgileriyle keşfeden, define bulmaya yarayan değneği her altın parçasının; zindanlarda çamur ve kumların içinde uzun süre gömülü kalmış; kalp dehası, dokunuşundan herkesin zenginleşip gittiği, bir ihsan almadan, şaşırmadan; yabancı iyiliklerle sevindirilmeden, bunaltılmadan, ama kendisiyle zenginleşerek, yenilerek, kırıp açmadan, ılık bir rüzgarla esen, sondaj yapan, belki daha güvensiz, dahi yumuşak, daha bir incinir, kolay kırılır, ama hiç adı olmayan umutlarla dolu, yeni isteklerle, akımlarla, yeni isteksizliklerle, karşı akımlarla dolu - ama ben ne yapıyorum dostlarım? Kimden söz ediyorum size? Size adını söyleyemeyecek kadar unuttum mu kendimi? Bu biçimde övülmeyi isteyen bu, sorgulanası ruhun ve Tanrının kim olduğunu, bulup çıkarmadınız henüz. Tıpkı çocukluktan beri, daima onun yolunda, yaban ellerde olan herkesi gibi, birçok yabancı ve tehlikesiz olmayanlar ruhlar benim de yoluma çıktı, ama hepsinin ötesinde biraz önce anladığım kişi, tekrar tekrar - Tanrı Dionysos'dan hiç de aşağı kalmayarak, şu büyük çift anlamlı ve ayartıcı Tanrıdan, bildiğiniz gibi, tüm gizliliği ve derin saygısıyla, ilk doğumunu önünüze koyduğum -

(bana öyle geliyor ki, bir kurban ortaya koyduğum en son varlık): 0 zamanlar yaptıklarımı anlayan hiç kimse olmadığı için. Bu arada epey şey öğrendim, çok fazla şey, bu Tanrının felsefesi hakkında,

ağızdan ağıza söylediğim gibi, - ben, Tanrı Dionysos'un son ardılı ve onun dünyasına kabul edilmiş son kişiyim: Sonunda, belki size, elimden geldiğince, biraz bu felsefeden tattırabileceğim dostlarım? Uygun düştüğünce hafif sesle: Çünkü, gizli, yeni, yabancı, tuhaf, ürkütücü şeylere dokunacağız. Dionysos'un bir felsefeci oluşu, Tanrıların felsefe yapması, bana zararsız bir yenilik olarak görünmüyor, çünkü felsefeciler arasında kuşku uyandırabilir bu durum, - sizin aranızda, dostlarım, daha az tepki görecektir, çünkü çok geç ve zamanında çıkmadı ortaya: Çünkü bugün, anladığım kadarıyla, artık Tanrıya, Tanrılara inanmıyorsunuz. Belki de ben, anlattığım öyküdeki içtenliği daima kulaklarınızın katı alışkanlıklarını hoş tutan şeylerden daha ileri götürmeli miyim? Kesinlikle, sözü edilen Tanrı, ileri gitti, çok ileri, bu tür diyalogda, benim daima kat kat önümde oldu. Evet, eğer, insan törelerine göre davranmama izin verilseydi, ona güzel, kutlu, debdebeli erdem adlarını verirdim, onun araştırmacı, keşfedici yiğitliğine övgüler düzerdim, atılgan namusluluğuna, hakikatperverliğine, bilgelik sevgisine. Oysa bütün bu saygıdeğer pılı pırtıyla ve debdebeyle Tanrının bir ilgisi yoktur. "Bunlara hayır" diyecektir, "kendim için", kendin gibi ihtiyacı olanlar için. - Benim çıplaklığımı örtmek için hiçbir sebebim yok!" Bu tür filozofun ve tanrılığın utanmaz olduğu sanılabilir - Bir kez daha konuşur 0: "Belli koşullarda insanları severim - Yanındaki Ariadne'ye söz dokundurarak: İnsan benim için sevimli, yiğit, buluşlar yapan bir hayvan, yeryüzünde bir eşi yok, her labirentten nasıl çıkacağını bilir. İyiyim ona karşı: Sık sık düşünüyorum onun hakkında, nasıl ilerleteceğimi, onu şimdikinden nasıl daha güçlü, daha kötü, daha derin kılacağımı." - "daha güçlü, daha kötü, daha derin?" diye sordum ürkmüş. "Evet", dedi, bir kez daha "daha güçlü, daha kötü, daha derin, üstelik daha güzel" - o bunları anlatırken ayartıcı Tanrı Alkianemsi gülüyordu, kendisine büyüleyici bir övgülü söz söylenmiş gibi - Burada şu da görülebilir. Bu tanrılık utanmaz değildir -; bunun için iyi de bir sebebi vardır, bu sebebi tahmin edersek, birçok bakımdan Tanrıların biz insanlardan öğrenebilecekleri vardır, diyebiliriz. Biz insanlar - daha insanız...

296

Ah siz nesiniz yazılarım, resimlenmiş düşüncelerimi! Daha biraz önce, siz öylesine çok renkli, genç, gönlü kara, diken dolu, beni hapsirtip güldüren gizli konularla doluydunuz. - ya şimdi?

Tükettiğiniz yeniliğinizi, korkarım, bazılarına - hakikat olmak üzeresiniz; Daha şimdiden, öylesine ölümsüz öylesine yürek burkucu biçimde haklı, öylesine can sıkıcı görünüyorsunuz ki! Başka türlü olabilir miydi? Hangi şeyleri yazıyor, resimliyoruz biz Mandarinler Çinli firçalarımızla, biz, kendilerini yazılmaya bırakan şeyleri ölümsüz kılanlar, neyin resmini yapabiliriz bir başımıza. Ah, yalnızca hep pörsümüş olanın, kokuşmaya yüz tutanın! Ah, hep yalnızca geçip gitmiş, tükenmiş fırtınaların, sararmış, eskimiş duyguların! Ah, hep yalnızca kuşların, uçmaktan yorulmuş, yolunu şaşırılmış kuşların, elle kolayca tutuluveren, - bizim ellerimizle! Biz ölümsüz kılıcılar, daha uzun yaşayamayan, uçamayan, yalnızca yorgun ve aşınmış! Ve sizin ikindiniz işte, yazılarım, resimlenmiş düşüncelerim, yalnız sizin için renklerim, belki de pek çok renklerim var, çok renkli incelikler, elli çeşit, sarı kahverengi, yeşil ve kırmızı: - Oysa, hiçkimse bunlardan sizin sabahleyin nasıl görüldüğünüzü kestiremeyecek, sizin apansız kıvılcıklarınızı, yalnızlığımın mucizesini, siz benim eski sevgililerim- -berbat düşünceler!

YÜCE DAĞLARDAN

Bitiş Türküsü

Ey Yaşamın öğlesi! Şenlikli zaman!

Ey yaz bahçesi!

Huzursuz mutluluk, kararlı, meraklı beklenti

Gündüz gece, hazır dostlarımı bekliyorum ben:

Nerde kaldınız, dostlar? Zamanıdır, zamanıdır, gelin!

Sizler için değil miydi, buzullar griliklerini

Bugün güllerle bezediler?

Dere arar sizi, özlemle bastırır, iter,

Rüzgar ve bulut, maviliklere daha yukarı,

Daha uzak bir noktadan gözlemek için yolunuzu.

En yükseklere kurdum sizler için masamı:-

Kim derinliklerine yıldızların uçurumların

Benim gibi böylesine olabilir yakın?

Ülkem benim-hani kiminki daha ileri?

Kim tattı şimdiye dek balımı?...

İşte siz, dostlar! - Vay bana, yoksa ben değil miyim, Sizin istediğiniz?

- Yo, olmaz, hınçlanın biraz - duraksadınız, apışıp kaldınız!

Artık, ben değil miyim? Değişti mi elim, adımım, yüzüm?

Ve sizler için neyim ben Dostlar - ne değilim?

Bir başkası mıyım? Kendime yabancılaşmış?

Kendinden çıkıp kaçan?

Bir güreşçi sık sık kendi sırtını yere çalan?

Sık sık kendi gücünü kendine karşı çevirmiş,

Kendi zaferiyle yaralanmış ve durdurulmuş?

Aradım rüzgârın en şiddetli estiği yeri,
Öğrendim yerleşmeyi de,
Kimsenin yaşamadığı, ıssızlıkta, kutup ayısı yöresinde
Unutup insanı, Tanrıyı, duayı, bedduayı?
Buzullar arasında dolaşan bir hayalci olmayı?
- Siz eski dostlar! Solgunsunuz! Sarsıntıda
Aşk ve korku dolu bakın!
İşte, yapamıyorsunuz burada, yok, gidin, kızmayın!
- Burada uzak buzullarla kayalar arasında -
Avcılı olmalı insan, dağ keçisi gibi sırasında.
Vahim bir avcıyım ben! Bakın nasıl da keskin
Eğilmiş yayım benim!
Yalnızca en güçlüler eğebilir yayını böyle - -:
Tehlikelidir ha, okum, şimdi çekilin,
Hiç oka benzemez, kaçın canınızı kurtarın!..
Dönüyorsunuz ha? - Ey yürek, iyi dayandın,
Güçlü kaldı umutlarım:
Yeni dostlar gelebilir, kapıları kapamayın!
Girsin eskiler! Hatıralar uyansın!
Gençtin bir zamanlar sen de, şimdi daha genç insansın!
Umut bağı, bizi birbirimize bağlayan
İşaretleri okuyan
Aşk yazıldı üstüne bir kez solgun,
Parşömene benzetiyorum, elin

Tutmaya çekindiği - yanık kırıyla, uçmuş renginin.

Yetti artık dostlar - Ne diyeyim ben buna?-

Yalnızca dostların hayaletleri!

Yüreğimden ve penceremden vuruyorlar kapımı geceleri,

Bakıp söyleniyorlar: “Dost değil miydik sana?-

Ey pörsümüş söz, bir zamanlar gül gibi tazeydin ama!

Ey gençlik özlemi, yanlış anlaşılan!

Yanıp tuttuğum,

Değiştirmek için düşlediğim yakınlarım

Eskiyip de çaptan düşen:

Yalnızca o değişmeli, kalmak için bana yakın.

Ey yaşamın öğlesi ikinci gençlikteki zaman!

Ey yaz bahçesi!

Huzursuz mutluluk, kararlı, meraklı beklenti!

Gündüz gece dostlarım hazır, bekliyorum ben.

Zamanıdır, zamanıdır, nerde kaldınız, dostlar? gelin.

Bitti türkü, - tatlı çılgılığı özlemin

Öldü dudağımda:

Bir büyücü yaptı bunu: Bir dost tam zamanında,

Öğle dostu - hayır, sorma bana kim, sakın

Orada ikiye bölünen o, öğleyin...

Şimdi birlikte zafer kesin,

İşte şenliğin şenliği:

Dost Zerdüşt gel, konukların konuğu!

Gülsün dünya, yırtıldı perdesi dehşetin,

Erişti düğünü ışıkla zulmetin...

ÇEVİRENİN NOTLARI

1 Sfinks, mitolojide kafası kadın, bedeni aslan olan, kanatlı dişi canavar. Sorduğu bilmeceyi bilmeyeni öldürüyor.

2 Thebai efsanesinin kahramanı; Laius ve İocaste'nin oğlu. Bilmeden babasını öldürüp annesiyle evleniyor.

3 Hintergrund, Nietzsche'de Vordergrund'un karşıtı, temelde olan anlamında; o nedenle bu iki sözcüğü sırasıyla 'ardında olan', 'yüzeyde olan' diye çevirdim.

4 Her şeyden kuşkulanmalı.

5 Aşağı bir durumdan, alçak bir noktana bakış

6 Budalalık.

7 Protagoras'ın sözü: 'İnsan her şeyin ölçüsüdür.'

8 Tartüfferie, Molière'in 'Le Tartufe'ünden; sofuca ikiyüzlülük anlamında, 9 Pallas Athena, Eski Yunan Mitolojisinde Zeus'un beyninden yaratılan bir tanrıça.

Homeros'un Odysse'sında akıl ve erdem tanrıçası.

10 Nietzsche, burada, ağır bir biçimde Spinoza'ya çatıyor. Saldırılabilir olan hakikat, münzevi Spinoza'nın maskesini düşürmüştür, diyor.

11 'Trieb zur Erkenntnis' bkz not 57**

12 Geliyor eşek işte

Güzel ve güçlüymüş de

13 İlk neden, Tanrı,

14 Püriten: (burada) eğlenceyi ve zevki günah sayan katı görüşlü biri. Bkz. 82.

15 Perspektivisch

16 Çeşitli küçük parçaların duygusal etki sağlama amacıyla bir araya getirildiği topluluk.

17 Alman aptallığı.

18 Kuramsal ve ahlaksal amaçlar yerine pratik ve maddeci etkenlere dayalı politika.

- 19 Adlandırdı.
- 20 Uytucu yeti.
- 21 Çünkü içinde uytucu güç var/yapısı onun duyuları uyuşturmak.
- 22 Uytucu yeti.
- 23 Sensualismus.
- 24 Duyuları uyuşturmak.
- 25 Giuseppe Boscovich (1711-87); Fizikçi ve matematikçi.
- 26 Teleologisch.
- 27 Antiteleologen.
- 28 Yol gösterici ilke, buyruk.
- 29 Heuristicsh.
- 30 Saçma olana indirgeme.
- 31 Kendi kendinin nedeni, Tanrı.
- 32 Ad ile sıfat arasındaki uyumsuzluk, 'yuvarlak dörtgen' örneğinde olduğu gibi.
- 33 Wile sözcüğünü bağlamına göre 'sitem' ya da 'isteme' olarak çevirdim.
- 34 Etki benim.
- 35 Atacılık (atavismus), çok eski atalarında bulunan Özelliğin, kuşaklar sonrası, ortaya çıkma özelliği, çok uzak atalara çekme.
- 36 Türkçenin dil ailesi!
- 37 Bkz. 31
- * Selbst-Widerspruch: Kendi kendinle çelişki.
- 38 "İnsani ıstırabın dini." Nietzsche burada Hıristiyanlığı kastediyor.
- 39 Ne Tanrı ne efendi.
- 40 Metapher.
- 41 Nietzsche'nin kullanmayı sevdiği bir deyim: Gesamt-Haushalte des Lebens. Bkz. 83.

dipnot.

42 Zihnin özverisi.

43 Filozoflar arasında ilk 've benzeri olmayan' psikolog olduğunu ileri sürer Nietzsche.

44 Ey kutsal basitlik.

45 Don Kişot'a ithafen.

46 Bir kişinin ya da bir toplumun alay edilmesine bir düşüncenin zavallılığının gösterilmesine çalışılan drama.

47 Abb Ferdinand Gallient (1828-87) İtalyan yazar ve ekonomisti.

48 Buradaki Sanskritçe sözcükler, Nietzsche'nin özgün metninde yanlış yazılmış. W.

Kaufmann'ın İngilizce çevirisinde de düzeltme var (Basic Writings of Nietzsche, New York: The modern Library, 1968), ben bu düzeltilmiş sözcükleri kullandım.

Gatl: Yürüme biçimi. Srota: Nehir akışı. Ganga: Genç Nehri, Sözcük, Ganj Nehri akarken" anlamında.

49 Kaplumbağa yürürken.

50 Kaplumbağa yürüyüşü.

51 Hızlı tempo.

52 Ahlak ve sanatta.

53 Pierre Bayle (1647-1706) 17. yüzyılın ünlü bir düşünürü.

54 Prens.

55 En çabuk, en canlı biçimde.

56 Küçük olgu.

57 Yunan mitolojisinde Minos'un boğası anlamında, insan bedenli, boğa başlı.

* Esoterisch-exoterisch.

Esoterich, içrek, eski Yunanca kökenli bir sözcük, yalnızca, küçük bir çevreyi, topluluğu ilgilendiren anlamında. Dışrak, bu sözcüğün zıttı.

** Rangordnung, Nietzsche'nin sık kullandığı bir söz. Rütbe derecesi, üstlük, astlık ilişkileri

anlamında.

58 Perspektiv, Nietzsche'nin ahlak felsefesinde can alıcı önem taşıyan bu terimi uygun düştüğü yerlerde "açı" olarak çeviriyorum.

59 Tanrının Avukatı, Advocatus diaboli, şeytanın Avukatına benzer olarak.

60 Perspektivischer Schitzungen und Scheinbarkeit.

61 Değer.

62 Hakikati yalnızca iyilik yapmak için arar.

63 İyi bir felsefeci olmak için, insan, kuru, açık, yanılsamasız olmalıdır. Servet yapan bir banker felsefede keşifler yapmak için gerekli bir karakter özelliğine sahiptir, yani olanı açıkça görme özelliğine.

64 Versucher, Almanca'da sınavan, araştıran, arayan, aynı zamanda ayartıcı anlamlarına gelebiliyor.

65 Umgekehrt.

66 Özgür düşünür.

67 Dindar insan.

68 En aşırı saçma.

69 Yaşama tipi.

70 Wagner'in Parsifal'ının kadın karakteri.

71 Öyleyse dinin normal insanın bir ürünü olduğunu söyleme yürekliliğini gösterelim. Bu insan, en dindar, sonsuz yazgıdan en emin olduğunda, hakikate en yakındır... İyi olduğunda, ebedi düzenle ilişkiye geçmek için erdem isteyerek, çikarsız bir biçimde şeyleri derinden düşündüğünde, ölümü başkaldırıcı ve saçma bulur. Bu adamın böyle anlarda, en iyi gördüğünü düşünmemek olabilir mi?

72 Her şeyin üstünde budala din!

73 İncelik, duyarlılık, naziklik.

74 Gizemselle fizikselin birleşmesi.

75 1648-1717 yılları arasında yaşamış Fransız mistiği. 1695-1703 yılları arasında hapis yatmış. Dünyadan el etek çekmeyi, sessizliği, edilgenlikle, Tanrıyı düşünerek huzurun bulunulacağını savunan bir mistik okulun belli başlı temsilcilerinden.

76 Asket.

77 Theismus.

78 Baştan.

79 Kısır döngü olarak Tanrıya da Tanrı olarak kısır döngü.

80 Heiligflinge: ayağına, çabuk, çalışkan, hamarat.

81 Cultus. Bir anlamıyla. Tanrı ya da Tanrıyla ilgili nesnelere gösterilen saygı ve tapınma, tapınanlar topluluğu.

82 16. ve 17. yüzyılda İngiltere’de Protestan Kilisesinin bir bölümün görüşü. Ahlak ve din anlayışları katı, eğlence ve hazzı günah sayan görüş.

83 Günlük işlerindeki diye yorumlanabilir ya da ekonomilerindeki. Almancası Houshalte.

84 Dindar saptırma.

85 Dindar olmayan saptırma.

86 Gerçek aşkta ruhtur gövdeyi sarıp sarmalayan.

87 İyi kadın kötü kadın, sopayı basın. Sacchetti, Franco (1330-1400) Fiorentinalı şair ve romancı.

88 Yunan mitolojisinde alnında tek gözü olan dev varlık.

89 Schopenhauer’in yapıtının asıl başlığı Ahlakın İki Temel Sorunu olmalı.

90 İncitme kimseyi elinden geldiğince yardım et herkese.

91 Kimseyi incitme.

92 Kant’ın kesin buyruğu: Genel bir yasa olmasını isteyebileceğın bir maksime göre eyle.

93 Bırakın gitsin.

94 Utlitarische.

95 Aşk tutkusu.

96 Nietzsche, Freudcu anlamıyla sublimeren (yüceltme) sözünü ilk kullanandır.

97 Platon önde, Platon arkada, ucube ortada. Ucube, Khimara, İlyada VI: 181 ‘de “önü aslan, ardı yılan, arasında keçi var” diye anlatılıyor.

98 İki sözcük de ok yayı demek.

99 Gündüz olan gece de sürer.

100 Gesamt-Haushalt, bkz. 83. dipnot.

101 Vivisektion.

102 Ahlak izni.

103 Saba; Eski Yunancada Sabboton, İbranicede Shabbathur dinlenme günü, dinlenme ve ibadetle geçirilen yedinci gün anlamında.

104 Cumhuriyet.

105 Ne Tanrı ne efendi.

106 Bu sözler Richard Wagner için söylenmiş olabilir.

107 Almancası, Wir Gelehrten. Biz entelektüeller, yetişmişler, aydınlar olarak da anlaşılabilir.

Nietzsche'nin burada genellikle akademisyenlere seslendiğini düşünüyorum.

108 Yaralarını gösterme.

109 Rangverschiebung. Konum değişikliği derecelendirme değişikliği olarak da anlaşılabilir.

110 Alman atasözü: Eigenlob stinkt. Övünme pis kokar.

111 Aylaklık.

112 Eugen Dühring (1833-1921) ve Eduard von Hartmann (1842- 1906) çağlarında çok ünlüydüler. Düring aşırı bir Sami ırk düşmanıydı, Hartmann ise Schopenhauer ile Hegel'i uzlaştırmaya, bunların bir karışımı felsefe oluşturmaya başlamıştı.

113 ipssisima'dan: Tam kendisi.

114 Süprüntü, cüruf.

115 Bir güç belirtisi, beceri, hüner.

116 Hemen hiçbir şeyi aşılamıyorum.

117 Hemen hemen.

118 Hemen hemen hiç.

119 Parantez içinde.

120 Skeptiker.

121 Nikotine benzer, uydurma bir sözcük. "Hiçlik uyandırıcı", "hiçlik veren" olarak yorumlanabilir.

122 İyi istemeyle.

123 Almanca'da vicdan "ısıtır".

124 Circe, Odysseus'un serüvenlerinde önemli bir yer tutan büyücü Tanrıça. Erkeği hayvana çevirmekle ünlü. Sfinks için bkz. dipnot. 1.

125 Sanat için sanat.

126 Yazgıcı, kara mizahçı, mefisto ruhuyla. Burada Mefisto Goethe'nin Mefistosu'dur, şeytanı. Bir yorumu göre sözcük me-phos (photos'un genitivus hali) - philos'dan oluşuyor.

Işığı sevmeyen anlamında.

127 Kant.

128 Setzungen.

129 "Yaşantı'yı burada Erfahrung' karşılığı olarak kullanıyorum. Yaşanan, yaşama deneyi, tecrübesi anlamında.

130 Müzik terimi olarak, hızlı tempoyla, apansız.

131 Burjuva ahmaklığı.

132 İyiyi isteyen insana.

133 Çıkar gözetmeyen.

134 İyi insan.

135 Mitleiden.

136 Ahlaklarda ve sanatlarda,

137 Engin ruh.

138 Halkion, içindeki kuş yumurtlayana dek, denizin kıpırtısız kaldığı yüzer bir kuş yuvası yapan balıkçıdır.

139 Hedonismus

140 Pessimismus

141 Utilitarismus

142 Eudamonismus

143 Naiviten.

144 Yasak olana çabalayışımız,

145 Şu senatör, küçük dikkat. Poco-küçük, curante=dikkat

146 Dehasız ve ruhsuz.

147 Aklın feda edilmesi.

148 Tin, Geist,

149 Nietzsche'nin bu ilginç saptamaları, aşağı yukarı yüzyıl sonra, başka bir alanda, bilim felsefesinde, Feyerabend tarafından yapılıyor. Bkz. Yönteme Hayır, Ara Yayıncılık, İstanbul 1989.

150 Proteus: Eski Yunan mitolojisinde çeşitli kılıklara girebilen deniz tanrısı.

151 Doğal insan.

152 Yazgı, kader.

153 Kadınlar kilisede ağızlarını açmamalı.

154 Kadınlar, politik konularda ağızlarını açmamalı!

155 Kadınlar, kadınlar hakkında ağzını açmamalı!

156 Tin, Geist.

157 Bak şekerim, yalnızca sana büyük hazlar verecek çılgınlıklara izin ver!

158 0 (dişi), yukarı bakar ve ben de ona.

159 August Friedrich Ferdinand von Kotzebue (1761-1819), döneminin tanınmış

yazarlarından. Goethe'den farklı özellikleri olan yazar, Napolyon'a karşı yazılar yazdı. Karl Ludwig Sand (1715-1820) adlı bir ilahiyat öğrencisi, onu Rus casusu sanarak öldürdü. Sand, sonra idam edildi.

160 Paul Friedrich Richter'n (1763-1825) takma adı, Romantik dönemin önemli Alman yazarı.

161 Napolyon'a karşı.

162 Gemüt: ruh, can, duygu, yürek anlamlarına gelen çok anlamlı Almanca bir sözcük.

163 Ortaçağ Almanyasında bir bölge ve düklük. Batı Almanya'nın şimdiki Baden Württemberg, Bavyera Bölgelerini kapsıyor.

164 Güz(ler) önüne.

165 Seelen-Haushalt, ruhun ev işleri diye de çevrilebilir.

166 Bir zamanlar Berlin yöresine “Kutsal Roma İmparatorluğu’nun kum torması” deniyormuş.

167 Nietzsche, burada “deutsch” (Alman) sözünü, bir oyunla, tiusche’ye (orta yüksek Almanca’da sıradan halk yığın anlamında) benzetip onu da “tauschen” (aldanmak, iğfal etmek, dolandırmak, boşa çıkarmak)dan türetiyor.

168 Dresden’in 15 mil güney-doğusunda, İsviçre Alpleriyle karşılaştırılmayacak kadar biçimsiz, kabak dağ sıralarının bulunduğu yöre.

169 İlişme bana, İncil Yuhanna, 17. İsa’nın sözü.

170 Staccato: Bir müzik terimi, Art arda gelen notalar arasındaki kesintilerle oluşan kopukluk, Rubato’da bir müzik terimi. Bazı notaların, diğerlerinin uzatılması için kısaltıldığı tempo.

171 Nietzsche’nin kendisi.

172 Tötenik (teutonische): Hind-Avrupa dil ailesinin Alman kolunda, bir dil konuşan halklarla ilgili (İskandinav ve Anglosakson ırklar arasında).

173 Heinrich von Sybel (1817-95) ve Heinrich von Treitsche (1834-96) dönemlerinin iki ünlü Alman tarihçisi. Sybel birçok yıllar Prusya parlamentosu üyesi yaptı. Bismack’ın savunuculuğunu ve eleştirmenliğini üstlenmiştir. Treitsche, Dresden’liydi. Önceleri liberaldi.

1866’da Prusya Avusturya savaşında Prusya’yı savundu. 1871 de imparatorluk parlamentosu üyesi oldu. 1847’de Berlin’de tarih profesörlüğü yaptı. Sömürgeci yayılmanın savunucusu, Yahudi düşmanıydı.

174 Doğan şey.

175 Yapılan şey.

176 Uyduruk ve gerçekdışı şey.

177 Bronz’dan daha dayanıklı, Romalı şair Horatius Flaccus’un Odes’inden (11.30.1) 178 Berlin yöresi.

179 Locke’u aşağı görüyorum.

180 Anglomanic: İngiliz olana aşırı düşkünlük.

181 Fransız ruhu.

- 182 Soyluluğu.
- 183 Fatalisten.
- 184 Victor Hugo 22 Mayıs 1885'te öldü.
- 185 Modern ruh.
- 186 Sanat için sanat.
- 187 Romancı.
- 188 Paris Bulvarcıları.
- 189 Psikolojinin zevki için.
- 190 Büyük Fransız romancısı (1783-1842). Takma adı Stendhal
- 191 Fransa'nın güneydoğusunda, Akdeniz'e kıyısı olan bölge halkı.
- 192 Bugünkü Marsilya ve la Spezia kentleri arasında yaşayan eski bir halk.
- 193 Bismarck'ın, Prusya'nın politik sorunlarının çözümü için kullandığı deyim.
- 194 Tantalusa: Mitolojide Tanrılarca cezalandırılmış bir kişi çenesinin altındaki su, kafasının üstünde de dallarıyla meyveler. ne zaman uzansa, kendinden uzaklaşıyor.
- 195 Yavaş tempo.
- 196 Eski Yunancada paskhein (kökü path) fiilinden, acı çekmek, karşılanmak, bir şeyin başımıza gelmesi anlamında. Pathos, yaşantıda ya da bir sanatsal anlatımda acıma ya da duygudaşlık yaratan öge, sevgi dolu acıma duygusu.
- 197 İlgisizlik, kayıtsızlık.
- 198 İyi bir insan.
- 199 Şen bilim.
- 200 Art.
- 201 Typus
- 202 Polis, kent devleti.
- 203 Fark nefrete yol açar.
- 204 Horatio'nun Epistles'inden 1. 1024 furca,.. nararem expellere... usqua recurret (Yabayla savmayı

dene doğayı. her zaman geri döner 0)

205 Eşitler arasında.

206 Metinde Wohlgeruch (güzel koku) olarak geçiyor.

207 Benzer olana ilerleme.

208 Kinik, Latincesi cynicus. Eski Yunancada kynikos köpeksi. Erdemin tek iyi olduğunu iyininse, özdenetim ve bağımsızlıkta bulunduğunu ileri süren eski Yunan felsefe okulunun üyesi.

209 Lessing'in Emilla Galotti oyunundan alınan bir söz, 1. perde, 4. sahne: "Ya da, kötü bir yazğıyla Rafael elsiz doğsaydı, hala onun en büyük sanat dahisi olacağını düşünür müydünüz, prensim?"

210 "Dört köşeli üçgen", "bakır tahta", "sıcak buz" gibi, uyuşmaz terimlerin bir araya getirilmesi.

211 (h)arpula: Eski Yunan mitolojisinde yarısı kadın, yarısı kuş, soyguncu fırtına tanrıçaları.

212 erdem coşkunluktur.

213 Şen bilim.

214 Versucher-Gott: Araştıranın, deneyenin Tanrısı anlamına da gelebilir.

215 Trogedya 'nın Doğuşu kitabının anlaşılmadığından yakınıyor Nietzsche.

216 Ariadne, Eski Yunan mitolojisinde bin bir dehlizli Labyrinthos mağarasından kurtulan Theseus'un sevgilisi.

217 Eski Yunan mitolojisinde deniz kuşu.

218 Çin'de yüksek derecede devlet memurları. Entelektüel çevreleri etkileme gücüne sahip çoğu kez yaşlı, tutucu bürokratlara da bu ad verilebiliyor.